PELERİNLİ KIZ PELİN

Evlâtları olmaktan gurur duyduğum
anneme ve babama…

Derler ki; bir insan vücudunun serbest düşme hızı saniyede elli metre kadardır. Eğer yirmi katlı bir binanın tepesinden intihar etmeyi düşünüyorsanız, atlamanızla yere çakılmanız arasında geçen süre yaklaşık bir buçuk saniyedir. Bu bir buçuk saniyede vazgeçmeye karar verirseniz... *Ups!*

Artık çok geç.

Rakamlardan pek anlamam ama kabul edelim ki ben bir istisnayım.

Yirmi katlı bir binanın tepesinden gözümü kırpmadan atlayabilir, kendime bir buçuk saniyeden daha uzun bir düşünme vakti sağlayabilir ve hiç incinmeden aşağıya inebilirim.

Tam olarak şu an yaptığım şekilde!

Pelerinimle!

Camı ittirip nefes nefese bir halde içeri girdim. Televizyonunun sesini kısıp yatağıma uzandım. Tavanımda, çocukluğumdan kalan yıldızlar vardı. Karanlıkta parlıyorlardı. Tüm odayı yeniden dekore ettiklerinde, bu yıldızların özellikle burada kalmasını istemiştim. Acımı ve öfkemi bana her gün hatırlatsın diye.

Kocaman bir evin küçücük bir odasındaydım. Burada hak ettiğim bu kadardı işte. Tahmini beş güvenlik görevlisi ve özel eğitimli ajanları atlatıp içeri girmek benim için artık günlük bir rutin haline gelmişti. Ne yazık ki babam, akşamları belli bir saatten sonra dışarı çıkmama müsaade etmiyordu. Eh, ben de alternatif yolları deniyordum. Şimdiye kadar yakalanmamıştım, yakalanmaya da hiç niyetim yoktu.

Üzerimdeki ağırlıkları hızlıca çıkarıp dolabın gizli bölmesine yerleştirdim. Burada çalışan hiç kimsenin pelerinimi görmesine ve durumumu öğrenmesine müsaade edemezdim. Burada herkes babama hizmet ediyordu ve ellerine koz vermemem gerekiyordu.

Temel düzeni sağladıktan sonra yatağa geçip elime

telefonu almıştım ki televizyonda dönen reklamı gördüm.

Gökkuşağı Kızları!

Küçüklüğümden beri hayran olduğum, seyretmekten ve takip etmekten asla vazgeçmediğim tek çizgi film. Yedi kız arkadaş, dünyayı kötülükten kurtarmak için savaşıyordu. Her birinin farklı bir özel gücü vardı. Her ne kadar kurgu ürünü olsalar da bu benim gerçek hayalimdi. Dünyayı kötülükten kurtaran bir kahraman olmak!

Geçmişte yaşadığım kötü olaylar, beni bunu başarmak için daha çok kamçılamıştı. Yaşadıklarımı sindirip kendime bir pelerin yaptığımdaysa, artık bunu başarabilmek bana çok da imkânsız görünmüyordu. Sadece önümde ufacık bir engel vardı. Babam! Bu meseleyi çözdükten sonra gerçek görevime başlayacaktım. Kimse beni bundan alıkoyamazdı.

Büyük bir heyecanla televizyonun sesini iyice açtım. *Gökkuşağı Kızları* konuşurken herkes susmalıydı!

"... yenidoğan zamanında yapılan bu aşı sayesinde, bebeğinizin bağışıklık sistemi artık daha da güçlü!" dedi Mavi.

Gökkuşağı Kızları'nın isimleriyle renkleri aynıydı. Kimin kim olduğunu asla karıştırmazdınız. Geçen onca yıl içinde çizgi film hiç eskimese de gerçek *Gökkuşağı Kızları* yer değiştirdi, yenilendi. Ancak hiçbir sebep onları sevmekten beni vazgeçiremezdi. Hayalimin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydiler.

Gökkuşağı Kızları arasında en çok Turuncu'yu seviyordum. Belki kendi saçlarım da turuncu olduğu için onu kendime benzetiyordum, bilmiyorum. Ama her zaman favorim o olmuştu. Turuncu, uçabiliyordu. Bir

süper kahramanın olması gerektiği gibi! Ben de ona benziyordum işte. Uçabiliyordum; yani kendi yöntemlerimle. Kızların hepsini saçları, ten renkleri, boyları, kiloları farklıydı. Ama amaçları birdi. Zaten yedisinin de bu kadar ünlenmesinin temel sebebi buydu. Herkese hitap edebiliyorlardı.

Mavi, bir tür kamu spotunu anlatmaya devam ediyordu. Aşılar, Dünya Sağlık Örgütü falan filan. Reklamın sonunda hemen ayağa kalktım. Kızlar o meşhur pozlarını verip tekerlemelerini söylemeye başlayınca, ben de aynı heyecanla onlara katıldım.

Sağ el yukarı, kafalar dimdik!

Ve en sonunda onlarla birlikte bağırarak, "İyiye, daha iyiye! İnsanlığı kurtarmak için geliyoruz!" dedim. Reklam, "İyi Anne sponsorluğunda!" yazısıyla kapanış yapıp başka bir reklama geçerken ben de yatağa geri döndüm. Hemen telefonu elime alıp *Gökkuşağı Kızları*'nın *Instagram* hesaplarına bakmaya başladım. Zaten ezbere bildiğim fotoğraflar vardı bu hesapta. Yorumları okumak da oldukça eğlenceliydi.

Bir süre baktıktan sonra tam hesaptan çıkmak üzereyken Sarı yeni bir fotoğraf paylaştı. Yeni bir teknolojik ürünün tanıtımını yapıyordu. Ürünün ne olduğuna çok dikkat etmedim ama içimden, "Bu ürünü hemen almalıyım!" dedim heyecanla. Hemen altına da harika olduklarına dair bir yorum bıraktım.

Odama şöyle bir göz gezdirip bu yeni aleti nereye koyacağımı düşündüm. Odanın her yerinde onlara ait bir şeyler vardı. *Gökkuşağı Kızları*'nın bütün koleksiyon ürünleri, posterleri, figürleri ve hatta şimdiye kadar tanıtımını yaptıkları bütün ürünler... Hepsini odama

özenle yerleştirmiştim. Bunları almak için babamın kredi kartlarını kullandığımı inkâr etmeyeceğim. Ancak her kuruşuna değerdi.

Nihayet internete doyduğumu hissettiğimde, telefonu şarja takıp uykuya daldım.

* * *

Tık! Tık! Tık!

Neler oluyordu?

Kapı!

Evet, kapı çalıyordu. uyku sersemiydim ve algılarım henüz işlevsel değildi. Gözlerimi aralayıp henüz kendime gelemeden kapıyı açtım. Birbirine karışmış saçlarımı düzenlemeye çalışırken karşımda şimdiye kadar hiç görmediğim biri durduğunu gördüm. Bu kişi evin içinde, benim odamın kapısında ne arıyordu?

Eğer uyku sersemi olmasaydım elindeki temizlik kovasını ve süpürgeyi fark edebilirdim. Ancak henüz uyanamadığım için olası bir tehlike durumuna karşı pozisyonumu almıştım bile.

"Şey, pardon. Korkuttum mu?" dedi, çekingen bir şekilde. "Ben temizlik için gelmiştim."

"Temizlik mi?" diyerek şaşırdım. "Emine Teyze'ye ne oldu? Temizliğimizi o yapıyordu," dedim.

"Bilemiyorum maalesef. Bizi şirketten yolladılar. Enver Bey de özellikle bu odadan başlamamı istedi."

Enver Amca, babamın danışmanıydı. Aslında en yakın arkadaşı demek daha doğru olabilir. O bir şey söylemişse, babam söylemiş gibi kabul edilebilirdi.

Böyle habersiz iş yapmalarına sinir oluyordum. Hepsi babamın yüzünden oluyordu. Beni yola getirmek için iletişimimi sınırlandırmaya çalışıyordu. Enver Amca'y-

la konuşmalıydım. Emine Teyze'yi böyle harcayamazlardı!

"Peki peki," dedim kadının içeri geçmesine izin verip. "Enver Amca nerede acaba şimdi?" diye sordum, yatağın üzerinden telefonumu alırken.

Kadın omuz silkip, "Biz eve geldikten sonra telaşla çıktı," dedi.

Telaş, Enver Amca'nın göbek adıydı. Onu bir saniye bile telaşsız gördüğümü hatırlamıyorum. O yüzden bunu gayet normal karşıladım. Ancak onun evde olmayışı demek babamın da evde olmayışı demekti. Bu da bizi şu noktaya getiriyordu: Birkaç aydır gizli gizli babamın çalışma odasına giriyordum. Dosyalar, çekmeceler ne varsa altüst edip elle tutulur bir açık arıyordum. En nihayetinde gizli kasasının yerini buldum. Babam çok zeki adamdı. Kasayı herkesin gözü önüne koymuştu ancak kimse onun bir kasa olduğunu aklına bile getiremezdi.

Odaya girdiğinizde sizi kocaman, kahverengi bir masa karşılıyordu. Sağ tarafta uzun bir toplantı masası vardı. Modernize edilmiş bir odaydı ama birkaç dekor eşyası eskilerden kalmış gibi duruyordu. Burası babamın kafasının içi gibiydi. Bazı şeyler hep aynı kalıyordu. Kendi masasının arkasında şaha kalkmış bir at figürü vardı mesela. Bunu hatırlıyordum. Anneme dair ufak tefek anılarımın içinde bir yere sahipti. Silik ve sönük... O yüzden burada olması beni şaşırtmamıştı. Masanın önünde ek bir oturma bölümü vardı. Ortada sehpa ve üzerinde de ince belli mor bir vazo. Mor vazonun içindeki yapay çiçek, odaya gizlice girdiğim her seferinde dikkatimi çekiyordu. Bu basit bir papatyaydı ama her seferinde ona dokunma isteği uyandırıyordu bende. Pa-

patya, annemin en sevdiği çiçekti. Ne ironi ama!

Bu odaya son gelişimde çiçeğin yapay olduğunu bilmeme rağmen koklamak istemiştim. Elime almak için yeltendiğimdeyse tuhaf bir şey olmuştu. Bir tür kilit açılma sesi duymuştum. Hemen geri çekilmiş ve nihayet aradığım kasayı bulduğumu fark etmiştim. Ancak dışarıdan bazı sesler duyunca, daha fazla dikkat çekmemek için oradan hızlıca ayrılmam gerekmişti.

Enver Amca'yla, Emine Teyze meselesini konuşmayı daha sonraya erteleyip, hızlıca odamdan çıktım. Hemen babamın çalışma odasına gitmeli ve kasayı açmalıydım.

İçimdeki koşar adım gitme isteğini zorla bastırdım. Etraftaki insanlara henüz yeni uyanmışım ve mutfağa gidiyormuşum gibi görünmek niyetindeydim. Ancak rol yapma konusunda oldukça başarısız olduğumdan, adımlarımın kalbimin atışlarıyla beraber hızlandığını fark etmedim bile. Üzerimdeki sabahlığın etekleri uçuşuyor, sanki varmak istediğim yere daha hızlı gitmemi sağlıyordu. Bütün evren bana doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

Her şeyi unutmuş bir halde tam odanın kapısının eşiğine gelmiştim ki güvenlik görevlilerinden biri köşeyi dönerek bana doğru gelmeye başladı. Henüz beni görmemişti ve ben de bu fırsatı değerlendirip ters bir köşeye sindim. Bana burada ne aradığımı sorduğu takdirde ona vereceğim cevabı düşünmeye başladığım sırada kulaklığına bir ses fısıldadı ve ani bir dönüşle geldiği yerden geri döndü.

Artık bir engelim kalmamıştı. İçeri girdim.

Bu heyecan verici olduğu kadar eğlenceliydi de. Henüz önemli bir bilgi edinememiştim ama bu kasayı açtığımda eminim çok önemli şeyler öğrenecektim.

Doğru iz üzerindeydim.

Hissediyordum.

Odaya girdikten sonra hiç beklemeden vazoya doğru gittim. Kalbim ağzımda atıyordu. Papatyayı tutup daha önce yaptığım gibi çekiştirdim. Çok kısa bir anlığına babamın durumu fark edip kasayı değiştirdiğini ve bunun sadece basit bir çiçek olduğunu düşündüm. Ama hayır!

Çiçek beni yanıltmadı ve görkemli bir kilit sesiyle beraber açıldı. Mor vazo yukarıya doğru yükseldi. Alt kısmından bir hazne çıktı ve hemen önümde standart kilitli bir kasa belirdi.

Bunun standart bir kasa olması mı yoksa burada bir kasanın bulunması mı daha sevindiriciydi, bilmiyorum. Ama mutluluktan yerimde zıplıyordum.

"Yaşasın!" diyerek kendi kendime konuştuğumu fark edince, elimle ağzımı kapatıp zıplamaya bir son verdim. Hemen ciddileşip yıllardır bana öğretilen o kasa kilidi açma çalışmalarına başladım. Burada en önemli detay, el titremeleriydi. Kulaklarınızın iyi işitmesinin yanı sıra ellerinizin de bir plastik cerrahınki kadar temiz iş çıkarabiliyor olması gerekiyordu. En ufak bir titreme, ritmi kaçırmanıza sebep olabilirdi.

Teoride her şeyi çok iyi biliyor olmama rağmen, pratikte işler o kadar kolay değildi. Ellerim terliyordu ve ben ritmi kaybetmek üzereydim.

Bir, iki, üç...

Çok az kalmıştı.

Ellerimi birbirine sürtüp terini bacağıma silip tekrar işe girişti.m

Dört, beş, alt...

Tık!

Nihayet kilidi çözmüştüm.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kolu çevirip ağır kapağı sürükledim. Orta boy bir kasaya göre oldukça ağırdı. İçine kısa bir süre göz gezdirdikten sonra tam elimi daldırmıştım ki odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

Kasayı açmanın heyecanından, kapıyı dinlemeyi unutmuştum. Birinin gelebileceği aklıma dahi gelmediğinden, "Allah!" diye bağırıp arkamı döndüm.

Gelen güvenlik görevlisiyse hemen hızlıca bir şeyler uydurmalıydım, eğer Enver Amca'ysa daha destekli atmam gerekiyordu. Ancak bir şekilde sıyrılabilirdim. Daha önce defalarca yapmıştım, yine yapabilirdim.

Ancak o an kapıda bütün heybetiyle birlikte, buraya gelmesini asla beklemediğim birinin durduğunu gördüm.

Babam!

İşte bundan kurtulmanın yolu yoktu.

"Baba!" dedim, şaşkınlığımı gizlemeye gerek duymadan. "Senin burada ne işin var?" Bir yandan da üstümü başımı düzeltmeye çalışıyordum.

Babam, heybetli görünüşüyle beni her zaman tedirgin etmiştir. Uzun sakalları, keskin bakışları ve hüzünlü gözleriyle sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bakardı hep. Bu korkutucu derecede ciddi tavrıysa, benim ihmalkârlığımın onun yüzüne yansımış haliydi. Hiçbir şey söylemeden, bana doğru ilerlemeye başladı. Ben de arkamı kasaya dayayıp kendime bir nevi tutunacak bir dal buldum.

Bu ortam aşırı gerilim kokuyordu ve ben gerilim filmlerinden pek hoşlanmam. Daha çok romantik komedi veya fantastik film insanıyımdır.

Sorduğum sorunun absürtlüğü karşısında babam da şaşırmış olmalıydı ki, "Farkındaysan burası benim çalışma odam!" diye cevap verdi bana. Aynı zamanda suç mahallinin çevresinde gezinmeye devam ediyordu.

Aşırı haklıydı. O kadar haklıydı ki bu durum kafamı emme basma tulumba gibi sallamama sebep oluyordu.

Babamdan korkuyor muydum? Genelde hayır, şu anda evet.

Babamdan çekiniyor muydum? Genelde hayır, şu anda evet.

Babama saygı duyuyor muydum? Genelde hayır, şu anda evet.

Böyle zamanlarda saçmalamamla meşhurumdur. O yüzden bir işe kalkıştığımda yakalanmamaya çalışırım. Genelde işleri temiz bir şekilde halletmeyi sevsem de yakalandığım zaman dövüşmekten asla kaçınmam. Ancak şu an fiziksel darbelerden bahsetmenin pek mümkün olmadığını tahmin etmişsinizdir.

Karşımda sadece babam değil, aynı zamanda bir ülkenin cumhurbaşkanı duruyordu. Üzerindeki mavi gömleğin bir düğmesini bile kopardığım takdirde kaç yıl hapis yiyeceğimi düşünmek bile istemiyordum. İşte tam da bu sebepten, bunu fiziksel bir dövüşten psikolojik bir dövüşe çevirmiştim. Ne yalan söyleyeyim, arkadan iş çevirerek ilerleme kısmı acayip iyi gidiyordu.

Şimdiye kadar!

Babamla yüzleşmeden tüm işlerimi alttan alttan, yavaş yavaş hallediyordum. Ama görüldüğü üzere, bariz bir hatayla açık açık yakalanmıştım.

"İsteseydin, kasanın şifresini sana verirdim," dedi, masanın arkasına geçerken. "Bu kadar uğraşmana gerek yoktu."

Söylemiştim, bu psikolojik bir oyun. Bana bir açığının olmadığını söylemeye çalışıyordu ama ben yemem! *He-heyt be! Ne sandın sen beni babam? Keriz mi?*

"Sizi her gün gördüğüm söylenemez," dedim omuz silkerek. "Ayrıca kapınız açıktı."

"Yine de gayretlerin hayret verici," dedi kasayı göstererek.

Babamın bazı detaylardan haberi yoktu. Muhtemelen benim kasa açma becerimin nereden geldiğini merak ediyordu. Ama umurumda değildi. Araştırdığında bulabileceği tek şey, kocaman, siyah bir boşluk olacaktı.

"Günlerdir odama gizli gizli girdiğini, her şeyi didik didik ettiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?" diyerek sesini yükseltti. Bu ilk bağırışı değildi. Elleri titriyordu. Ellerinin titrediğini fark ettirmemek için masaya tutundu. Öfke kontrolü konusunda problemler yaşadığını biliyordum. O yüzden halini normal karşıladım. Onu daha fazla öfkelendirmek işime gelirdi.

Yine de içimde bir yerlerde, kalbimin küçücük bir parçası, bana yaptığı o eziyetlere rağmen onu seviyordu. Gerçek bir baba gibi.

Her zaman beni kullanmak zorunda kalmadığı alternatif bir evrende olsaydık gerçek bir baba kız olup olamayacağımızı düşünürdüm. Siyasetin, entrikaların ve manipülasyonun olmadığı bir dünyada... Belki o zaman annem de yaşıyor olurdu. Hep birlikte mutluluğu gerçek anlamda yaşayan bir aile olurduk.

Biliyorum, ben bir Pollyanna'yım. Mutlulukla besleniyorum. Kimse bana farklı bir yoldan gidebileceğimi göstermedi. Ben de ekşi bir limondan, tatlı limonatalar yapmayı öğrendim.

Bu ekşi limonu da limonata yapacaktım. Bunu biliyordum. Sadece bugün değil. Bir gün. Bunu düşlemekten hiç vazgeçmedim. Vazgeçmeyeceğim de. Sadece annemin değil, iyi bir babanın da özlemini çekiyorum. Ancak bunun beni büyüttüğünü ve kocaman bir kız yaptığını da biliyorum.

O yüzden bu oyunu oynamaktan vazgeçmeyeceğim. Kazanana kadar tekrar ve tekrar oynayacağım. Çünkü bu kazanamaya değer bir oyun.

Babam, artık bir baba değil. Onun kendi kalıbından çok daha büyük vasıfları vardı. O yüzden baba gömleğini çıkaralı çok uzun zaman olmuştu. Ben sadece bir zorunluluktum onun için. Zamanında kurtulmak istediği ancak kurtulamadığı bir zorunluluk.

Zaten bana babalık yapmasını istediğim falan da yok. Ben hesabımı görmenin, ödeşmenin derdindeyim.

"Öfkeniz gözlerimi yaşartıyor," dedim kinayeli bir şekilde. Normalde kimseyle böyle rahatsız edici bir şekilde konuşmam. Böyle konuşmayı da sevmem. Bunu ufak bir rol gibi düşünebiliriz. Her ne kadar rol yapamasam da!

Babam öfkesini bastırmaya, sakin kalmaya çalışıyordu. Bunu nefesini düzenlemeye çalışmasından anlayabiliyordum.

Biraz nefes alıp verdikten sonra, "Odana git!" diyerek, kapıyı gösterdi bana. Elleri kapıyı işaret ederken bile zangır zangır titriyordu. "Hemen odana git! Bunu düşünmem gerek!"

Yaramaz bir kız çocuğu gibi o kasanın içinde neler olduğuna bakmak için can atsam da arkamı dönüp hızlı bir çıkış yaptım. Muhtemelen bunun öfkeli bir çıkış olduğunu ve saygısızca davrandığımı düşünecekti. Hayır, öfkeli değildim ve evet, ona saygı duymuyordum. O yüzden ne düşündüğünün fazla önemi yoktu. Sadece bu yakalanmanın yaptırımı ne olacaktı, onu merak ediyordum.

Ben çıkarken eline mor vazoyu alıp duvara fırlattı. Hemen ardından sert bir haykırışla devam etti. Babalığı

önemsemeyen birine göre fazla öfkeliydi. Onu bu kadar sinirlendiren şey, öz kızının gizli gizli odasına girmiş olması mıydı yoksa odasının karıştırılması mıydı?

Bilemiyordum. Asla da bilemeyecektim.

* * *

Olayın üzerinden birkaç saat geçmişti. Odam çoktan temizlenmişti ve ben dışarı çıkmak için hazırlanmıştım bile. Evde biraz daha fazla zaman geçirmek bana kendimi kafese kilitlenmiş bir kuş gibi hissettiriyordu. Uçabiliyordu, ancak sadece kafesi kadar. O yüzden bir an önce dışarı çıkma isteğiyle dolmuştu içim.

Telefonu alıp son bir kez bildirimleri kontrol ettim. Sadece bir *stalker* hesabım vardı. Ne fotoğraf, ne video... İsmim bile doğru değildi, ki kimin kızı olduğumu düşünürseniz bana hak vereceğinizden eminim. Hiçbir magazinsel olayın içinde yer almak istemiyordum. O yüzden en mantıklısı buydu. Buradan istediğim gibi yorumlar yapabiliyor, cumhurbaşkanının kızı değil kendim olduğumu hissediyordum.

Pelerinli Kız Pelin.

Genelde bunun komik bir kullanıcı adı olduğunu söylüyorlar. Bence ironi dolu bir gerçeği anlatıyor ama yine de siz bilirsiniz. Bana göre hava hoş!

Derken *Gökkuşağı Kızları*'nın ortak bir gönderisiyle bir anda kalbimin ritmi değişti. Heyecandan gözüm döndü. Bir gala düzenliyorlardı. Yeni çıkaracakları telefon, hani şu önceki gün bakıp mutlaka almam gerek dediğim telefon için özel bir galaydı bu! Telefonu ilk orada satışa çıkaracaklardı ve satın alanlardan birkaçıyla da özel olarak kulis zamanı geçireceklerini yazmışlardı. İşte bu bütün dengeleri değiştirirdi!

"Ah!" dedim, sesli bir şekilde. "Canlarım, size kavuşacağım!" diyerek ekranı öptüm birkaç kez.

O telefonu almak ZO-RUN-DA-YIM! Onlarla tanışma fırsatını asla ama asla kaçıramazdım.

Tabii önce gala için bilet almam gerekiyordu. *Gökkuşağı Kızları*'nın biletleri o kadar hızlı tükenirdi ki saniyeler içinde eliniz boş kalabilirdi.

Biletlerin şimdiye kadar tükenmemiş olması için bin bir dua ederek, biletin alınacağı internet sitesine girdim. Hâlâ satışa kapanmamıştı. Bu iyi bir haberdi. Hemen gerekli bilgileri yazıp kredi kartı bilgilerini ekledim. "Satın al" tuşuna basıp derin bir "Oh!" çekmiştim ki telefonuma birden, kartın onaylanmadığına dair bir mail geldi.

Tekrar, tekrar ve tekrar denedim.

Hayır, olmuyordu.

Ödemeyi yapamıyordum. Neden böyle olduğunu anlayamamıştım. Daha önce defalarca kez alışveriş yapmış ve hiç sorun yaşamamıştım.

Biletler tükenmek üzereydi, ne yapacağımı şaşırmıştım. Ben de ana sayfaya girip biletleri elden alabileceğimiz birkaç adres olduğunu gördüm.

Babamla yaşadığım olayı neredeyse unutmuştum bile. Dışarı çıkıp *Gökkuşağı Kızları*'nın galasına bilet almalıydım. Ve bunu bir an önce yapmalıydım. Kaybedecek vaktim yoktu. Evden çıkmadan önce yanıma pelerinimi alıp kısa yoldan merkeze gitmeyi düşündüm ama bu gündüz vakti için çok da doğru bir tercih olmazdı. O yüzden normal insanlar gibi, normal yolları tercih etmeliydim.

Kapıdan çıktığım an, kapının önüne siyah bir *Mercedes* yanaştı. Babamın arabalarından biriydi bu. İçinde

babamın olduğu endişesiyle bir anlığına yükseldim. Tamamen filtreli arka cam yavaşça açıldı. Enver Amca, arabanın içinde güneş gözlüklerini indirip bana baktı.

Her zaman ağır bir losyon kokusu yükselirdi Enver Amca'dan. Her gün özenle tıraş olduğunu bu kokudan anlayabilirdiniz. Güler yüzlü, iyi niyetli biriydi ve beni düşündüğünü bilirdim fakat aşırı telaşlı bir yapısı vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana.

Omuz silkip, "Hiç!" dedim.

Normalde özel bir araçla herhangi bir yere gitmekten nefret ederdim. O yüzden her seferinde bir şekilde onları atlatmayı başarıyordum ama Enver Amca'yı atlatmam mümkün değildi. Zaten şu anda beni hızla şehir merkezine götürecek bir araca ihtiyacım vardı. Saniyeler bile benim için aşırı önemliydi. O yüzden kapıyı hızlıca açıp Enver Amca'nın yana kaykılmasını sağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"İyi!" dedi sertçe. "Zaten bir yere gidemezsin."

"Ne?" dedim anlamamış bir halde.

"Dediğimi duydun. Baban dışarı çıkmanı yasakladı," diyerek önde oturan şoföre döndü.

Onun gitmek üzere olduğunu varsayıp telaşlandım ve hemen cama yapıştım. "Enver Amca! Ne diyorsun sen? Öyle saçma şey mi olurmuş ya?" diye bağırdım.

"Onu babanın özel odasına gizlice girerken düşünecektin küçük hanım!" Sesi kızgın çıkıyordu. Enver Amca'nın da bu duruma bozulduğunu buradan anlayabiliyordum. Aslına bakarsanız, Enver Amca'yı seviyordum. Babamın yaptıklarından, hırsından ve öfkesinden haberdar olmadığını düşünüyordum. Bu yüzden onu babamdan daha yakın buluyordum kendime.

"Şimdi gitmeliyim," dedi biraz sonra ve camı kapatmaya başladı.

"Dur, dur, dur!" diyerek yerimde zıplamaya başlayınca, gerçekten de durdu. *Ooo! Demek işte yarıyor! Yaşasın!*

"Beni acilen şuraya götürmen gerekiyor," diyerek telefonu gözüne sokarcasına yüzüne doğru uzattım. Biraz geri çekilip adrese baktıktan sonra, kafasını onaylamaz bir şekilde sallayıp, "Hayır!" dedi. "Dışarı çıkamazsın."

Hemen ardından yüzüne doğru tuttuğum telefonu elimden kolayca çekip aldı. "Aslında baban telefonu da yasakladı," diyerek gülümsedi.

"Hey!" dedim, en telaşlı sesimle. "Telefonum!" diyerek yalvarır gözlerle baktım.

"Ama onu ikna ettim," dedi ve aşırı klas bir hareketle telefonumu bana geri uzattı. "Sende kalabilir."

Gözlerim parladı. Anında neşem yerine geldi.

Ah, benim canım telefonum! Az kalsın mahrum kalıyordum senden. Aslında üzüldüğüm şey, telefonumun gitmesi değildi. *Gökkuşağı Kızları*'ndan mahrum kalma düşüncesiydi. Ah, hayır! Buna asla dayanamazdım.

Sonra tekrar dışarı çıkma yasağını hatırladım.

"Peki o zaman, benim yerime sen gider misin? Bu bileti acilen almam gerekiyor. İnternet sitesinde bir sorun olmalı, kartımı bir türlü kabul etmiyor. Elden almam gerekli!" dedim, Enver Amca'ya hızlı bir şekilde.

Enver Amca hafiften gülmeye başladı. Neden güldüğüne anlam veremedim.

"Pelin, sen gerçekten çok safsın. Bir de babanın odasını karıştırmaya kalkışıyorsun. Bu saflıkla, o kasayı açmayı nasıl başardın gerçekten çok merak ediyorum," dedi, gülmeye devam ederken.

Saflık konusu birçok yetkili merci tarafından onaylı bir durum olduğundan söylediğine alınmadım. Ne yapayım yani? Ben de böyle bir insanım. Kolay inanırım, kolay severim, kolay kanarım. Benim özüm böyle. Dünya kirliyse suçlusu ben değilim ya! Zaten yine aynı sebepten rol de yapamıyordum. Saflık çok zor arkadaşlar, gerçekten.

Enver Amca bir süre sonra lafına devam etti. "Kredi kartların iptal edildi. O yüzden alışveriş falan yapamazsın artık. O güzel günler geride kaldı maalesef!" Gerçekten üzülmüş görünüyordu.

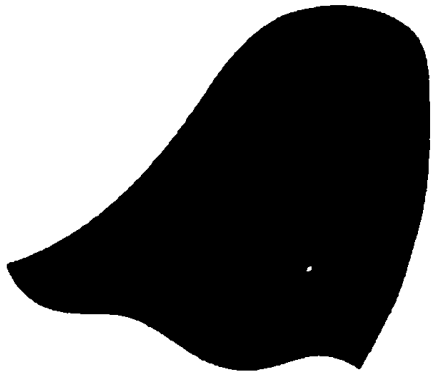
"Ama!" dedim ve devamını getiremedim.

Bu sefer çok fena batırmıştım.

Nihayet ellerimi camdan çektim ve Enver Amca da camı kapattı. Araba hareket etti. Bense olduğum yerde yığılıp kaldım. *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışma ümidim de arabayla birlikte uzaklaşıp gözden kayboldu.

İçeri girerken çalışanlardan biri gözüme çarpınca çok önemli bir şeyi atladığım aklıma geldi. Emine Teyze'yi sormayı tamamen unutmuştum.

Hay salak kafam!

Sinirden kuduruyordum. Bir şeyler yapmam, bu durumdan kurtulmam gerekiyordu. Hemen odama çıkıp pelerinimi almaya karar verdim. Her akşam yaptığım gibi evden gizlice çıkabilir, bileti aldıktan hemen sonra geri dönebilirdim.

Gündüz gözüyle korumaları atlatmak biraz zor olacaktı ama başarabilirdim. Odama çıkıp dolabımın gizli bölmesini açtım. Burada iki gizli malzeme vardı. Rengârenk lolipoplar ve pelerinim. Hızlıca lolipoplardan birini açıp ağzıma attım. Bütün stresimi emip beni rahatlatacak tek şey buydu. Ardından pelerinimi toparlayıp eteklerini bağladım. Şimdilik bir pelerinden ziyade, uzun bir yelek gibi duruyordu. Gerektiği an, gerektiği yerde kullanıma hazırdı. İçindeki malzemelerle birlikte elbette.

Pencereyi açıp her zamanki yolumu izlemek üzere dışarı çıkacaktım. Hızlıca bir bacağı dışarı atmıştım ki tam karşıma iki devasa dron çıktı.

"Aaaa! Bu ne be?" diye bağırdım. Ödüm kopmuştu. "Çok korktum, çok korktum!" diyerek göğsüme vurup kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Dronlar, tepeme üşüşen sinekler gibi ses çıkarıyorlardı. Elimle kovalamaya çalışsam da gitmediler. Hatta daha da üstüme gelmeye başlayınca, geri adım atmak zorunda kaldım. Odamın camına tünemişlerdi ve asla gitmiyorlardı.

Dronların üzerinde kameralar vardı. Onları fark edince, "Aferin size!" diye bağırıp alkışlamaya başladım. Çok zekice bir hareketti bu. Tebrik etmemek olmazdı. "Tebrikler!"

Neler oluyordu Allah aşkına? Bu güzelim teknoloji, siz beni eve hapsedebilin diye mi üretildi acaba? Gerçekten mi baba?

İnanamıyordum. Resmen buraya tıkılıp kalmıştım. Beni teknolojisiyle yenmişti, gerçek anlamda.

Odada kilitli kalmaktan korktuğum için hemen kapıyı açtım ve evin içinde turlamaya başladım. Tanıdık bir yüz görmek istiyordum. Kaç oda gezdiysem kimseyi bulamadım. Yani evet, evde birileri vardı ama hiçbirini tanımıyordum.

Çok ilginçti.

Daha düne kadar, hep tanıdığım yüzler vardı burada. Yıllarca bu eve ve babama hizmet etmiş kişilerle yaşamıştım. Peki şimdi bu insanlar nereye gitmişlerdi? Bu resmi kıyafetli, soğuk insanlar da kimdi?

Enver Amca da gitmişti. Babamın sözü emir gibiydi, o yüzden onunla konuşmam gerekiyordu. En azından onu, *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışabilecek kadar ikna etsem yeterdi.

Tabii hâlâ bilet kaldıysa!

* * *

Bir öncekinin aksine bu sefer babamın evde olmadığına emindim. Genellikle gecenin geç saatlerinde gelirdi ve benim o kadar zamanım yoktu. Bu sorunu bir an önce çözmem gerekiyordu ama sanki yabancı bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Ev aynı evdi ama bir gecede ruhu değişmişti. Güvenlik artmış, çalışanlar değişmiş, ev ev olmaktan çıkmıştı. Kimseyi tanımıyordum. Bu insanların hiçbirinden kendi özel durumum için ricada bulunamazdım. Sanki birer robot gibi hareket ediyorlardı.

Ağzımdaki lolipop neredeyse bitmek üzereyken beynimin derinliklerine ittiğim bir bilgi aklıma geliverdi.

"Aha!" diyerek odama koşmaya başladım. Koşarken çalışanlardan birine çarpsam da özür bile dilemeden hızlıca devam ettim.

Bakın ben, ben özür dilemedim! Ne kadar mühim bir durumda olduğumu buradan anlamış olmalısınız. Yoksa ben kimseyi kırmak, incitmek veya üzmek istemem. Özür dilememek çok istisnai bir durum.

Odama girip babamın çalışma odasını karıştırırken ele geçirdiğim dosyaları karıştırmaya başladım. Aslında bunları gizlice almıştım. Ama ilk müsait anımda yerine koyacaktım. *Valla bak! Hiç kötü niyetli düşünür müyüm ben? Aşk olsun.*

Aradığım kâğıt parçasının buralarda bir yerlerde olduğuna emindim. Aslında hiç işime yarayacağını düşünmemiştim ama dosyayı alırken bu bilgiler de dosyanın içinde olduğundan ayırmak için uğraşmamıştım.

Çok şükür, üşengeçliğim bir yerde işime yaramıştı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kâğıtları ayıkladım, ayıkladım veee...

Nihayet!

Enver Amca'nın maaş bilgileri.

Burada banka kartı bilgileri de yer alıyordu.

Bu dosyayı alma sebebim, babamın banka hesaplarındaki para akışını incelemekti ama nasip Enver Amca'nın kredi kartınaymış. Eh n'aparsınız!

Hemen telefonumu açıp kart bilgilerini bilet satın alma kısmına girdim. Kartın onaylandığını belirten o buton yanana kadar sanki yıllar geçmiş gibi hissettim. Onaylandığındaysa çoktan yatağımın üzerine çıkmış, sevinçten taklalar atıyordum.

Bileti almıştım.

İşte bu kadar!

* * *

Tam sevincimi yaşıyordum ki telefonum çalmaya başladı. Bazen gerçekten hiçbir şeyi akıl edemiyordum.

Arayan, tabii ki de Enver Amca'ydı.

Saniyeler içinde biletten haberi olmuştu. E tabii ki olacaktı! Ama benim bunu düşünemememe ne demeliydi? Sanki bileti alacaktım ve *puf!*

Neyse, en azından bu sayede Enver Amca'nın banka hareketlerini kontrol ettiğini öğrenmiştim. Bu da bir şeydi.

"Alo," dedim, en çekingen ses tonuyla.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu, Enver Amca. Cevabını bildiği soruları sormasa, aslında iyi adam.

"Şey," dedim, düşünmek için kendime zaman kazandırırken. Sonra hızlıca, "Teşekkür ederim," diye cevapladım. "Bilet için."

Hafifçe gülümsediğini duyabiliyordum. "Bu kadar çok mu istiyorsun gitmeyi?" diye sordu.

İşte! İşte benim canım Enver Amcam! Gene bana kıyamadı! Heyt be!

Kafamı onaylar gibi salladım. Sonra beni göremediğini fark edip, "Evet," dedim nazikçe.

"Sesin çok da istiyormuşsun gibi gelmedi ama..." diye cevap verince, nasıl bir enerji patlaması yaşadığımı anlatamam.

Birden hızlıca ve yüksek sesle, "Enver Amcam! Benim canım amcam. Çok çok çok teşekkür ederim. Şu anki mutluluğumun tarifi yok," diyerek gerçek duygularımı gün yüzüne çıkardım.

"Hah! Şimdi oldu," dedi bunun üzerine. Keyiflendiği sesinden de belli oluyordu.

"Peki... Bu aramızda küçük bir sır olarak kalabilir mi? Küçücük, minicik, ufacık?" diye sordum. Babamın bu olaydan haberdar olmasını istemiyordum. Ardından gelecek sorgulama seansına hazır hissetmiyordum kendimi. Üstelik bu işe Enver Amca'yı da soktuğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Enver Amca hafif bir öksürüğün ardından, "Ah Pelin ah!" diye iç geçirdi. "Bazen fazla sınırlarda dolaşıyorsun ama sana kıyamıyorum."

"O zaman bunu evet olarak kabul ediyorum. Heyt be! Yaşasın! Çok teşekkür ederim Enver Amca!" dedim.

Telefon vedalaşamadan kapandı. Genelde böyle oluyordu. O iş yoğunluğu içinde olduğundan veda kelimeleri kullanmadan telefonu kapatıyordu. O yüzden alışmıştım.

Babamla hiç telefonda konuşmamıştım. Daha önceden onu aradığımda da karşıma Enver Amca çıktığı için şansımı hiç zorlamamıştım. Babamla evdeyken, yüz

yüze konuşmalarımız hariç hiçbir iletişimimiz olmuyordu. Bu kadar ulaşılmaz olması normal miydi bilmiyorum ama her an Enver Amca'ya ulaşabiliyor olmak bana yetiyordu.

* * *

Bir haftalık ev hapsinden sonra nihayet özel tanıtıma katılacağım gün gelip çatmıştı. Günleri, dakikaları sayıyordum ama bu evde zaman geçmiyordu. Tepemde dolaşan şu iki dron yüzünden geceleri de çıkamaz olmuştum.

Koskocaman bir arazinin ortasında, koskocaman bir evde hapis hayatı yaşıyordum. Evin düzeni de eskisi gibi değildi. Her şey yeni ve ciddiydi. Ciddiyeti kim severdi Allah aşkına?

Bu küçük kızın biraz olsun hava almaya ihtiyacı vardı. Yoksa içimdeki çocuğu kendi ellerimle öldürmek zorunda kalacaktım.

Neyse ki Enver Amca bu özel gün için bana bir güzellik yapacaktı. Bugün için evden çıkmama ve o davete gitmeme izin verecekti, ancak bir şartla. Bana özel bir koruma tahsis edecekti. Yapmamı istediği tek şey, davet boyunca korumanın yanında durmamdı. Evet, bunu yapabilirdim. Sonuçta işin ucunda *Gökkuşağı Kızları* vardı. Onlar için her şeyi yapabilirdim. Bunun bir sınırı yoktu. Koruma sadece ufak bir detaydı, ki onun da ayağıma dolanacağını sanmıyordum.

Hoş, korumaya ihtiyacım yoktu ama onlar bunu bilmiyordu.

Ha bir de, "Gece yarısından önce evde olmak zorundasın!" demeyi unutmamıştı. "On ikiden sonra baban seni kontrol etmek isteyecektir."

Yani dronları gece yarısına kadar kapalı tutacaktı. Elbette bunu hiç düşünmeden kabul ettim. Gece yarısına kadar kızlarla çoktan tanışmış olurdum.

Bütün bir hafta boyunca yapacak hiçbir işim olmadığından davette ne giyeceğimi düşünmüştüm. Önce simler, parıltılar ve hatta tüyler düşündüm. Ne de olsa ilk defa tanışacaktım onlarla. Sonra bunun biraz fazla olduğuna karar verip etek veya elbise düşündüm. Hayır, hayır, hayır. Etek hiç benim tarzım değildi. Hem de hiç. En sonunda kendimi kendim gibi göstermenin en doğru yol olduğuna karar verdim. Neticede çok heyecanlı bir gece olacaktı. Yanlış bir kıyafet, bütün geceyi mahvedebilirdi. O yüzden her zaman yaptığım gibi, uzun turuncu saçlarımı iki yandan kocaman topuz yaptım ve üzerime de pelerinimi aldım. Pelerini giyip giymemeyi çok düşündüm. Eğer onlara gerçek beni göstermek istiyorsam, pelerinim de benimle birlikte olmalıydı. Hem sonuçta bu pelerin de onlardan ilham alınarak tasarlanmıştı, öyle değil mi?

Doğal, sade ama en önemlisi ben gibi.

Ne fazla bir makyaj ne de abartı bir kıyafet.

Tam olması gerektiği gibi.

Havanın kararmasına biraz, davetin başlamasına ondan biraz daha fazla zaman vardı. Yani zamanında yetişebilirdim. Dışarı çıktım. Beni en mutlu eden şey, tepeme dronların dikilmeyişiydi. Çıkardıkları tuhaf seslerle beni aşırı geriyorlardı ve gerginlik şu an istediğim son şeydi. Enver Amca her zaman olduğu gibi bugün de sözünü tutuyordu.

Dışarı çıkmamla birlikte yanıma uzun boylu, güler yüzlü bir adam yanaştı. Benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum.

"Merhaba Pelin Hanım," dedi, sakince. "Size bu akşam ben eşlik edeceğim."

Aslına bakarsanız şaşırmıştım. Korumamın kadın olmasını bekliyordum. Babam her zaman çevremde kadın bir koruma olmasına özen gösterirdi. Bunu biliyordum çünkü bu cinsiyetçi tavrından dolayı daha önce tartışmıştık. Ancak o, kadınların fazla detaycı olduğunu, müdahale gerektiği zaman onların beni daha iyi koruyacağını söyleyip bir şekilde beni ikna ederdi. Ki kabul etmeliyim, kolay ikna olan bir yapım vardı. Ancak içimden bir ses, bunun derinlerinde başka sebepleri olduğunu da söylüyordu. Kendince iyi sebepler.

O yüzden bana erkek bir koruma vereceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

"Ah! Şey ben..."

Genelde çok konuşan taraf olurdum ama şu anda ne diyeceğimi bilemiyordum. Erkeklerle konuşurken hiçbir zaman rahat hissedemiyordum. Özellikle benim yaşıtımda olanlarla.

Ensemi kaşıyıp, "Pekâlâ!" dedim. "Ben Pelin!" Tanışmak için elimi uzattım.

"Kim olduğunuzu biliyorum, hanımefendi. Ve, lütfen kabalık olarak algılamayın ancak elinizi sıkamam."

Ah! O kadar utanmıştım ki! Hemen elimi geri çektim. Görevlerinin gerektirdiği saçma kurallar gereği, zorunluluk dışında bana dokunmuyorlardı. Bunu tamamen unutmuştum. Şaşkınlığımı bile gizleyemeden, "Ah, doğru ya!" dedim. Sonra içimdeki küçük kız çocuğunun heyecanı beni ele geçirdi. "Peki, senin ismin ne?" diye sordum öylece.

Ona siz diye hitap ederken sen demem pek edepli bir hareket olmamıştı. Bunun farkındaydım. Ama içim-

de kımıl kımıl, durmadan koşmak isteyen o küçük kızı durduramıyordum, ne yapayım?

Hafifçe gülümseyip ayaklarına doğru baktı ve aşırı kısık bir sesle, "Osman," dedi. Kısa bir es verdikten sonra, "Hacı Osman," diye tamamladı cümlesini.

Bunu tam olarak, "Bond. James Bond," şeklinde söylemiş olması aşırı komikti. Gülmekten kendimi alamadım. Kahkahamın ortasında, "Özür dilerim. Sana gülmüyorum," desem de buna inanmadığına emindim. Bu tavrım karşısında bana kızacağını düşünmüştüm ama o da gülmeye başladı.

"Önemli değil," dedi. "İsmimin kendince bir komedisi olduğunun farkındayım. Bunu kullanmayı seviyorum. Sizi güldürebildiysem ne mutlu bana."

Galiba o an ilk defa ona uzun uzun baktım. Ela gözleri, esmer teni, gülüşündeki rahatlık... Ne olduğunu anlamıyordum ama güzel bir andı. Bir anlığına gideceğimiz yeri, görevleri, babamı ve belki de yaşadığım tüm kötü şeyleri unuttum. Sadece güzeller ve iyiler kaldı geride.

Araba tekerlerinin çakıl taşlarıyla çıkardığı sesleri duyunca kendimize geldik. Araba hemen önümüzde durdu. Osman, kapıyı olabilecek en kibar şekilde açtı ama benim onun abartılı tavırlarına karşılık verecek halim yoktu. Zıplayarak içeri geçtim. Şoförün yanına da o oturdu.

Nihayet yola çıkmıştık.

Damarlarımda akan kanın hızlandığını hissedebiliyordum.

Binanın ihtişamı gözlerimi kamaştırıyordu. Geniş sokağı kaplayan ışık oyunları, gökkuşağını sembolize eden renkler, kapının hemen önünde *Gökkuşağı Kızları*'nın ihtişamlı karton birer kopyası. Her şey mükemmel görünüyordu. Rengârenk ve cıvıl cıvıl. Akşam karanlığında sanki ortalık gündüz gibi aydınlıktı.

Heyecandan bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Bugün, ömrüm boyunca unutamayacağım bir an yaşayacaktım. Bunu hissedebiliyordum.

Kalabalığa karışmak için can atıyordum. Tam adımlarımı hızlandırmıştım ki Osman kolumu sertçe tuttu. "Hanımefendi, kalabalığa giremezsiniz," diyerek başını onaylamaz biçimde salladı.

"Nasıl yani?" diyerek anlamaz bakışlarla bakakaldım ona.

Bunun üzerine Osman cebinden iki bilet çıkarıp, "VIP kısmına gitmemiz gerekiyor. Gösteriyi üst salondan izleyebilirsiniz ancak. Aşağıdaki kalabalığa girmenize müsaade edemem. Enver Bey'in kesin talimatı var," dedi.

"İyi de onlar benim aldığım biletler değil ki!" diye cevap verdim. Anlamamıştım. Benim biletim telefondaydı. Telefondan bir tür kod okutup içeri giriyordunuz. Zaten o kalabalık hissini yaşayamayacaksam, *Gökkuşağı Kızları*'nı sevenlerle bir arada olamayacaksam tüm bunların ne anlamı vardı ki?

"Evet, bunları Enver Bey aldı. Size özel."

"Hayır, hayır. Bana bundan hiç bahsetmedi. Yukarıdan seyretmek istemiyorum. Hemen orada, yanı başlarında olmak istiyorum," dedim küçük, inatçı bir kız çocuğu gibi.

Etraf gittikçe daha da kalabalıklaşıyordu. Eğer hemen bir çıkış yolu bulmazsam gösteriyi en arkalardan seyretmek zorunda kalacaktım. Her şeyi uzaktan izleyip saf dışı kalmak en son istediğim şeydi. Bu durumu çözmeliydim. Hacı Osman'ın fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum. O yüzden hemen Enver Amca'yı aradım.

Bir B planım vardı ama işler çığırından çıkmadan önce orta yolu bulmayı her zaman tercih ederdim. Kimse kırılsın, üzülsün veya incinsin istemezdim. O yüzden Enver Amca'yla konuşmam şarttı.

Enver Amca'nın telefonu çalıyor, çalıyor, çalıyordu. Ama o telefon asla açılmıyordu. Böylesine önemli bir anda telefonlarıma nasıl bakmazdı ki?

"Tamam, biraz bekleyelim," dedim sakince ve yaklaşık on saniye kadar öylece, hiçbir şey yapmadan bekledim ki bunun sabırsız bir insana göre oldukça uzun bir süre olduğunu da belirtmek isterim.

Sonrası için artık iş işten geçmişti. Etraf çok kalabalıktı, biraz sakin bir alana ihtiyacım vardı. O yüzden, Osman'a biraz mahremiyet istediğimi söyleyip yolun

köşesine gitmeyi teklif ettim. Elimde telefonumla oyalanıyor, Enver Amca'nın beni geri araması için dualar ediyordum. Fakat beni aramadı.

Kısmen daha tenha bir yerdeydik. Sakince bu işi halletmem gerekiyordu.

Hızlıca arkamı dönüp hemen dibimde duran Osman'a, "Aaaa! Şuna bak!" dedim, heyecanla havayı göstererek.

"Pelin Hanım, hemen arkama geçin!" diyerek beni arkasına doğru iteledi. Arkasını dönüp bu kadar heyecanla gösterdiğim şeye bakmaya çalışırken ensesine sert bir darbe indirdim. Tehlikenin ben olabileceğimi aklının ucundan bile geçirmediğine yemin edebilirdim. Siz de olsanız, minik bir kızın böyle bir darbe indireceğine asla inanmazsınız. Ama ne diyebilirim ki, yılların eğitimi var üzerimde. Erkeklerin dikkatlerinin bu kadar kolay dağılması inanılmazdı. Belki de babam bu konuda haklıydı. Erkekler fazla dikkatsizlerdi. Heybetli olmanın her zaman avantaj olduğunu sanıyorlardı ama beni fazla hafife almak pek iyi bir düşünce değildi bana sorarsanız.

Hacı Osman, inanmaz gözlerle bana döndü. Bir anlığına beceremediğimi düşünüp şaşkınlık yaşasam da gözleri kapanıp kendini bırakınca rahatladım. Boyundaki önemli damarlardan birkaçına kısa süreli, şiddetli bir baskı uygulamıştım. Bu onun bir süreliğine kendinden geçmesine neden olacaktı.

Osman yerçekiminin etkisiyle yere düşerken onu yakaladım ve hafifçe dengeleyip nazik bir şekilde yere yatırdım. Yüzündeki acı dolu ifadeye bakıp, "Özür dilerim," dedim, gerçekten üzgün bir şekilde.

Onu orada bırakıp gitmeyi gerçekten istemiyordum.

Bir an bocaladım. Yanından ayrılmamayı düşündüm. Sonra kısıtlı zamanımı ve *Gökkuşağı Kızları*'nı düşündüm. Hayır, bunu kaçıramazdım. Osman'dan daha sonra ciddi bir özür dilemem gerekecekti. Geri dönülemez bir hata yapmış olmadığımı umuyordum. Beni affedebilecek kadar iyi niyetli biri gibi görünüyordu.

Girişe doğru koşmaya başladım. Kalabalıktan sıyrılıp ön sıralarda yer almak istiyordum. Bunun için acele etmeliydim. Küçük bir kız çocuğu gibi heyecanlıydım.

Derin bir nefes alıp telefonumdaki iki kişilik bileti tekrar kontrol ettim. Her şey tamamdı. Artık hazırdım.

* * *

Aslına bakarsanız, sıra beklemenin bir ömür süreceğini hiç tahmin etmemiştim. Dakikalar su gibi akıp geçiyordu ve sıra ilerlemek bilmiyordu. Ben de hayatımda bekledikçe daha da uzayan her şeyde olduğu gibi en nihayetinde ağzıma bir lolipop atmış ve durumu kabullenmiştim.

En sonunda sıra benden bir öncekine geldiğinde, heyecandan ritmi değişen kalbimin sesi uzaktan bile duyulabilecek gibiydi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden, bacağımın üstünde bir ritim tutturmuştum ve içimden sözlerini hatırlamadığım bir melodiyi tekrarlıyordum.

Neden sonra, hemen önümde bir sorun yaşandığını fark ettim.

Genelde pembe gözlüklerimleyken çevreyi sessize alırım. Duymak istemediğim her şeyi kendimden kolayca uzaklaştırırım. O anda da düşünmek istediğim tek şey sıranın biraz ötesinde durduğu için sıra beklerken kendimi tamamen dışarıya kapatmıştım.

"Sizi bu şekilde içeri alamam!" diyen güvenlik görevlisi, dakikalardır hemen önümde duran tesettürlü kızın girişini engelliyordu.

"Ama..." diye cevap verse de güvenlik görevlisi kızı konuşturmamaya kararlıydı.

Duyduğum tek cümle buydu. Sıranın hızlı ilerlemesini istiyordum ve kimseye böyle davranılmasına göz yumamazdım.

O yüzden hemen kızın yanına geçtim ve görevliye, "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz acaba?" diye bağırdım. "İnsanların tesettürünü yargılamak size mi düşmüş?"

"Hanımef..." diyen görevli araya girmeye çalışsa da konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. Aynı şiddetle, öfkeli bir şekilde bağırmaya devam ediyordum. Haklı olduğum hiçbir konuda asla geri adım atmazdım. Bu kız içeriye girecekti, o kadar!

"Kim nasıl istiyorsa öyle giyinir! Kimseye karışamazsınız! Bu nedir ya? İnsanlar sizin sınıfsal ayrımcı kalıplarınızla mı uğraşacak bir de?"

"Ama hanımefendi!" diye tekrar çıkışınca, sıranın devamındaki insanlardan da destek alabilmek için arkamı döndüm. O sırada görevli konuşmak için fırsat bulmuştu ve bir şeyler söylüyordu. Yanımdaki kızcağızın da hiç sesi çıkmıyordu.

Önce ön sıradakilere, sonra da sıranın sonlarına doğru göz gezdirdim. Tam bana katılmaları için bir şeyler söyleyecektim ki arka taraflarda etrafa bakınıp duran Hacı Osman'ı gördüm.

Ah! Ne kadar çabuk kendine gelmişti böyle!

Sıranın bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim ve bu kadar uzaktan bile burnundan çıkan kızgın

öfke ateşini hissedebiliyordum. İşte şimdi gerçek anlamda bitmiştim.

Turuncu saçlarımı gizleyemeyeceğimi bildiğimden, hemen kapüşonumu kafama geçirdim. Sırtımdaki pelerinin içine elimi daldırıp iki yanından sarkan iplerden tutup çektim. Pelerinin rengi değişti. En azından uzak mesafeden beni artık tanıyamazdı. Ancak rahatlamış değildim. Hacı Osman özel eğitimli biriydi. Bu onu en fazla iki, bilemedin üç dakika geciktirirdi. Bir an önce içeri girmem gerekiyordu.

O anın içine tekrar geri döndüğümde görevli lafını tamamlamıştı bile. Hızlı karar vermem gereken, zor bir andı. Yanımdaki kıza doğru, "Hiçbir şey anlamadım," dedim sessizce.

Kız elindeki telefonu gösterdi. Bendekine benzer bir bilet koduydu ekrandaki.

Görevli hâlâ sessiz durmamdan güç bularak anlamamış bakışlarımı anlamlandıracak o cümleyi söyledi. "Sahte biletle içeri giremezsiniz. Durumun tesettürünüzle bir alakası yok!" dedi sertçe.

Ben durumu tamamen yanlış anlamıştım. Aptal kafam!

Utancımdan yanaklarım saçlarımla aynı tonu yakalamak üzereyken, "Affedersiniz," dedim görevliye, oldukça masumane bir şekilde.

"Sırayı daha fazla bekletmeyin! Eğer sizin de biletiniz yoksa arkanızdakilere yer açın lütfen!" diyerek arkamda bekleyenlere doğru baktı görevli.

Ben de büyük bir telaşla, "Hayır, hayır, hayır! Bir saniye!" diyerek onları durdurdum. "Biletim var! Eğer telefonumu çıkarabilirsem..."

Küçük cebime sokuşturduğum telefon bir türlü çıkmak bilmiyordu. Çaktırmadan gözlerimle takip ettiğim Osman'sa sıranın önüne doğru gelmeye başlamıştı.

Eyvah!

Hadi kızım hadi!

Telefonu çıkarıp görevliye doğru gösterirken sıradan çıkıp gitmek üzere arkasını dönen tesettürlü kızı yakalayıp koluna girdim.

Bileti okutan görevli, "İki kişi!" dedi ve ben kocaman, şaşkın gözlerle bana bakan kızı da peşimden sürükleyerek içeri doğru koşturmaya başladım.

Hemen arkamdan Osman bana yetişmek üzereydi ki görevli onu durdurup biletini sordu. Sıradakiler de homurdanıp tepki gösterince, Osman peşimden içeri giremedi. Ben de adım adım gözlerinin içine bakarak içeri girdim.

"Oh be!" dedim en rahatlamış ses tonumla. "Bunu da atlattık!"

Neden bahsettiğimi bilmeyen arkadaşım, olayın biletle ilgili olduğunu düşünerek, "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi. Biraz kızmış gibiydi sanki ama hayır, ben ona büyük bir iyilik yapmıştım, öyle değil mi?

İkimiz de bu işten kazançlı çıkmıştık. O yüzden cevaplanacak bir soru yoktu bence. Ama illaki cevap vermem gerekseydi, bir *Gökkuşağı Kızları* hayranını orada öylece bırakamayacağımı söylerdim.

Onun yerine, "Ben Pelin!" dedim bütün tatlılığımı yüz ifademe yansıtmaya çalışarak.

"Sana bir soru sordum!" dedi inatla. Bazen soruları kendi kafamın içinde cevapladığımdan, sesli tekrar etmek istemiyordum.

Onu duymamış gibi yaparak, "Eee senin adın ne?"

dedim heyecanla. Kendimi tekrar beş yaşında gibi hissediyordum.

Kız cevap beklemekten vazgeçmiş bir halde, "Fatma!" dedi ve ekledi. "Sorularıma cevap vermeyeceksin, değil mi?"

"Evet, aynen öyle!" diyerek kafamı salladım. "O kadar memnun oldum ki tanıştığımıza! Bence biz dünyanın en iyi arkadaşları olacağız!" dedim coşkulu bir şekilde.

Elimi omzuna atıp sarılmak istesem de buna pek yanaşmadı. "Hı hı! Ne demezsin!" diyerek, ufak bir hamleyle omzundan elimi çekti.

Cevabı pek tatmin edici değildi ama umudumu falan kesecek değildim. Ne yapalım, herkesten aynı davranmasını bekleyemezdiniz ya! Hem benim de bazen abarttığım zamanlar oluyordu. Ama bazen yani, her zaman değil.

Kalabalığı yarıp ilerlemeye devam ederken ağzımdaki lolipopu çıkarıp, "Lolipop ister misin?" diye sordum.

Elimdeki şekere bakıp, "Hayır!" dedi rahatsız yüz ifadesiyle. "İstemem."

Gülümseyip, "Ay yok!" dedim. "Benimkini değil." Cebimden ambalajı açılmamışlardan bir tane çıkardım.

"Ha! Ben de sandım ki..." diyerek uzattığım yeni lolipopu aldı.

"Yüz ifadenden anladım." Sahneye yaklaşmaya başladığımız için bağırarak konuşmaya başlamıştım. Ancak daha tanışmamızın ilk zamanında konuşmadan neyi ifade ettiğini anlayabilmem, beni gerçek anlamda kalbimden vurmuştu. Lolipop seviyor olmasıysa, başka bir artıydı.

O sırada uzattığım şekerin kabını yırtıp ağzına attı ve sap kısmını dişleyip öylece kırıverdi. Şok olmuştum.

"Sen!" dedim, bütün hayal kırıklıklarım bir araya toplanmış bir halde. "Sen, ne yaptın?"

"Ne yapmışım?" diyerek sağa sola bakındı.

"Sapını kırdın attın!" Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti.

"Eh," dedi omuz silkerek. "Küçük bir kız çocuğu gibi görünmek istemem. Zaten amaç şekeri yemek değil mi?"

"Bari kalbimi de kırsaydın! Bir o kaldı çünkü bende! Bu yaptığın, lolipop yeme kanunlarına aykırı!"

Kafasını onaylamaz bir şekilde sallayıp, "Böyle bir şeyin var olma ihtimali, seninle benim *dünyanın en iyi arkadaşı olma ihtimali* kadar uzak!" dedi az önceki lafıma gönderme yaparak.

"Lolipop Yeme Kanunu diye bir şey var!" dedim inatla. "Sana ispat edeceğim." Tam hızlıca yürüyüp yanından uzaklaşmak üzereydim ki, "Ve dünyanın en iyi arkadaşları olduğumuzda, lolipop nasıl yenilir sana öğreteceğim!" dedim.

Hızlı adımlar ve küskün bir ifadeyle ondan ayrıldım. Şimdi küskün ve kızgın görünüyor olabilirdim ama bu sonsuza kadar süreceği anlamına gelmiyordu.

"Evet! Eğer hazırsanız, bugünün gerçek yıldızını sahneye alıyoruz. Hazır mısınız?"

Gökkuşağı Kızları'nın sahne performanslarına ait videolarını daha önce defalarca kez izlemiştim. Kimisinde ağlamış, kimisinde kahkahalar atmıştım. Yanlarında olduğumu hissettiğim en yakın an sahneye çıktıklarını izlediğim zamanlardı ve şimdi tam olarak canlı kanlı bir halde karşımda duruyorlardı.

Deli gibi çığlıklar atıyor, yerimde durmadan zıplıyordum. Sınırsız bir eğlencenin dibine düşmüş gibi hissediyordum kendimi. Gözlerimden yaşlar akarken damarlarımdan mutluluk hormonu fışkırıyordu adeta. Böyle tezat duygular içinde şarkılarına eşlik ediyor, sesim kısılana kadar bağırıyor ve her zaman olduğu gibi kimseyi umursamıyordum.

Şimdiyse yeni telefonu tanıtma zamanları gelmişti. Her şey bir konser havasında ilerlese de bütün bu gösterinin amacı telefonun tanıtımıydı ve işte nihayet o an gelmişti! Telefonu tanıttıktan sonra kulise geçeceklerdi ve birkaç kişiyle kuliste özel zaman geçireceklerdi. İşte benim de tam olarak orada olmam gerekiyordu.

"Hazır mısınız?" dedikten sonra coşkulu kalabalık karşılık verdi ve bir anda sahne tamamen kararda. Sonra kızların performanslarını sergiledikleri bütün alan ekranlarla kaplanmış gibi devasa bir görüntü ortaya çıktı. Telefonun şaşaalı tanıtımı ve bazı teknik bilgilerle dolu bir an yaşandı. Benimse tüm bunlar umurumda değildi çünkü sahnede kızları bulmaya çalışıyordum. Nihayet tanıtım bittiğinde Turuncu, elinde telefonun bir örneğiyle birlikte sahnenin tepesinden, havadan süzülerek aşağıya doğru indi. Elindekini Sarı'ya uzattı ve aynı şekilde havaya doğru yükselerek sahneyi Sarı'ya bıraktı.

Diğer kızlar gitmişti. Bu, ekibin ineği Sarı'ydı. Tüm o teknoloji zırvalıklarından anlar, kod yazar, kızların dünyayı kurtarma görevlerinde bir yerleri *hacklerdi*. Ayrıca aşırı orijinal gözlükler takardı. Gözlerinin kusurlu olmasını bu kadar güzel örtebilen başka biri daha yoktur bence. Genelde birkaç bilgisayar ekranı arasında takılırdı ve oldukça havalı görünürdü. O yüzden işin teknoloji ayağı Sarı'ya aitti. Kendi özel ürünleri vardı ve bu telefon da onların üretimiydi.

Sarı beni asla ilgilendirmeyen teknik detaylardan bahsettikten sonra, "Şimdi!" dedi. "Biliyorsunuz ki bu telefon henüz satışa çıkmadı. Ancak içinizden biri hemen şu an bu telefona sahip olabilir!" diyerek elindeki telefonu salladı.

İnsanlar birbirlerine baktılar. Gözlerindeki heyecanlı parıltıyı görebiliyordum.

"Ufak bir de not eklemek isterim," dedi Sarı, sesini birazcık kısarak. Sanki gizli bir sır verecekti. Hafifçe öne eğilip, "Elimdeki telefona sahip olan kişiyi kuliste ağırlayacağım. Bizzat benim misafirim olacaksınız. Diğer kızlarla tek tek tanıştıracağım sizi ama şşşşt!" diyerek,

elini sus işareti yapan hemşireler gibi dudaklarına değdirdi. "Kimse duymasın! Bu bir sır!"

Eğer taşikardiden öleceğim bir an varsa, o da tam olarak bu an olabilirdi. İnsanların arasından seslerin yükseldiğini fark ediyordum. Herkes benim gibi o anı bekliyordu. Bir çekiliş veya onun gibi bir şey. Yoksa bu kadar kişinin içinden sadece bir kişiyi nasıl seçecekti?

Pürdikkat Sarı'yı izliyorduk ama o da pek bir şey yapmıyor gibiydi. Bu da şovun bir parçası mıydı?

"Eee," dedi. "Kim bunu istiyor?" Bir kez daha telefonu elinde cüretkâr bir biçimde salladı. Bir anda herkes elini kaldırdı. İçlerinden bazıları daha cüretkâr davranıp, "Ben, ben!" diye bağırmaya başladı. Ben de fırsatı kaçırmak istemediğimden onlara uydum ve hemen elimi olabildiğince yukarı kaldırdım. Bu da yetmezmiş gibi, beni daha iyi görebilmesi için zıplamaya başladım.

Sonra bir şey oldu, küçücük bir beyin dalgası!

Hemen sahneye doğru koşmaya başladım. Önce insanları yara yara ilerledim, sonra yaklaştığımı görenler benim için yana doğru açılmaya başladı. Olabildiğince hızlı bir şekilde sahneye ulaşmaya çalışıyordum.

Sarı, telefonu kimseye vermeyecekti. Onu bizim almamızı istiyordu.

Bunu neden anlayamamıştım ki? *Gökkuşağı Kızları* her zaman cesaret, öne çıkmak ve keşfetmekten bahseder. Bu da tüm bunları anlamlandıracak bir andı işte! Sarı, önüne çıkan fırsatın ayağına gelmesini beklememek gerektiğini anlatıyordu bize. Ona ulaşmamız gerekiyordu, yani gidip almamız.

Sahneye varıp merdivenleri çıkmaya başladım. Bunu anlayabilen tek kişi olduğum için çok mutluydum.

"Görünüşe göre iki kazananımız var!" diye heyecan-

la geriye doğru atılan Sarı'ya baktım. Önce ne dediğini anlamadım. Sonra, sahnenin diğer ucunda birinin daha olduğunu gördüm. Bu kadar uzaktan ve ışık oyunlarından dolayı erkek mi kız mı pek anlaşılmıyordu.

Yapmam gerekeni biliyordum. Son bir enerji dalgasıyla beraber Sarı'nın üzerine doğru koşmaya başladım. O telefon aslanın midesinde olsa bile elimi sokup alırdım. Bu fırsatı kaçırmak gibi bir niyetim yoktu.

Fakat işin kötüsü, karşımdaki de koşarak Sarı'ya yaklaşıyordu. *Ah, hadi ama! Bunu benim kadar istiyor olamazsın dostum!*

Önce Sarı'nın eline, hemen ardından da telefona yapıştım. Bir saniye bile geçmemişti ki o da elimin üstünden telefonu tuttu. Ancak teknik olarak telefonu tutan bendim. *Evvet! İşte budur! Telefon benim!*

Karşımdakinin kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırdığımda tanıdık bir yüze denk gelmeyi hiç beklemiyordum.

Fatma!

"Hey, sen!" dedi şaşkın bir şekilde. Ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Nefes nefese kalmış bir halde telefona ulaşmak için elimi çekiştiriyordu.

"Önce ben geldim!" dedim, bir yandan da telefonu iyice kavramaya çalışırken.

Sarı, şok olmuş bir ifadeyle ikimize bakıyordu. Aramızdaki çekişmeyi durdurmak için, "Kızlar, bir saniye!" dese de ikimizin de gözü dönmüştü, onu asla duymuyorduk. O da korkusundan geri çekilmeye başladı. Önce kendisi çekildi, sonra telefonu tutan eli gevşedi. Böylece telefon Fatma'yla benim aramda kaldı. Koskoca sahnenin ortasında, küçük çocuklar gibi bir sağa bir

sola çekiştiriyorduk birbirimizi. Arada da öfkeli laflar etmeyi ihmal etmiyorduk. İşler iyice kızışmıştı.

"İlk ben gördüm!"

"Bu bir şeyi değiştirmez. Telefonu ilk ben tuttum."

"Hah! Çok komiksin!"

"Sen buna komiklik mi diyorsun? Bir de beni dışarıda gör!"

Konu telefonun dışına çıkmıştı artık. Bir yarışmaya dönmüştü. Telefonu almak zorundaydım. Sarı çoktan sahneden uzaklaşmış, sadece benle Fatma kalmıştık.

En sonunda, "Benim!" diyerek bağırdım ve telefonu sertçe çekiştirdim. O esnada Fatma'nın şalı omuzlarından aşağıya düştü ve o da istemsizce bir eliyle onu düzeltmeye çalıştı. Bu ani boşluk sayesinde telefonu hızlıca çektim. Ancak bu kuvvet boşluğunu beklemediğim için telefonu çekiştirmemle birlikte yere yapıştım. Sadece yere yapışmakla da kalmayıp pelerinime bastım ve uçarken kullandığım içindeki gizli bölme açığa çıktı. Gökkuşağının bütün renkleri sırtımdan sahnenin ucuna kadar uzanıyordu. Benim ufak gizemli pelerinim herkesin gözü önünde ifşa olmuştu.

Ah, hadi ama!

Sahneye bakan binlerce göz, hepsi kahkaha atıyordu. Bana!

Kahkahaları umurumda değildi, beni incitemezlerdi ancak pelerinimi görmelerini istemiyordum. Üstelik telefon da bir tarafa savrulmuştu. Fatma telefonun peşinden koşarken ben arkasından bakakaldım. O an fark ettiğim bir diğer şeyse, insanların bize doğru tuttuğu telefon flaşlarıydı. Yaşananların hepsi anbean kaydediliyordu.

Harika!

Telaşla ayağa kalkıp pelerinimin açılan kısmını toplamak için sahnenin ucuna yöneldim. O esnada, en ön sıradakiler arasındaki konuşmaları ve bağrışmaları çok net bir şekilde duydum.

"Bu o değil mi? Cumhurbaşkanı'nın kızı değil mi? Burada ne işi var? Gerçekten o mu? Hayır canım, o böyle şeyler yapmaz! Evet, gerçekten o! Bakın bakın, iyi bakın!"

Tamamıyla ifşa olmuştum.

Telefonu almak ve kızlarla tanışmak şöyle dursun, şu anda üzerime gelen koca bir güruh vardı. Ne yalan söyleyeyim, işlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.

Pelerinimi tekrar katlarken bu kalabalıktan ve video çeken telefonlardan kurtulmak için bir yol aramaya başladım. Neyse ki, pelerinimin ceplerinde her zaman tuhaf şeyler taşırım. Bir cebinden küçük bir İsveç çakısı veya devasa bir tahta kaşık çıkabilir. Bazen ceplerimde neler olduğunu ben bile unutuyordum. Hatta bir keresinde bir yatağan kılıcı bile saklamışlığım vardı bu gizli ceplerde. Aşırı zeki miyim neyim ya?

Ne diyorduk? Evet, kaos! Bu kaos ortamından bir an önce kurtulmalıydım yoksa işler benim için gerçekten iyiye gitmeyecekti. Ceplerimi karıştırıp işe yarar bir şeyler aradım.

Selfie çubuğu? Hayır.

Gözlük temizleme aparatı? Yok artık.

Kedi tüyü toplama eldiveni? Saçmalama.

İşe yarar bir şey olmalıydı, buralarda bir yerlerd...

Çengelli halat? Evvet! İşte budur!

Halatı cebimden çekip çıkardım. O esnada sahnenin arkasına doğru koşmaya başladım. Seyircilerin sesi iyi-

ce yükselmişti. Adrenalin seviyem yükseldikçe ne söylediklerini anlama yüzdem düşüyordu. Sahnenin arkasına doğru koşmaya devam ederken hemen arkamdan, "Hey! Bekle!" diye bir ses duydum. Fatma elinde telefonla bana doğru koşuyordu.

Neler oluyordu böyle?

Koşmaya devam ederken, "Bu telefon kırılmış!" dedi nefes nefese. Seyircilerin bizi izlemekten ve kaydetmekten keyiflenen yüzlerini görebiliyordum şimdi.

"Ne?" dedim anlamaz bir şekilde.

"Bana borçlusun! Bu telefon kırılmış!" dedi tekrardan.

Kırılmış mı? Bugün her şey nasıl da mükemmel ilerliyordu böyle!

Bana fazlaca yaklaşmıştı ve diğerlerinin de üstüme atlaması an meselesiydi. Üzerime bir zombi ordusu geliyormuş gibi hissediyordum. Yani, Fatma hariç tabii. Buradan bir an önce kurtulmam gerektiği kesindi.

Nihayet sahnenin arkasına ulaştığımda, biraz önce Turuncu'nun havadan indiği çelik halat aparatını yakalayıp belime doladım. Fatma beni yakalamak üzereydi. Bir yandan, "Dur! Kime diyorum, hey!" diye bağırdığını duyabiliyordum. Fatma'yla ilgili sorunumu sonra çözmeliydim. Şimdilik bu çılgın kitleden kurtulsam bana yeterdi.

Çelik halatlar oldukça sağlam görünüyordu ve ben doğaçlama yapmaya bayılırdım. İşler bu noktaya gelene kadar aklımda herhangi bir şey yoktu ama yavaş yavaş çıkışı görebiliyordum. İşte bu iyiye işaretti.

İpi belime iyice bağladığımdan emin olduktan sonra kendimi yukarı çekmeye başladım. Ellerimin acıdığını, çelik halatın battığını hissedebiliyordum, hatta bir süre

sonra elimde biriken kan damlaları yüzünden kaymaya başlayacaktım ama buna alışkındım. Benim kadar minik ve zayıf bir kız, bu hızla oldukça yukarı tırmanabilirdi. Başarabilirdim çünkü daha önce defalarca kez başarmıştım.

Ben yukarı doğru çıktıkça insanlar küçüldü. Hemen altımda bekleyen Fatma'yı ve hâlâ elinde salladığı telefonu görebiliyordum.

Ne inatçı çıktın sen ya!

Nihayet çelik halat elimden kaymaya başladığında, zamanın geldiğini anladım. Bu sefer cebimdeki çentikli hasır halatı çıkardım ve sahnenin dışında, seyircilerin biraz üstünde bir yer gözüme kestirdim. Halatı sarkıtıp birkaç kez boşluğa doğru salladıktan sonra gözüme kestirdiğim yere fırlattım. Diğer ucunu hâlâ tutuyordum ancak ilk denemede başarılı olamadım.

"Hay senin!" diyerek ufak bir küfür savuracaktım ki kamera ışıklarının hâlâ bana dönük olduğunu fark edip sustum. Kendimi daha fazla rezil etmenin âlemi yoktu.

Bir kez daha veeeeee...

Ev-vet!

İşte bu sefer olmuştu. Hemen aşağıda bekleyen güvenlik görevlilerine ve hemen onların yanında duran Fatma'ya bakarak, "Görüşürüz!" diye bağırdım. Ve hızlıca belime doladığım ipi çözüp kendimi çentikli halata doğru bıraktım.

Bir an için kendimi Tarzan gibi hissettim. Çok eğlenceli ve aynı zamanda tehlikeli bir hareketti bu. Zaten beni tanımlayacak iki kelime olsa, bunlar eğlence ve tehlike olurdu. Bu ikisi olmadan *Pelerinli Kız* olamazdım, orası kesin.

Halata tutunmuş bir halde aşağıya doğru inerken kısa bir anlığına sanki seyircilere değecek gibi oldum. Bacaklarımı kıvırıp kendimi çektim. Zaten hayranlıkla izleyen kitlenin arasından beni tutup çekecek kimse yoktu.

Önce aşağıya indim ve sonra tekrar yukarı çıktım. Doğal salınım etkisi bitmeden hemen önce halatı bıraktım. En tepede, koca bir boşlukta hiçbir şeye tutunmadan duruyordum. İzleyenlerin arasından ufak çaplı kalp krizlerinin sesini duyabiliyordum. Ne yapacağımı, bu durumdan nasıl kurtulacağımı merak ediyorlardı. Gülümsedim. Bunlar en sevdiğim anlardı. Boşlukta, düşmeye başlamadan hemen önce kalakaldığın o bir salise. İşte o hissi kimseyle paylaşmak istemezdim.

O ânı yaşadıktan hemen sonra hızlıca pelerinimin yarısını açtım. Daha önce pelerinimi hiç kapalı bir ortamda kullanmam gerekmemişti. Yükseklik fazla olmasına rağmen tamamen açık bir pelerinin içine yeterince hava dolduracak zaman olmaz diye düşünüyordum. Yani yere çakılmam an meselesiydi. O yüzden yarım pelerin iş görürdü.

İçi hava dolup bir kabarcık balon gibi beni saran pelerinime yön vererek sakin bir şekilde çıkışın hemen önünde indim. Herkes her an üstlerine inmemi beklerken bir anda alkış kıyamet koptu. Kameralar beni çekmeye devam ediyordu ve insanlar deli gibi alkışlıyordu. Acaba neyi alkışlıyorlardı?

Yine de bozuntuya vermeden pelerinimi topladım ve prenseslere yakışır bir selam verdim. Sonra hiç beklemeden arkamı dönüp kapıdan çıkarak o kaosu arkamda bıraktım. Öylesine bir gürültüden böylesine bir ses-

sizliğe çıkmak oldukça rahatlatıcıydı. Görevlilerin, Hacı Osman'ın ve belki tahmin edemediğim nice özel ajanın peşimden geldiğini tahmin ediyordum. O yüzden hemen oradan uzaklaşmam gerektiğini düşündüm.

Tam koşarak merdivenleri inmeye başlamıştım ki, "Pelin!" diye bir ses duydum. Artık bu sesi tanıyordum. Gerçekten bu kadar inatçı başka biri olabileceğini düşünmüyordum.

Fatma peşimden gelmiş, o kadar kalabalığın arasından nasıl çıkmayı başardıysa, güvenliklerden önce bana yetişmişti.

"Sen nasıl..?" dedim, bu engelleri nasıl aştığını düşünerek.

"Sen çıkışa yönelmeden önce ben yola koyulmuştum," dedi nefes nefese. Sonra da telefonu uzatıp, "Bana yenisini almak zorundasın! Bunu kırdın!" diye ekledi, bir yandan da karnını tutarken.

Fazla oyalanmamam gerektiğini biliyordum, o yüzden ona, aylar önce yaptırdığım kartvizitimi uzattım. Ceplerimi karıştırıp bulmak biraz zaman almıştı ama olsun.

PELERİNLİ KIZ PELİN
SÜPER KAHRAMAN
UÇARIM, KAÇARIM,
PENCERENDEN ATLARIM.
0-5-***-**-****

Bu kartvizitlerin bir gün gerçekten işe yarayacaklarını biliyordum ancak şimdiye kadar hiç kullanma fırsatım olmamıştı. Birilerini kurtardıktan sonra onlara bu

kartvizitlerden vermeyi düşünüyordum. Böylece *Pelerinli Kız* bir efsane olabilirdi. Tıpkı *Gökkuşağı Kızları* gibi.

Az önceki olaydan sonra tüm dünya yeteneklerimden haberdar olduğuna göre artık bu kartı gerçek anlamda kullanabilirdim. Ve iş kartımın ilk talihlisi, ileride en yakın arkadaşım olacağından yüzde yüz emin olduğum Fatma'ydı.

Fatma sinirli bir şekilde bana bakıp sertçe kartı elimden aldı. Tamam, en yakın arkadaşlık konusunda yüzde yüz olmasa da yüzde doksan beş emindim.

Kartı okuyup, "Bu ne saçm..." diye devam ediyordu ki lafını kesip, "Gitmem lazım! Çok geç kaldım. Sana borcumu ödeyeceğim, söz veriyorum!" dedim. Bir yandan da merdivenlerden inmeye çalışıyordum. Derken ayağım bir basamağa takıldı ve ayakkabılarımdan birini düşürdüm.

Ah, tabii ki! Bir bu eksikti!

Koşarken sendelemeye başladığım için durdum ve ayakkabımın diğer tekini de çıkarıp ötekinin yanına fırlattım. Arsız bir şekilde son bir kez arkama baktım. Bir şeyler diyecektim ama Fatma'nın arkasından koşturan insanları görüp bundan vazgeçtim. Fatma'nın peşimden seslendiğini duyabiliyordum. Ancak koşmak ve uzaklaşmak zorundaydım.

Saat gece yarısına varmak üzereydi.

Canımın Canı Efendim.

Senden bu kadar uzaktayken hasretle dolmamak çok zor. Tahminimce buraya geleli iki hafta kadar oldu ama ben evde bavulumu toplarken bile özlemiştim seni. Buranın koşulları çok sıkıntılı. O sebeple mektup eline ne vakit ulaşacak bilemiyorum. Diyeceğim o ki: cevap yazmak için o güzel parmaklarını yormayasın. Daha mühim işlerin seni bekler.

Beni soracak olursan, sabah bulantıları dışında iyiyim. Miniğimiz dünyaya gelmek için fazla hevesli.

Bu bölgenin halkı çok yardımsever. Ellerinde olmayanı bile esirgemiyorlar. Onlarla kurduğum bu hoş sohbetten pek memnunum. Savaş bölgesinden çıkarılanlara yardım etmek için en az bizim kadar koşuşturuyor mecali olanlar.

Bir doktor olarak bölgesine yoğun bir savunma hattı görmediğimi itiraf etmeliyim. İşin siyasi kısmında neler oluyor hiç bilmiyorum ama gerçekler hiç de hoş değil. Zavallı halk, sadece devlet ve askerleri tarafından değil, nereden geldiği belli olmayan eli silahlı örgütler tarafından da zorlanıyorlar. Darp ediliyor, yaralanıyor, öldürülüyorlar. En kötüsü de kadınlar ve çocuklar için hiç acımaları olmaması.

Bunları okurken yüzünün alacağı ifadeyi şimdiden görebiliyorum. Neden buraya geldiğimi sorguluyorsun kendince. Bunları ve hatta daha kötülerini yaşayacağımı söylemiştin, biliyorum. Zaten bunları bilerek geldim buraya. İsteyerek.

Bu insanların yardıma ihtiyaçları var. Onları kurtarmak, iyileştirmek, benim bu işi yapma amacım. Bunun için doktor oldum ve bunu en iyi sen biliyorsun. Ömrüm vefa ettiği sürece de savaş bölgelerinde olacağım. İyileşmesine vesile olduğum her bir insan, bu dünyaya kazandırılmış bir iyilik demektir.

Burada sadece var oluşumuzu anlamlandırmak için varız. Bizim var oluş sebebimizse işte bu. Rabbim bize bu yolu nasip etti. Bu savaşları, bu yıkımı durdurmak bizim görevimiz. Ben yaralarını sararım belki ama bu insanların acısını ancak senin gibi biri dindirebilir.

Senin kocaman bir kalbin var, canımın canı. Yufka yüreğinden akanları insanlara göster. Onlar gerçeği görecektir.

Hasret ve selametle.

Neyim ben, Külkedisi mi?

Hayır, kendi kaderini erkeklerin eline bırakan kızlardan biri olamam. Ben saatlerce gözlerinin içine baka baka onunla dans edeceğim ama o beni ayakkabı numaramdan tanıyacak, öyle mi? Bunu başarı olarak tanımlayacak bir hikâye değilim ben. Ben pembe bulutların üzerinde, ağzında turuncu lolipopuyla koşturup duran küçük bir kız çocuğum. Ve büyümeye de hiç niyetim yok.

Beş yaşımda annemi kaybettikten hemen sonra büyümeyi bıraktım ben. Oralarda bir yerlerde dolanıyor hâlâ ruhum. Yoluk turuncu saçlarıyla annesinin ölümünü öğrenmeden hemen önceki Pelin'im ben. Her zaman gülümseyen ve zıplayarak yürürken eğlenceli bir şarkı mırıldanan o küçük kızım.

Gerçekler çok acıtıyor. Diken gibi batıyor ve kanatıyorlar. O yüzden ben kendi gerçekliğimi oluşturdum. Burası pembe pofuduk pamuk şekerlerden ve devasa lolipoplardan oluşan, mutlu bir yer. Kimsenin bir diğerini üzmeye hakkı olmayan bir yer. Haksızlığın ve zulmün olmadığı bir yer.

Eh, burada şimdilik sadece ben yaşıyorum. Benim dünyama herkes girebilir ancak herkes kalmak istemez. Çünkü insanlar büyür. Bir an gelir ve bir daha pamuk şeker yemezler. İşin kötüsü, en son ne zaman pamuk şeker yediklerini bile hatırlayamazlar. Ama eminim bir gün nüfusumuz artacak ve bu dünya genişleyecek. İşte o zaman gerçekler o kadar da acıtmayacak canımı.

Gece yarısına birkaç dakika kala çoktan eve dönmüş, odama girmiş, üstümü değiştirmiştim. Sanki birkaç saat önce yaşadıklarım hiç olmamış gibi rahat hissediyordum kendimi. Neticede Enver Amca'ya verdiğim sözü tutmuş ve eve vaktinde varmıştım, değil mi? Hacı Osman'dan kaçmam, telefonu kırmam, *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışmamam, pelerinimin herkese ifşa olması, eve girerken gizlice gelmem dışında hiçbir sorun yoktu tabii. Galiba en büyük sorunlarımdan birisi buydu. Sonradan olacakları düşünmek hiç aklıma gelmiyordu işte.

Büyük bir rahatlıkla pijamalarımı giymiş, saçlarımdaki tel tokalardan kurtulmak üzere yatağıma oturmuştum. Hatta bir şarkı mırıldanıyordum. Derken odamın kapısına şiddetli bir şekilde vurulmasıyla yerimden sıçradım.

"Pelin! Pelin içerde misin?"

Enver Amca kapımı yumrukluyordu. Onu böyle telaşlandıracak ne olmuş olabilirdi ki? Elimde biriktirdiğim tokaları bırakıp hızlıca kapıya yöneldim. Kapıyı açmamla Enver Amca'nın içeri yığılması bir oldu.

Ne yalan söyleyeyim komik bir sahneydi. Ancak o gülemeyeceğim kadar sinirli bir haldeydi. İçeri girdi ve kolumu sıkıca kavrayıp beni sarsarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. Gözleri öfkeden büyümüştü. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kan çanağı, koca-

man iri gözleri ve öfkeli ses tonuyla beni oldukça korkutmuştu.

Refleks olarak kolumu hızlıca geri çektim. Bu çevik halime hâlâ alışamamıştı. Ancak ben hızlıca kolumu çekince o da ne yaptığının farkına vardı.

"Özür dilerim, ben..."diyerek elini ensesine götürdü. "Sen ortalıkta olmayınca," dedi ve sakinleşmek için bir saniyeliğine sustu. "Her yerde sen varsın ve ben seni bir türlü bulamadım."

"Nasıl yani?" diye sordum. Her yerde ben vardım ve ortalıkta yoktum. Nasıl oluyordu böyle bir şey?

Enver Amca bana cevap vermek yerine, yatağın üstündeki kumandayı alıp televizyonu açtı. Sesini sonuna kadar yükseltip kafasıyla ekranı işaret etti.

"Az önce elimize geçen bu görüntülerde Cumhurbaşkanı Fatih Hamid Gündoğan'ın kızı Pelin Gündoğan olduğu iddia edilen kişi önce bir arbede yaşıyor, sonrasındaysa bir halata tırmanıyor."

Kanalı değiştirdi.

"Cumhurbaşkanı'nın kızı uçtu!"

"Bu kişi kim? Bir benzerlik mi var?"

"Pelin Gündoğan, *Gökkuşağı Kızları* hayranı çıktı!"

"Avrupa Birliği'ne giremeyeceğimiz, bu görüntüler sayesinde kesinleşti!"

Bütün haberlerde ben vardım.

"Yok artık!" dedim. "Yanlışlıkla ünlü oldum!" diyerek sevinçten zıplamaya başladım. Henüz kahramanlık kariyerimin başındaydım ama şimdiden ünüm tüm ülkeye yayılmıştı.

Heyt be!

Aslansın be Pelin!

Superman bile bu kadar hızlı ünlenmemiştir.

Nasıl da başardım ama!

İşte ben! İşte ben!

Ben içimden kendime satırlar dolusu övgüler dizerken Enver Amca, "Pelin! Sen ciddi misin? Galiba kimin kızı olduğunu unuttun," diyerek lafa girdi.

"İyi de bunun konumuzla ne alakası var şimdi?" diye sordum şaşkınca.

Enver Amca da en az benim kadar şaşkın gözlerle baktı bana.

"Ne? Ünlü olmanın neresi kötü?" diye sordum.

Tamam, gözlerden uzakta olmak ve kendince özel bir alanının olması güzel bir şeydi. Sonuçta her kahramanın böyle bir ihtiyacı vardı. Ancak ben bundan hiç de rahatsız olmamıştım. Enver Amca da olmamalıydı.

Ben heyecandan yerimde duramazken Enver Amca omuzlarımdan kavrayıp beni yatağıma oturttu. "Tamam," diyerek derin bir nefes aldı. "Olanları anlatmama izin ver. Sonra ne yapacağımıza karar verelim. Belli ki şu an olayın şokundasın."

Hayır, şokta falan değildim. Gayet kendimdeydim. Yine de dinlemek üzere kafamı salladım.

"Babandan gizli bir şekilde oraya gittin. Senin için tuttuğum korumayı ekarte edip halkın arasına karıştın. Sadece bu yetmezmiş gibi sahneye atlayıp bir kızla saçma bir telefonun kavgasını ettin. Bitti mi? Bitmedi. Nasıl başardığını anlamadığım bir şekilde bir halata tırmanıp, Tarzan gibi oradan oraya zıpladın ve bir şekilde kaçtın."

"Evet, doğru," dedim, kafamla onaylarken. Neyse ki pelerinimden bahsetmemişti. Belki de onu hiç fark etmemişti bile. Bir anlığına es verip başka bir şeyler söylememi bekledi. Sonra, "Hâlâ sorunun ne olduğunu göremiyor musun?" diye sordu.

Omuz silkip, "Hayır," dedim, sakince.

Yumruklarını sıktı. Sakin kalmakta zorlandığını görebiliyordum. Acaba Enver Amca'nın da babam gibi öfke kontrol sorunu mu vardı?

"Bu kocaman bir skandal Pelin! Bunu nasıl fark edemezsin? Sen tek başına bir birey değilsin. Bunu sana kaç defa daha hatırlatmam gerekiyor? Sen babanın kızısın! Yani cumhurbaşkanının! Anlatabiliyor muyum? Bu ülkeyi yöneten kişinin kızı, bu tip olaylara karışamaz. Üstelik farklı açılardan binlerce video görüntüsü var insanların elinde! Hangi birini silip, hangi birini engelleyeceğiz?"

"Ha, anladım!" dedim, derin düşüncelere dalmadan hemen önce.

Enver Amca, "Nihayet!" diyerek rahatlama ifadesi gösterdi.

"Sen ünlü olmama kızdın. Tabii ya! Nasıl düşünemedim ben bunu?" dedim.

"Ne? Hayır hayır Pelin anlamıyors..."

Lafına devam etmesine müsaade etmeden, "Ünlü olmak gerçekten çok zormuş. Ünlü olalı birkaç saat oldu ama şimdiden yoruldum," dedim bezmiş bir halde.

Enver Amca da pes edip açıklamaya devam etmedi. Ama hâlâ sinirli bir halde volta atmaya devam ediyordu. Bu durumu kavrayamadığımı düşünüp açıklama yapmaktansa bir çözüm yolu bulmayı tercih etmişti.

Salak değildim. Her şeyi net bir şekilde anlamıştım. Ve bazılarını bilerek yapmıştım. Beni tanıyacaklarını çok iyi biliyordum. İstediğimde gözden kolayca kayboluyordum ama fark edilmek istersem kimse benim elime su dökemezdi. Turuncu saçlı, lolipoplu kızı kimse unutamazdı. Kendimi göstermek için sadece biraz aksi-

yon yeterliydi. Bu, babamın yıkımına gidecek ilk adımdı. Ancak Enver Amca'nın benim azıcık alık olduğumu düşünmesi işime geliyordu. Yaptığım ufacık bir hataydı sadece, değil mi? Böyle ulusal bir haber haline geleceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Ha tabii telefonu almak için mücadele ettiğim kısmın gerçek olduğunu belirtmem gerek. O telefonu çok istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Ve tabii *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışmayı da. Ama sonrasında beni çekmeye başlayan kameraları görünce işleri kaosa doğru bile isteye yönlendirdiğimi itiraf etmeliyim.

O sırada, Enver Amca'nın telefonu çaldı. Babamın aradığını gördüm. İkinci kez çalmasına müsaade etmeden hemen açtı. Dinlemek için ona yanaşmaya çalışıyordum ama Enver Amca izin vermiyordu. Bu yüzden odanın içinde, birbirimizi itekleyerek tur atıyorduk. Ben kulağımı yanaştırdıkça o kaçıyordu.

Telefonu kapatınca, "Eee?" diye sordum. "Ne diyor?"

Arada kalmış bir ifade vardı yüzünde. Söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. İkna edilmeye ihtiyacı varmış gibi, "Söylesene! Çatladım burada!" dedim. "Çok kızmış mı? Ne yapacakmış?"

Ardı ardına konuşmam işe yaradı ve Enver Amca sonunda gözlerini kapatıp ağzındaki baklayı çıkardı. "Seni çiftlik evine götürmemi istedi."

Bir anlığına kelimeler beynimin içinde yankılandı ama tam olarak algılayamadım. "Ne? Çiftlik evi mi? Hayır, hayır, hayır!" dedim. "Olamaz! Bunu yapamaz!"

Beni resmen sürgüne gönderiyordu. Çiftlik evi, hâlâ rüyalarıma girecek kadar korku dolu bir yerdi. Beni oraya kapatacak ve bir daha asla çıkmama izin verme-

yecekti. Beş yaşındayken, annemi kaybettikten hemen sonra beni oraya göndermişti. Olanlardan habersizdim, ne yapacağımı bilmiyordum ve tabii ki itiraz hakkım yoktu. Üzülmüş ama uslu bir kız olmuştum ve babama itiraz etmeden çiftlik evinin yolunu tutmuştum.

Sonra bir şeyler oldu. Babamın adamları beni kaçırdı. Buna herkesten çok ben şaşırmıştım elbette. Küçük yaşta neler olduğunu pek anlayamıyordum ama daha önceden beni korumak için yanımda duran o insanlar beni bir odada zorla tutuyor, ağlamalarıma cevapsız kalıyor ve en önemlisi de bana zarar veriyorlardı. Kollarım ve bacaklarım morluklarla doluydu. Bazen ellerimi ve ayaklarımı bağlıyorlardı. O zaman korkudan o kadar çok çişim geliyordu ki tutamayıp altıma bile yapıyordum. Ağlamaktan öylesine halsiz kalmıştım ki yemek yemek bile gücümü geri getirmiyordu.

Sayı saymayı zaten bilmiyordum ama orada günler mi haftalar mı yoksa aylar mı geçti bilmiyordum. Gece miydi gündüz müydü ondan bile habersizdim. Çaresizce babamı istiyordum. Babamın beni kurtaracağına dair umutlarım hâlâ tükenmemişti. Bağırıyor, çığlık atıyor, gelsin diye bekliyordum. Oysaki bütün bu planların arkasında o vardı. Beni kendi amacı için kullanmıştı.

Aradan zaman geçtikçe, gelip beni kurtaracağına dair umutlarım da yavaş yavaş yok olmaya başladı. Ben artık onun kızı değildim. Sadece hedefine ulaşması için bir aracıydım.

Bir gece o kadar soğuk olmuştu ki dişlerim birbirine vurup takırdamaktan çenemi ağrıtmıştı. Üstüme örtebileceğim hiçbir şey yoktu. Ne kadar bağırsam da kimsenin umurunda değildi. Orada bir yerlerde herhangi biri olduğundan bile emin değildim. Üşümekten kaslarım

kasılmış ve iki büklüm olmuştum. Uyursam geçeceğini biliyordum. Çok uykum vardı. Uyursam hemencecik ısınırdım. Daha fazla dayanamadım ve uykuya daldım. Çok güzel bir rüya gördüm.

Daha önce hiç görmediğim bir kadın vardı rüyamda. Annemle aynı yaşlardaydı. Kendinden oldukça emindi. Beni kucağına alıp, "Korkma!" dedi. "Seni kurtarmaya geldim." Benim için herkesi yendi ve sözünü tuttu. Uyandığımda gerçekten de sıcacık bir yerdeydim.

İşte çiftlik evi bana sadece bu acı anıları hatırlatıyordu. Oradan kurtuluşumu, yıllar süren kaçışımı anımsadım. Tüm bu kâbusa geri dönemezdim. Telaşla ayağa kalktım. "Benim..." dedim. Düşünmem gerekiyordu. Ne yapmam gerektiğini düşünmem gerekiyordu. "Benim gitmem gerek!" diyerek toparlanmaya başladım. Nereden başlayacağımı bilmeden odanın içinde bir oraya bir buraya gidiyordum.

Enver Amca beni durdurdu. "Pelin, bir saniye! Sakin ol! Hem nereye gideceksin ki?" diye sordu.

"Bil- Bilmiyorum," dedim. Histerik bir ağlama krizine tutulmak üzereydim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Yıllarca, yaşadığım o travmayı atlatmak için uğraşmıştım ve şimdi bütün o duygular geri gelmişti. Kaçmam gerekiyordu. Kaçıp kurtulmalıydım. Bu işi ancak böyle çözebilirdim.

"Çiftlik evine gidersin. Hem senin için de tatil gibi olur. Niye böyle telaş yaptın ki birden?" diye sordu Enver Amca. Sesi oldukça samimi ve sıcaktı. Elbette geçmişte yaşananları bilmiyordu. Babamın ona anlatacak hali yoktu ya! O zamanlar henüz cumhurbaşkanı olmamıştı. Seçim dönemiydi. O yüzden bilmiyor olması ve benim verdiğim tepkiye şaşırıyor olması normaldi.

Ona açıklama yapmak istemiyordum. Babam tekrar aramadan veya eve gelmeden önce bu meseleden kurtulmak istiyordum.

"Hem baban buna müsaade etmez, biliyorsun. Gizlice evden çıktığın için oldu bütün bunlar."

"Ama sen..." dedim, hayal kırıklığıyla. "Ama sen beni teşvik ettin, Enver Amca. Ben tek başıma çıkmadım ya!"

Niyetim kızmak değildi ama sesim yükselmişti. Gerçek bir hüsran yaşıyordum. Bana destek olmasını, arka çıkmasını bekliyordum ama o beni öylece babamın önüne atıyordu. Ben tek başıma evden kaçmışım gibi gösteriyordu.

Bunun tek taraflı olmadığını o an fark ettim. Babama da böyle söylemişti. Çünkü, eğer babam kendisinin bana yardımcı olduğunu babam bilseydi çiftlik evine gitmem için gerekli talimatı Enver Amca'ya değil, bir başkasına verirdi. Çünkü ona bu konuda güvenmezdi. Babamı tanıyordum. Bir kez güveni sarsıldı mı bir daha kimse toparlayamazdı.

"Bunu sen istedin Pelin. Benim kartımla biletleri gizlice aldın. Evden babandan habersiz çıktın. Sana destek olmak için yanında gelen korumayı bile atlattın. Üzgünüm ama bu konuda tek başınasın," dedi büyük bir kararlılıkla.

Kapının önünde yüzünde keskin bir ifadeyle bana bakıyordu. O kadar üzülmüştüm ki ona cevap vermek istemiyordum. Onu anlayabiliyordum. Zaten olaylar açığa çıkarsa benden taraf durmayacağını da tahmin ediyordum. Enver Amca'yı seviyordum, bana her zaman iyi davranmıştı. Yine de buna hazırlıklı değildim.

O yüzden nereye gideceğimi ve bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

"Tamam!" dedim, sanki aşırı mutluymuşum ve sıkıntılı olaylar hiç yaşanmamış gibi. "Gidiyorum!"

Kararımı vermiştim.

"Nereye?" diye sordu. Beni engellemesine izin veremezdim.

"Söylemem!" dedim, omuz silkip elimle dudaklarımın fermuarını kapatmış gibi yaparken.

Madem yaşananların sorumluluğunu tek başıma üstleniyordum, o zaman gideceğim yeri de bir tek ben bilmeliydim.

Henüz nereye gideceğimi ben de bilmiyordum ama şimdilik bu konuyu es geçebilirdik bence.

Yaklaşık on beş yıl boyunca babamdan, aile kavramından ve bu evden uzaktaydım. Cumhurbaşkanı'nın kayıp kızıydım ve birkaç ay önce geri dönmüştüm. Babamla hesaplaşmak üzereydim.

Yıllarca onunla ilgili bilgiler topladım. Her seferinde öfkem biraz daha arttı ama bütün bunların en temel sebebi annemdi. Babam, annemin ölümünden sorumlu olan kişiydi. Başkaları farklı şeyler söylüyor olabilirdi ama ben bundan emindim. Ve tüm bunların üzerine babamın adamlarının beni kaçırıp işkence etmiş olmalarıysa işin tuzu biberiydi. Eğer oradan kurtarılmasaydım, soğuk bir gecenin karanlığında donarak ölecektim ve babam arkamdan sahte gözyaşları döküp benden de kurtulacaktı. Tıpkı annemden kurtulduğu gibi.

Nihayet kendimi hazır hissedip bu eve geri dönüş yaptığımda, Cumhurbaşkanı'nın kayıp kızı bulunmuştu. Haberlerde, gazetelerde, manşetlerde, her yerde bu yazıyordu. Tabii kimse benim amacımı bilmiyordu. İşin en komik yanıysa, babamın beni görünce gerçekten sevinmiş gibi görünmesiydi.

Tüm bunların içinde tek gerçek olan, Emine Teyze'y-

di. Emine Teyze doğumumdan, hatta belki de daha önceden beri bizimle yaşıyordu. Annem, Emine Teyze'yi çok severdi. O evimizin, ailemizin bir parçasıydı. Evin işleriyle uğraşır, yemeklerimizi yapardı. Hele hele bir su böreği yapardı ki, of! Kokusu hâlâ burnumdadır.

Eve ilk geldiğimde, aradan geçen on beş yılda her şey gibi o da değişmişti. Gelip boynuma sarılacak cesareti göstermese onu asla tanıyamazdım. Çünkü görevliler bana dokunamazlardı ancak Emine Teyze her zaman bir başkaydı. Yıllar onu da yıpratmıştı. Saçlarındaki aklar, yüzündeki çizgiler... Yanımda olduğunda hep neşe dolardım. İnsanları nasıl güldüreceğini iyi bilirdi. Hatta onun yüzünden geldiğimden beri kilo bile almıştım.

Bir gün, elinde kocaman bir bardak sıcak sütle odama dalmıştı. Akşam vaktiydi ve ben pelerinimi giymiş, pencereden dışarı çıkmak üzereydim. Oraya öylece tünemiş halde yakalandım Emine Teyze'ye.

"Eyvah!" dememle, Emine Teyze'nin yakama yapışması bir oldu.

"Kız! Vay seni gidi! Üşütüverirsin yavrum, ne etcen sen orda? Pencereye mi tünedin bu havada? Zaten bi' dal parçası kadarsın be yavrum. Uçup gitcen sonra baban canımıza okuycak! Gir bakem içeri, gir!"

Soluksuz konuşmasıyla beni içeri sokup pencereyi kapatması bir olmuştu. Sonra da elime zorla sütü tutuşturup beni yatağıma yatırmıştı. Pelerini de üstümden çıkarıp bir köşeye koymuştu.

Evden gizlice kaçtığımı anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama beni o halde yakalamasına rağmen babama asla haber vermedi. Şikayet etmedi. O an aramızda küçük bir sır olarak kaldı.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı, şimdi bavulumu sü-

rükleye sürükleye Emine Teyze'ye gidiyordum. Yanıma birkaç parça eşya ve o sonra bakarım dediğim dosyaları almıştım. Onları neden aldığımı bilmiyordum aslında. Aceleyle toplanırken gözüme çarpmışlardı ve bavulun içine atıvermiştim.

Evden çıkarken kimseden saklanarak çıkmadım. Herkesin gözünün içine baka baka çıktım. Babam gelmediği sürece bana dokunamazlardı, ben de bu durumu kendi lehime kullandım. Enver Amca nereye gittiğimi öğrenmek için bin bir türlü laf söyledi ama ben ağzımı bile açmadım. Babam eve gelseydi, bana da çiftlik evinin yolu görünürdü ama gelmedi. Ya da belki gelemedi, kim bilir.

* * *

Emine Teyze'nin evine daha önce de gitmiştim. Yani tam olarak evine değil aslında. O gece yakalandıktan sonra, Emine Teyze'nin beni ispiyonlayacağını düşündüğüm için onunla ilgili bilgiler edinmeye karar verdim. Bunun için de o evine giderken onu takip ettim. Bizim evden çıkıp bir otobüse bindi. Otobüsle son durağa kadar gidip başka bir otobüse daha bindi. En nihayetinde bir durakta indi ve dakikalarca yol yürüdü. Köhne bir binanın en alt katında oturuyordu. Tek başına yaşıyordu. Camının önünde beslediği bir de kedisi vardı. Yatmadan hemen önce büyük bir özenle yemeğini suyunu hazırlayıp camın önüne koyuyor, kedi de gelip onları yiyordu.

Öyle iyi niyetliydi ki. Çok sakin bir hayatı vardı. Karşı binanın tepesinden onu izlerken nasıl da özendiğimi hatırlıyorum ona. Yüzümde oluşan gülümsemeyi bir türlü engelleyememiştim.

Evinin hemen önüne vardığımda derin bir nefes alıp verdim. Heyecanlıydım çünkü birkaç gündür Emine Teyze'yi görmemiştim. Ayrıca yanına geleceğimden de haberi yoktu. Eminim o da çok sevinecekti.

Binanın ana giriş kapısını açıp içeri girdim. Kapının kilidi bozuk olduğundan hiç kapanmıyordu. Hemen içeri geçip Emine Teyze'nin kapısına yöneldim. Yağmur başlamak üzereydi. Bir an önce eve girsem iyi olacaktı.

Emine Teyze'nin zilini çalmak üzere uzandığımda, kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettim. Komşusuna falan gitmiş olabileceğini düşünüp etraftaki dairelerin kapılarına göz attım ama hepsi kapalıydı. Belki de kedinin yanına gitmişti. Ya da kapıyı açık unutmuştu. Herhangi bir sebep olabilirdi. Bilemiyordum.

O yüzden kapıyı hafifçe aralayıp, "Emine Teyze!" diye bağırdım. İçeriden "Hıı!" diye bir ses duyunca, "Sürpriz!" diye bağırarak kendimi evin içine attım.

Gördüğümle, beklediğim arasında uçurumlar vardı. Önce anlayamadım. Biraz sonra gerçeklik yüzüme yüzüme vururken yerde yatan Emine Teyze'nin yanına koştum. Her yer kan olmuştu. Emine Teyze can çekişiyordu ve o son can havliyle bana seslenmişti.

Neler oluyordu?

Bu bıçak darbeleri de neyin nesiydi?

"Emine Teyze," dedim, onu kendime doğru çekerken.

Kadıncağız mecalsiz bir halde, "Pelin," diyebildi. "Sen misin?" diye sorarken elleriyle yüzümü yokladı.

"Ne? Ne oldu burada? Tamam tamam, iyi olacaksın merak etme!" diye teskin ettim onu. Bir yandan da cebimden telefonu çıkarmaya çalışıyordum. "Şimdi ambulansı arıyorum," dedim, telaşlı bir şekilde.

Ortalık fena halde dağılmıştı. Masa yerdeydi, camlar kırılmıştı, ev talan edilmişti. Hırsız mı gelmişti, neden böyle olmuştu anlam veremiyordum. Kulağım çınlıyor, beynim beni adeta gerçeklikten soyutlamak istiyordu. Bu kaçırıldığım zaman kendi kendime geliştirdiğim bir metottu. Varlığımın fiziksel halini hissetmemek için beynim beni soyutlamaya çalışıyordu.

Odaklanmalıydım.

Emine Teyze için kendime gelmek zorundaydım. Başını hafifçe yere bırakıp koşarak su getirdim. Bir cam parçası elime batsa da umursamadım ve Emine Teyze'ye bardaktaki suyu içirmeye çalıştım. Bir yudum belki içti belki içmedi. Durumu hiç iyi görünmüyordu. Tam olarak kaç yerinden darbe aldığını göremiyordum. En çok bel kısmı kanıyordu ama bütün vücudu kanla ıslanmıştı.

"Pelin! Beni dinle!" diyerek nefes nefese konuşmaya çalıştı. "Sus!" dedim sertçe. "Şimdi dinlen, iyileştiğinde konuşursun."

Kafasını hayır anlamında salladı. Beni kendine doğru çekti. "Duvar işçileri!" dedi. "Onu öldürecekler! O... O..." Birkaç kez öksürdü.

Söyledikleri bana anlamsız geliyordu. "Tamam," dedim. "Daha fazla kendini yorma. Ambulans birazdan burada olur."

"Ben gördüm. Onları gördüm. O da onlardan!" dedi son nefesiyle.

"Kim onlardan?" diye sordum. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Fakat Emine Teyze cevap verebilecek durumda değildi. Zorla nefes alıyordu. İçimden dualar ederken dışımdan anlamsız teskin kelimeleri söylüyordum. Başını

okşuyordum. Ama gözleri yavaş yavaş kapanıyordu. Uyumaması gerekiyordu.

"Emine Teyze. Bana odaklan. Sakın gözlerini kapatma, tamam mı?" dedim.

Beni başıyla onaylasa da nefesi yavaşlamıştı. Gözlerimin önünde eriyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Kim böylesine iyilik timsali bir kadına bunu yapardı ki? Peki duvar işçileri de neyin nesiydi? Emine Teyze bir şeyler mi görmüştü? Evini nasıl bulmuşlardı? İçeri nasıl girmişlerdi? Hiç acımadan onu nasıl bıçaklamışlardı?

"Seni kurtaracağım," dedim son kez. Ancak gözyaşlarım akmaya başlamıştı bile.

Bu lanet olası ambulans nerede kalmıştı? Emine Teyze uykuya dalmak istiyordu. Görebiliyordum. Daha fazla kan kaybetmeye dayanamayacaktı. "Beni değil. Onu... Kurtar..." dedi can havliyle. Derin bir nefes aldı, sakince verdi ve gözlerini yumdu.

O an içimden bir şeyler aktı gitti onun ruhuyla beraber. Canım acıyor, kalbim parça parça oluyordu. Birileri intikam alıyordu ve Emine Teyze'yi hedef almışlardı. Söyledikleri bir şey ifade etmiyordu ama o benim için çok değerliydi.

Burnum akıyor, gözlerimdeki yaş dinmiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum ama sanki tüm çığlıklarım içime akıyordu. Annemi tanıyan birkaç kişiden biriydi, benim sırdaşımdı. Böyle bir komploya kurban gitmesi beni kahretmişti.

Kollarım hissizleşti, Emine Teyze'nin bedeni kendini bıraktı. Dayanılmaz bir ağrı oturmuştu kalbime. Birkaç dakika önce aklımdan geçenleri ve gerçekte olanları düşündüm.

Emine Teyze.

Ah benim canım.

Annemin ölüm haberini aldıktan sonra kendime bir söz vermiştim. Kendimi o pembe dünyaya hapsedip üzülmek kelimesini hayatımdan çıkarmıştım. Ama işte gerçek tam karşımda duruyordu. Nasıl es geçebilirdim gerçekleri?

Bu basit bir hırsızlık olayı falan değildi.

Duvar İşçileri de neyin nesiydi? Kimi öldüreceklerdi ve ben onları nasıl kurtaracaktım?

Tüm bu sorulara karşılık aklımda tek bir cevap vardı: Onun katilini bulacaktım. Ona bu acıyı yaşatanları bulmaktan başka çarem yoktu.

Ayağa kalktım. Bu karışıklığı toplayabilecek durumda değildim. Kendi intikamımı almak için fazla mı zorluyordum diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Artık bir kaçış yolum da kalmamıştı. Şu an burada Emine Teyze için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun hayatını sona erdirenleri bulmak için harekete geçmem gerekiyordu ama ben daha çok yolun sonundaymış gibi hissediyordum. Her şey bu kadar acılı olmak zorunda mıydı?

Neyse ki biraz sonra ambulansın sesi beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Gözlerimden akan yaşları kurulayıp burnumu koluma sildim. Üzerimde Emine Teyze'nin kanı vardı ama onu silmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Toparlanıp gitmeliydim.

Emine Teyze'ye son kez bakıp, "Sana bunu yapanlar cezasını çekecekler," diyerek içimden intikam yeminleri ettim.

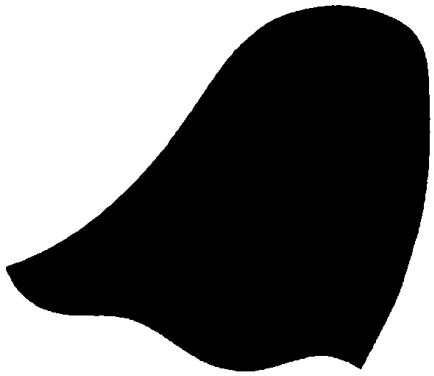
Dışarıda delicesine bir yağmur vardı. Köşede gördüğüm şemsiyeyi alıp kolumun altına sıkıştırdım. Bavu-

lumu da alıp kapıdan çıkarken tekrar ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Bütün duygular üzerimden teker teker geçerken kapıyı ilk bulduğum anda olduğu gibi bıraktım.

Birazdan burası fazlasıyla kalabalık olacaktı. Gitmeliydim. Bu meseleyi rahatlıkla çözebilmek için gitmekten başka çarem yoktu. Derin bir nefes verdikten sonra dış kapıyı açtım. Tam şemsiyeyi açıp yola çıkmak üzereydim ki Emine Teyze'nin kedisini gördüm. Camın önünde olan bitenden habersizce miyavlıyordu. Belli ki yemek saati gelmişti. Ona verebilecek bir şeyim yoktu ama en azından ıslanmasını engelleyebilirdim.

Şemsiyeyi, onu koruyacak biçimde yerleştirdim. O da altına sığınıp sindi. Belli ki çok üşümüştü. "Keşke," dedim. "Keşke sana yemek verebileceği bir akşamı daha olsaydı."

Siren sesleri iyice yaklaşmışken onları öylece bırakıp uzaklaştım. Yağmurun sesi, bavulumun tekerlerinin çıkardığı sesi bastırıyordu.

Gecenin karanlığında kayboluyordum. Hava soğuktu ama hissetmiyordum bile. Canım öyle çok acıyor, içim öyle çok yanıyordu ki soğuk işlemiyordu. Yağan yağmur, gözyaşlarımı örtüyordu.

Otobüs beklediğimden değil ama bir otobüs durağında oturup kalmıştım. Şemsiyemi kediye verdiğimden sırılsıklam olmuştum. Yolu aydınlatan lambalar dışında kimse bana eşlik etmiyordu.

Başarısız olmuştum. Her şeyi elime gözüme bulaştırmıştım ve hayat bana bunu sevdiğim birinin ölümüyle göstermişti.

Buraya kadardı. Her şey bitmişti.

Kendime bir söz vermiştim. Bu işe kimseyi karıştırmayacak, her şeyi kendi kendime başaracaktım. Ancak belli ki ben bu kadardım. Bazen insan kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, kapasitesinin üstüne çıkamıyordu. Ben fazla zorlamıştım ve bu birinin hayatına mal olmuştu.

Bunu, babamın benim gözümü korkutmak için yaptığından emindim. Böylesine acımasız ve gözü dönmüş biriydi. Daha fazla kişinin canının yanmasına müsaade

edemezdim. Sıradaki Enver Amca ya da geçmişten gelen dostlarım olabilirdi.

Evet. Ne yalan söyleyeyim onları çok özlemiştim.

Beş yaşımda, beni ölmekten kurtaran kişi bir ajandı. Ben ona Elif Teyze diye sesleniyor olabilirdim ama o MEA'nın donanımlı bir ajanıydı. On beş yıl boyunca onun yanında acımasız sayılabilecek bir eğitim aldım. Ama Elif Teyze bunu hiçbir zaman yeterli görmedi ve beni elinden geldiğince bu işten uzak tutmaya çalıştı. Büyük Dünya Ajanları'nı yetiştiren sistemin içine doğmuştum resmen. Ancak onlardan biri olmama müsaade yoktu. Onlarla olmak için can atıyordum. Yıllar sonunda gerekli donanımı kazanmıştım ve babamla ilgili meselemi halletmediğim sürece geri dönemezdim. Bunu bana bizzat kendisi söylemişti. Beynimi bu meseleden kurtarmadan yeni bir göreve odaklanmam mümkün değilmiş. Bunun için yeterli olgunluğa sahip değilmişim. Ve eğer bu sorunu çözersem, gerçek bir ajan olmak için hazır olurmuşum. İşte bu sebepler sonucunda şimdi buradaydık.

Yardım almadan bu işin altından kalkabileceğimi düşünmüştüm gerçekten. Babamı yenebilirdim ve hoop! Bekle beni MEA!

Ama hayır, bunu beceremezmiştim. Bu büyük yenilgi karşısında Elif Teyze beni asla kabul etmezdi. Ancak yenilgimi kabul etmek zorundaydım. Bu yüzden telefonu çıkardım. Hazal'ı arayacaktım. Hazal, benim buraya gelmeden önce MEA'da tanıdığım en kusursuz ajanlardan biriydi. Yardıma ihtiyacım olduğunu duyunca koşa koşa gelecekti, bundan emindim. Hem de bu yağmura ve gecenin yarısı olmasına rağmen. Kabul etmeliyim ki orada iyi dostlar edinmiştim.

Tam telefonun arama tuşuna basmıştım ki otobüs durağının önünde siyah bir limuzin durdu. Siyah. Limuzin. Bu saatte. Bu havada. İşte bu hiç de normal değildi.

Telefon bir kere çaldı ama karşı tarafın açmasını beklemeden kapattım. Limuzinin benim hizama denk gelen camı yavaşça açıldı. Merakla ayağa kalktım. Babamın bir şekilde beni bulduğunu düşünüyordum. Fakat arabanın içine baktığımda, arka koltukta bembeyaz bir takım elbiseyle ve mükemmel taranmış saçlarıyla, hafif yaşlı bir kadının oturduğunu gördüm. Kadın en fazla babamla yaşıt olabilirdi. Dimdik duruşunu bana seslenmek için bozdu. Hafifçe kaşlarını çatıp, "Pelin!" dedi.

Bu kadını tanımadığıma yüzde yüz emindim. Yoksa onunla daha önce bir yerlerde karşılaşmış mıydık? Beynimi zorluyordum. Sanki bir yerden tanıyacak gibi oluyordum ama nereden tanıdığımı çıkaramıyordum.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordum cama doğru eğilerek. Bu sırada yoğun yağıştan kendimi sakınıp daha iyi bir görüş açısı yakalayabilmek için elimi alnıma götürdüm.

"Ah, doğru ya!" dedi, çok önemli bir şeyi atlamışçasına. "Kendimi tanıştırmayı unuttum. Bana İyi Anne diyebilirsin. Arabaya bin, lütfen. Sen orada ıslanırken konuşmaya gönlüm el vermiyor."

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. İyi Anne tam karşımda duruyor, bir şekilde beni tanıyor ve yanına oturmam için davet ediyordu. Bu neredeyse *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışmak kadar özeldi. İyi Anne, *Gökkuşağı Kızları*'nın yaratıcısıydı. Fikir anneleri ve aynı zamanda sürekli sponsorlarıydı. Yani temel olarak *Gökkuşağı Kız-*

ları İyi Anne sayesinde var olmuştu. Ve ben şimdi onunla yan yana oturacaktım.

Heyecandan yerimde zıplayıp, "Tabii ki!" dedim ve koşturarak arabanın arkasından dolanıp kapıyı açtım. Beni ikna etmesine gerek yoktu. Fakat biraz sonra bavulumu durakta unuttuğumu fark edip, "Ah, bavulum!" diye bağırdım. Çok yüksek sesle bağırmış olacaktım ki İyi Anne içeriden beni duydu ve, "Sakin ol! Şoför halleder. Sen içeri gel," dedi.

Sözlerini emirmiş gibi kabul edip hemen koltuğa yerleştim. Saçlarımdan, kıyafetlerimden şapır şapır su akıyordu. Bu halimle berbat görünüyor ve ayrıca kadının arabasını da mahvediyordum.

"Ben... Şey..." dedim. "Kusura bakmayın."

Sonra üstümdekilerden kurtulmanın en iyi yol olacağını düşündüğümden, kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Tabii telaştan üstümdeki tişört kafamdaki tokalardan birine takıldı. Ben onunla mücadele ederken, İyi Anne müdahale etti.

"Hey, hey hey! Dur bakalım," diyerek takılan tokayı çıkardı ve tişörtü tekrar giydirdi. "Buna gerek yok. Eve gidince sana uygun bir şeyler buluruz," dedi. Ne yaptığımı ancak o an fark edebildim. Resmen kadının önünde soyunuyordum. Bu tam benlik bir hareketti. Tam özür dileyecektim ki söylediği son sözün önemini fark ettim.

"Eve gidince mi?" diye sordum. Sesim, hayallerindeki gelinliği bulmuş bir kızınki kadar şaşkın ve hayranlık doluydu. Ben hayallerimdeki gelinliği değil, hayallerimdeki kahramanı bulmuştum. İyi Anne benim kahramanımdı. Gerçek anlamda bir idoldü. *Gökkuşağı Kızları*'nın gerçek olmadığını elbette biliyordum. Ancak

onların anlattıklarının gerçek olma ihtimali bile beni heyecanlandırıyorken, *Gökkuşağı Kızları*'nı yaratmış biri nasıl kahramanım olmazdı ki?

Bu tıpkı *Harry Potter* ve *J.K. Rowling* arasındaki bağlantı gibiydi. Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız.

Bunun ötesinde İyi Anne, neredeyse her sektörde adını ciddi anlamda duyurmuş önemli bir markaydı. Kadınların iş hayatındaki yerlerini genişletmek adına kadın girişimcileri destekliyor, onların ürettiklerini kendi bünyesine katıyor ve daha anlatılamayacak kadar çok iş alanına el atıyordu. Erkek egemenliğindeki iş dünyasına farklı bir bakış açısı kazandırmaya çalışıyor ve bence başarılı da oluyordu. *Gökkuşağı Kızları*'nın temel ortaya çıkış sebeplerinden biri de buydu. Yedi güçlü kadın karakter, dünyayı kurtarıyordu. Bu da bildiğimiz o erkek süper kahraman algısından uzaklaşıp olaya tamamen yeni bir pencereden bakmayı sağlıyordu.

İyi Anne o kadar başarılı bir iş kadınıydı ki geçen sene *Forbes* dergisinin yayınladığı en zengin yüz kişi arasında üçüncüydü. Üç.

Bir. İki. Üç.

Zengin olma konusu bana hiç yabancı değildi ancak karşımda daha önce hiç multimilyoner oturmamıştı doğrusu.

Belki kendim hakkında bile her şeyi bu kadar detaylı bilmiyordum ama İyi Anne ve *Gökkuşağı Kızları* hakkında oturup saatlerce konuşabilirdim. Şimdi de çok konuşup saçmalamamak için kendimi zor tutuyordum. Benim, ağzım açık bir şekilde ona bakmam ve deli gibi titremem dışında her şey normal görünüyordu. Bir dakika önce bütün umutlarım yerle bir olmuşken bir dakika sonra İyi Anne'yle karşılaşmış olmak çok ilginçti.

Bunun ilahi bir mesaj olduğuna inanmamak için hiçbir sebebim yoktu.

Bu sırada İyi Anne bana bir örtü uzattı. Ona sarındım ve harika bir parfüm kokusu burnuma doldu. Bu kokunun İyi Anne'ye ait olduğunu tahmin ediyordum ve kokuyu içime çekmekten kendimi alamıyordum. *Umarım parfümünü kokluyor olmamı bir manyaklık olarak görmez,* diye düşündüm. Sonuçta hayranı olduğum bir markaydı bu kadın. Elbette onun sevdiği kokuyu ben de sevecektim. Başka bir seçenek yoktu.

Biraz sonra eve vardığımızda – ya da şato mu demeliyim – titremelerim geçmeye başlamıştı. Hâlâ üşüyordum ve sırılsıklamdım ama en azından titremiyordum. Gecenin karanlığında evin dış detaylarını pek göremiyordum ama tahminimden de büyük bir arazideydik. Şehrin biraz dışına çıkmıştık ve bu devasa yapı bana gerçekten şato gibi görünmüştü. Eğer zatürre olmuşsam ve hayal ürünü şeyler görüyorsam da artık yapacak bir şey yoktu. Neticede geniş bir hayal dünyam vardı.

Sağanak yağmur hâlâ devam ediyordu. Arabadan inerken birinin kapımda şemsiyeyle beklediğini gördüm. Adam içeriye doğru bana eşlik ederken, ben de örtüye biraz daha sıkı sarındım. Resmen iç çamaşırlarıma kadar sırılsıklam olmuştum. Şemsiyeyi taşıyan adama teşekkür ederken, İyi Anne'nin çoktan içeri girmiş olduğunu gördüm.

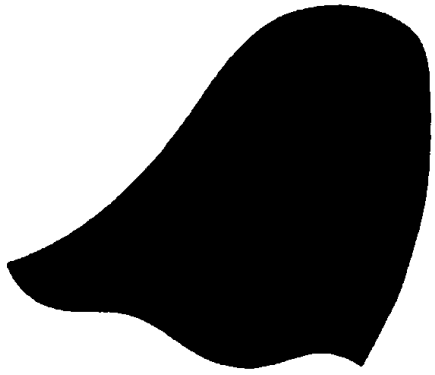
"Hoş geldin!" dedi İyi Anne bana tüm sıcaklığıyla. O an gerçekten kendimi evde gibi hissettim. Şimdi vücudum soğuktan değil heyecandan titriyordu. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir andı.

"Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim büyük bir mahcubiyet duyarak. Şaşkındım.

Etrafıma bakındım. Her yer bembeyazdı. Sanki bulutların üzerinde bir yerde oturuyormuş gibi hissediyordum. Beyazın o saf ve temiz dokusu bütün eve işlemiş gibiydi. İyi Anne, beyaz kıyafetiyle bu ortamın bir parçası gibi duruyordu.

"Yukarıda senin için bir oda hazırlattım. Üstüne uygun kuru ve temiz kıyafetleri de orada bulabilirsin. Bavulunu da yukarı çıkarıyorlar. Bu gece güzel bir uyku çek. Yarın uzun uzun konuşuruz," dedi ve gülümsedi. Cevap verme niyetiyle lafa girmiştim ama o bana gülümsedikten hemen sonra yardımcılarından biri yanına geldi ve kısık sesle bir şeyler söyledi. O da yardımcısıyla büyük bir ciddiyetle konuşmaya başladı. Arkasını dönüp hızlıca uzaklaşırken bana bir şey söylememiş olması kafamı karıştırdı. Ama o, yoğun temposu içinde koşturan bir iş kadınıydı. Benim için bir oda hazırlatmış olması bile fazlasıyla yeterliydi. Yardıma ihtiyacım olduğunu veya gidecek bir yerim olmadığını nasıl biliyordu, bilmiyorum. Ama böylesine yardımsever davranmasıyla beni bir kez daha kalbimden vurmuştu.

Tam her şeyin bittiğini düşünürken İyi Anne içimi umutla doldurmamı sağlamıştı. Belki hayatımda yeni bir başlangıç yapacaktım. Belki bu meseleden bir şekilde kurtulacaktım. Bilmiyordum. İyi Anne ertesi gün detaylıca konuşacağımızı söylemişti. Bu bana yeter de artardı bile.

Ertesi gün sabahın ilk ışıklarıyla odadan çıkmak için cesaret buldum. Gözüme bir gram uyku girmemişti. Dün gece olanlar, Emine Teyze'nin ölümü, İyi Anne'yle karşılaşmam... Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. "Hazırım!" dedim kendi kendime. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama evde derin bir sessizlik vardı. Evin içinde görevlilerin hareket etmelerine, gürültülerine o kadar alışmıştım ki bu sessizlik bana çok tuhaf gelmişti.

Dün akşam İyi Anne beni yalnız bırakırken bir yardımcısı bana birkaç temel ihtiyaç için evi tanıtmış, mutfağı, tuvaleti falan göstermişti. O sırada üst kata çıkan merdivenlerin hemen yanındaki teras girişi dikkatimi çekmişti. Kadıncağız da kapısını nasıl açacağımı gösterip istediğim zaman terasa çıkabileceğimi söylemişti. Bu beni gerçekten çok rahatlatmıştı. Bir yerde kapalı kalma hissi beni acayip tedirgin ediyordu ve teras özgürlüğümün kısıtlanmaması açısından çok önemliydi.

Kadının gösterdiği şekilde kapıyı itip terasa çıktım. Yağmur yeni durmuştu, güneş yükseliyordu ve biraz-

dan gökkuşağı çıkacaktı. İzlemek istiyordum. Gökkuşağını ve hakkında anlatılan efsaneleri dinlemeyi her zaman çok sevmiştim ama sanki bugün daha özel bir anlamı varmış gibi geliyordu bana. Özellikle de İyi Anne'nin evindeyken.

Toprak kokulu havayı doyasıya içime çektim. Sanki dün gece yaşadıklarım hiç olmamış gibi. Sanki her şey bir rüyaymış gibi. Yeni ve temiz bir başlangıç yapmaya gerçekten de hazırdım.

Ben terasın tadına varırken kapının itilme sesi bir kez daha kulaklarımı doldurdu. İyi Anne, üzerinde sabahlığıyla yanıma geldi.

"Günaydın," dedi o güzel enerjisiyle. Yine beyazlar içindeydi ancak bu sefer üzerinde farklı kıyafetler vardı. Daha çok ipek pijamalar gibi diyebilirim. Ancak belli ki beyaz onun imza rengiydi.

"Uyandırdım mı?" diye sordum. Bu kadar sessiz bir evde teras kapısı tahminimden fazla gürültü çıkarıyordu. Onu uyandırmış olmalıydım.

"Hayır, hayır," dedi elini sallayarak. "Ben zaten bu saatlerde uyanıyorum hep." Kolunda duran bir tür örgü kazağı bana uzattı. "Üşütmeyesin," diyerek giyebilmem için açtı.

"Ah, teşekkür ederim," dedim. Bu kadına daha kaç kez mahcup olabilirdim bilmiyordum. Onun giydirmesini beklemeden elinden aldım ve hızlıca omzuma geçirdim. "Hava gerçekten soğuk," dedim kazağa iyice sarınırken.

Şöyle bir etrafa ve havaya bakındıktan sonra, "Gökkuşağını mı bekliyorsun?" diye sordu.

Açıkçası şaşırmıştım ve bunu beklemiyordum. "E-e-

vet," dedim. "Yoksa siz de mi?" diye sordum, meraklı bir şekilde.

"Asla kaçırmam!" diye cevap verdi, gülümseyerek. "Gökkuşağı'nı çok severim."

"Ah, orası belli!" dedim, *Gökkuşağı Kızları*'nı kastetmiş olduğumu anlamasını bekleyerek.

Gülümsedi. Anlamıştı.

İçimi derin bir huzur kapladı. En son ne zaman böyle hissettiğimi bile hatırlamıyordum. Her zaman tetikte ve canlı olmak zorunda olmak insanı gerçek anlamda yoruyordu. Ve bu sadece bir mesai gibi değildi. Sürekliydi. Her dakika, her an. Şimdi, burada ipleri bırakabilecek adar huzurlu hissediyordum kendimi.

"Bütün ülke seni konuşuyor," dedi bana bakmadan.

Omuz silktim. "Yapacak bir şey yok."

"Bundan memnunsun galiba?" dedi sakince. Bu bir soru muydu çok emin değildim.

"Memnun olsam da olmasam da fark etmez," dedim. "Yaşanacak olan yaşandı. Elimden bir şey gelmez. Zamanı geri alamam ya!" dedim iki elimi yana açıp.

"Baban çok kızmış olmalı!" dedi, aynı sakinliğini koruyarak.

İşte tam o an, o saniye aklıma dank etti!

"Sizi babam mı gönderdi?" diye sordum. Öfkelenmek üzereydim ama kendimi tutmaya ve ona karşı bir saygısızlık yapmamaya çalışıyordum.

Bu benim nasıl aklıma gelmemişti?

Bu sefer ciddi bir şekilde bana döndü, gözlerini gözlerime dikti ve "Hayır, hayır!" dedi. "Alakası bile yok. Hem zaten babanla çok iyi anlaştığımız da söylenemez."

"Babamla kim iyi anlaşıyor ki zaten?" diye mırıldandım. İyi Anne bir şey söylemeden hemen önce, "Bir da-

kika! Yoksa onunla tanışıyor musunuz?" diye sordum.

Derin bir iç çekti. Gözlerini benden kaçırdı. Sanki anlatmak istiyor da anlatamıyormuş gibiydi. Uzunca bir süre etrafa bakındı. Sonra, "Gökkuşağı bugün biraz nazlı çıktı," dedi. "Hadi gel!" Omzumdan tutup beni içeri yönlendirdi. "Üşümeyelim. Sohbetimize içeride devam edelim."

* * *

Büyük salona indiğimizde kusursuz bir kahvaltı sofrası bizi bekliyordu. Böylesine bir sessizlikte bu sofra nasıl hazırlanmıştı merak ettim. İyi Anne'nin çalışanları gerçek birer profesyonel olmalıydılar.

Ben göz kamaştıran objeleri ve devasa masadaki detayları incelerken, "Geç lütfen. Çekinme," dedi İyi Anne. Adının nereden geldiğini bilmiyordum ama gerçek bir anne evi sıcaklığı hissediyordum burada. Hani derler ya, insanın evi bulunduğu yer değil, anlaşıldığı yerdir diye. İşte ben burada kendimi evimde gibi hissediyordum. Huzurlu, sakin ve mutlu.

Sabahın bu kadar erken saatlerinde deli gibi aç olduğum söylenemezdi ama nezaketen bile olsa oturmak zorundaydım. Zaten bir yandan da babamla ilgili soruyu geçiştirdiği ânı düşünüyordum. Neden bana öyle bir karşılık vermişti? İç çekişi, bana bakışı bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Gerçekten tanışıyor olabilirler miydi?

Sandalyemi çekip masaya oturdum. Tam karşıma da İyi Anne oturdu. Yemeğe yavaş yavaş başlarken, "Portakal suyunu seversin diye düşündüm," dedi. "Yoksa başka bir şey mi tercih ederdin?"

"Yok, hayır. Hiç fark etmez benim için," diyerek, por-

takal suyuna uzandım. Bu kadar ince noktaları görüyor olması bile kalbime dokunuyordu. Ne içtiğim önemli değildi ama bu kadar samimi ve sıcak hissediyor olmam normal miydi? Yoksa ben her zaman olduğu gibi abartıyor muydum? Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

Birden, "Sana anlatmak istediklerim var," diyerek lafa dalınca şaşkınlıktan yutkunmayı unutuverdim. Portakal suyu boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım. İyi Anne hemen yerinden kalkıp, "Helal evladım, helal!" diye koşarak yanıma geldi ve sırtıma vurdu. Ben elimle iyi olduğumu işaret ediyordum ama o benden çok telaş yapmıştı.

Nihayet öksürüğüm geçince elini kalbine götürüp, "Oh, çok şükür!" dedi.

"İyiyim, iyiyim!" desem de sesim hâlâ biraz çatallı çıkıyordu.

"Tamam, şimdi güzel güzel kahvaltımızı yapalım o halde. Kahvaltıdan sonra önemli konuları konuşmak için zamanımız olur," diyerek temkinli davrandı ve sakince yerine oturdu. Üzerini düzelttikten sonra, beni kontrol edercesine bir bakış atıp yemeğe başladı.

Yemek esnasında bana hayallerimi sordu. Bunları küçük bir çocuğa sorar gibi değil de sanki kocaman ve güçlü bir yetişkine sorarmış gibi sordu. Bu beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Hayalini kurduğun gelecek nasıl bir yer?" diye sordu, vereceğim cevabı merakla bekleyerek.

Gülümsedim. O an kendimi ilk defa kendim gibi, olduğum gibi hissettim. Abartılmış hiçbir şey, koca dramalar, heyecanlar, aksiyonlar yoktu. Sadece ben vardım. Ve sanki beş yaşındaki halim değil de yirmi yaşındaki halimle orada oturuyor gibi hissediyordum.

İlk defa bu soru karşısında, içimdeki o şımarık küçük kız çocuğu büyümek ve hayallerini gerçekleştirmek için can attı.

Aslında, "Büyüyünce ne olacaksın?" diye soruyordu bana. Ve ben, tüm içtenliğimle bu soruya cevap vermeye hazırdım.

"Gerçek kahramanların, gerçek hayatlar kurtardığı bir yer," dedim. "O kahramanlardan biri de ben olmalıyım," diye eklemeyi de ihmal etmedim.

İlk defa bu cümleleri sarf ederken karşımdaki kişinin beni yargılamayacağından emin ve rahat bir şekilde dillendiriyordum bunları. Kalbim heyecandan pıtırdıyordu. "İnsanları kurtarmak benim görevim!" dedim.

İyi Anne bembeyaz dişleriyle, kocaman gülümsedi bana. Öyle içtendi ki! O an her şeyi başarabilecek kadar güçlü hissettim kendimi.

* * *

Nihayet kahvaltımızı yaptıktan sonra hızlıca kalkıp, "Pekâlâ!" dedi kararlı bir şekilde. "Benimle gel!" diyerek arkasından gelip gelmediğimi kontrol etmeden ilerlemeye başladı. Koşarak ona yetişsem de gerçekten hızlı yürüyordu. Ve yere sağlam basıyordu. Ayak sesi evin her yerinden duyuluyordu.

Nereye gittiğimizi gerçekten merak ediyor olmamın dışında, babamla ilgili konu hâlâ aklımı karıştırıyordu. Ancak endişelerimin çoğu kahvaltı sohbetimiz sırasında uçup gitmişti aklımdan. Zaten ciddi konularda ne kadar ciddi olabilirdim ki?

İyi Anne'nin peşinden salondan çıkıp bir koridora saptım. Gittikçe daha derine dalıyormuşuz gibi geli-

yordu bana. Koridor boyunca sergilenen tablolardaki resimler çok ilginçti. Her biri bir sembol ya da bir simge gibiydi, sanki bir şey anlatıyorlardı. Belli bir temaya sahip oldukları çok belliydi ama neyi anlattıklarını anlayamamıştım. Aslında sormak istiyordum ama gideceğimiz yeri daha çok merak ettiğim için bu fikirden vazgeçtim.

En sonunda bir odanın önünde durduk. O an bana dönüp, "Hazır mısın?" dedi büyük bir heyecanla. Ne göreceğimi bilmiyordum ama ölümüne hazırdım. Kafamla onayladım ve kapıyı sonuna kadar açıp içeri girmeme müsaade etti.

Kocaman bir odanın üç duvarı da fotoğraflar, yazılar ve çeşitli kâğıtlarla kaplıydı. Bu şok ediciydi. Soldaki duvar tamamen fotoğraflara ayrılmıştı. Yakından bakmak için can atıyordum ama odada o kadar çok detay vardı ki insan nereye odaklanacağını bilemiyordu. Kapının tam karşısındaki duvarda yüzlerce, belki de binlerce gazeteden kesilmiş parça vardı. Sanki bu parçalar bir bütün oluşturuyor gibiydiler. Çeşitli haberlerin ve fotoğrafların gazetelerden kesilmiş halleri üst üste eklenmişti. Sağ duvarda ise kocaman bir sembol ve hemen önünde ancak müzelerde görebileceğim bir cam koruma vardı. Camın içinde devasa bir çan duruyordu. Çanın ürpertici bir cazibesi vardı. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Hoş zaten dokunamazdım çünkü etrafında bir cam tabaka vardı.

"Burası..." dedim, cümleye nasıl devam edeceğimi düşünürken.

"Burası anı odam," dedi İyi Anne, devam etmemi beklemeden.

"Vay canına!" dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken.

"Seni buraya getirdim çünkü..." diyerek sağ duvarda asılı fotoğraflara doğru ilerledi. Sonra bir anlık sessizlik içinde fotoğraflardan birine uzanıp aldı. Bu fotoğraf, özenle çerçevelenmiş gibi duruyordu. Fotoğrafı sanki tozluymuşçasına temizledi ve bana uzattı. Ben kaşlarımı çatıp fotoğrafı anlamaya çalışırken, "Çünkü ben babanla değil, annenle tanışıyordum," diyerek cümlesini tamamladı.

Fotoğrafta iki genç kadın vardı. İkisi de genç ve güzeldi.

Biri annemdi.

Fotoğrafın üstünde elimi gezdirdim. Onu görmeye bu kadar hazırlıksız yakalanacağımı hiç düşünmemiştim. Annemin bir mezarı bile yoktu. Bir fotoğrafı bile kalmamıştı bende. Sadece hafızamda kalan kesik kesik birkaç görüntüden ibaretti. Zaten uzun, turuncu saçlarıyla onu tanımamak imkânsızdı. Beyaz önlüğünü gururla taşıyordu üzerinde. Masum bir güzelliği ve şişkin bir karnı vardı.

"Burada..." diyerek İyi Anne'ye baktım.

"Evet," dedi, annemin karnını parmağıyla işaret ederek. "Burada sen de varsın."

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Güçlü durmaya çalışıyordum ama en zayıf noktamdan yakalanmıştım. Bu annemle çekilmiş olduğum tek fotoğraf olabilirdi. Üstelik hemen yanı başında, en az onun kadar içten gülümseyen İyi Anne vardı.

"Burada İdlib'deydik," dedi. "Yaralıları tedavi ediyorduk."

"Siz de mi doktorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. İyi Anne'nin doktor olduğunu bilmiyordum.

"Hayır, ben gönüllülerdendim. Oranın gerçek yıldızı annendi," dedi gülümseyerek. Bu diğerlerinden farklı bir gülümsemeydi. İçinde sanki biraz kıskançlık vardı. Ama buna takılmanın zamanı değildi. O da bunun farkındaydı, bu yüzden konuşmaya devam etti. "Annen çok iyi bir doktordu. Herkese yetişebilmek için çok çabalardı. Turuncu saçlarıyla her yere yetişir, mutluluk saçardı. Sen de ona çekmişsin," dedi saçlarımı işaret ederek. Sadece saçlarımı kastetmiyordu. Karakterimin mutlulukla olan ilişkisini genetik kodlarım açıklıyordu. Bu, turuncu saçlar haricinde annemin bana bıraktığı en önemli mirastı.

"Annen hamileliğinin son anına kadar geri dönmeyi reddetti. Neredeyse orada doğuyordun," diye tamamladı cümlesini hafif bir espri havasında.

Ben de gülümseyerek eşlik ettim ona. Annemin neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Kesik kesik anılarımın içinde kısacık, mutlu anlarımız vardı. Beni salıncakta sallarken kahkahası, elimi kestiğimde elimi öpüp yara bandı sarması, uzak bir yerden geldiğini gördüğüm zamanlarda yaşadığımız özlem ve mutlulukla karışık kucaklaşmalar ve bunlar gibi birkaç ufak anı. Bunlar bile o kadar siliktiler ki bir gün hepsini unutabilme ihtimalim ödümü patlatıyordu. Bunun haricinde annemle ilgili detaylar konusunda bilgi sahibi değildim. Babama asla soramazdım ve sormadım da. Ve şimdi burada belki de onu herkesten çok tanıyan biriyle yan yana duruyordum.

Tüm bunlar bir yana, annem sayısını bilmediğim

kadar çok hayata dokunmuştu. İnsanların yaralarını sarmış, kalplerine dokunmuş ve tüm bunları hiçbir karşılık beklemeden yapmıştı. Gerçek bir kahraman gibi davranmıştı. Kendini ikinci plana atmış ve insanların hayatını kurtarmıştı. Bu herkesin yapabileceği türden bir davranış değildi.

Şu an, burada önemli bir farkındalık yaşıyordum. Benim içimdeki bütün o kurtarma içgüdüsü annemden geliyordu demek! O gerçek bir kahramandı ve ben de yıllardır aslında onun gibi olmaya çalışıyordum içten içe. Bunu bu kadar geç fark edebilmiş olmam ne kadar da üzücüydü.

"Annemle bu kadar yakın olduğunuzu hiç bilmiyordum."

İyi Anne'ye bakınca eski hayranlığımın yerini daha farklı bir hissin aldığını fark ettim. Sıcak, samimi, içten gelen, tanıdık bir his. Onu kendime o kadar yakın hissediyordum ki sanki gerçek bir kan bağımız varmış gibiydi.

"Evet, öyleydik. Çok iyi anlaşırdık. Ancak maalesef baban için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diyerek derin bir nefes aldı ve karşı duvardaki gazete yığınına doğru gitti. Babamla bir geçmişi olduğu hiç aklıma gelmemişti ancak anlaşılan işler benim tahmin ettiğimden biraz daha karışıktı. Zaten babam söz konusuyken karışık olmamasını beklemek tuhaf olurdu.

"Buradaki her şey baban seçimi kazandıktan sonra oldu." Kollarını açıp boydan boya duvarı gösterdi. "Bombalı saldırılar, güvenlik açıkları, ekonomik krizler, yanlış kişilere verilen yanlış imtiyazlar ve daha bir sürü kötü olay. Burası tüm bunların kanıtı," diyerek beni davet edercesine içeri buyur etti.

Bir elimde annemin fotoğrafını tutarak gösterdiği alana doğru ilerledim. Burada saatlerce kalıp her bir yazıyı tek tek okuyabilirdiniz. Ancak benim birkaç tanesine bakmam bile yeterli olmuştu. Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Babamın yapabileceklerini bizzat yaşamış biri olarak, bunları yaptığından da adım gibi emindim. Olaylar ve detaylar önemli değildi. İnsanlar onun için sadece birer piyondu.

"Bu ülkenin başına gelmiş en kötü şey," dedim mırıldanırcasına. Ondan nefret ediyordum. Gözlerim hâlâ gazete yazılarındaydı. Konuşma devam ederken okumaya ve sindirmeye çalışıyordum.

"Bunu sana söylemek bana düşer mi bilmem ama," dedi İyi Anne avuçlarını ovuşturarak, "Annenin ölümünün sorumlusu da baban."

"Evet, bunu biliyorum," dedim, soğukkanlı durmaya çalışarak. "Anlatmanıza gerek yok. Bir insanın nasıl bu kadar kötü olabileceğini aklım almıyor."

İyi Anne omzuma dokundu. O an gerçekten yakın birinin desteği bana çok iyi hissettirdi. "İşte ben yıllardır bunun için çabalıyorum. İnan bana babanın doğruyu görmesi, iyi bir insan olabilmesi için çok uğraştım. Ancak sen de bilirsin ki çok inatçı ve dik kafalı biri baban."

"Ah! Bilmem mi? Bir de bana sorun!" diye yakındım.

"Ah," dedi büyük bir hoşnutlukla. "Beni anlayacağını biliyordum." Elimi avuçlarının içine aldı. Elleri narin ve bakımlı görünmesine karşın çok soğuktu. "İnsanın yanında onun ihtiyaçlarını anlayan birinin olması o kadar güzel bir his ki!"

Evet, ben de aynen böyle hissediyordum. Bir duy-

gular şelalesinin ortasında gibiydim. Beni bu kadar iyi anlayan birinin olması çok hoş hissettiriyordu.

Hâlâ elimi tutmaya devam ederken, "Bu kadar insanın yükü benim omuzlarımda. Bunu en iyi sen anlarsın. Bir kahraman, insanlarla iyi empati yapar. O yüzden beni anlıyorsun. Annen de bu yükü üstlenmemizi isterdi. Baban bir diktatör! Gerçek bir zalim. Bu masum insanlar harap oluyorlar. Her geçen gün biraz daha zaman kaybediyoruz. Bu gidişata dur demenin zamanı gelmedi mi sence de?" dedi ciddileşerek.

Bir an, eğer yaşıyor olsaydı annemin ne yapacağını düşündüm. Kaşlarımı çattım. İyi Anne gerçekten haklıydı. Ben zaten yıllardır böyle düşünüyordum. Bu yeni bir fikir değildi ki. Bunu durdurmanın, babamı bundan alıkoymanın bir yolunu arıyordum. Ve şimdi İyi Anne bana bir fırsat vermişken ona neden hayır diyecektim ki?

Başımı onaylarcasına salladım.

İçimdeki öfke yükseliyor, babamı ve insanlara yaşattığı acıları düşündükçe güçleniyordu. Bu asla dinmeyecekti, biliyordum. Aylardır yaptığım başarısız girişimler bugün son bulacaktı. İyi Anne'yle işbirliği yapabilirdim. Ona güvenim tamdı.

"Annenin yolundan git, güzel evladım. Onun gibi gerçek bir kahraman olabilirsin. Hayallerinin gerçeğe dönüşmesini sağlayabilirsin," dedi ve cevap vermemi beklemeden ekledi. "Bunu ancak ve ancak senin gibi insanların iyiliğini düşünen, güzel kalpli biri yapabilir. Yapman gereken şey, çok ufak bir kıvılcım çıkarmak. Sen bir kıvılcım olacaksın ve kocaman bir aleve dönüşeceksin."

"Ufak veya büyük," diyerek omuz silktim. "Hiç fark

etmez. Ben hazırım." Bir anlık suskunluktan sonra devam ettim. "Bu ânı yıllardır bekliyorum."

İyi Anne'nin gözlerinin içi güldü. Onun mutlu olduğunu görmek beni de mutlu etmişti. "Benimle aynı fikirde olacağını biliyordum. Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Bir an önce işe koyulmalıyız."

Annemle aynı amacı taşıyan birinin yanında olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ben de gülümsedim.

"Senden istediğim şe-"

Tam bir şey söylemek üzereydi ki odanın kapısı aniden açıldı.

"Efendim, aşı ihalesini kazanmak üzere olduğumuzu habe-"

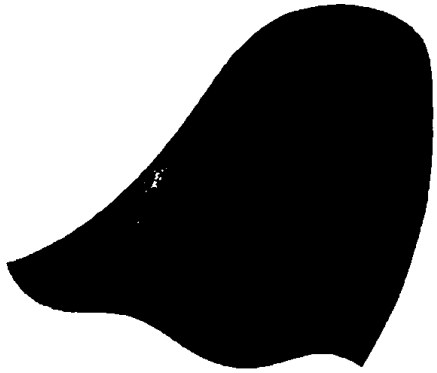
Gözlüklü, aşırı ciddi bir kadın aniden odaya dalmıştı. Elindeki tabletten bir şeylere bakıyordu ve beni görünce lafını yarıda kesti ."Ö-özür dilerim. Ben burada yalnızsınız sanıyordum. Kimse ban-" diyerek açıklama yapıyordu ki İyi Anne, "Tamam," diye onu susturdu. "Uzatma. Sen içeri git, ben geliyorum hemen," diyerek hızlıca kestirip attı. Bense şaşkınlıkla onları izliyordum.

"Ta-tabii efendim. Hemen," diyen gözlüklü kadın kendini toparlayıp odadan çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

İyi Anne'nin konuşmaya devam etmek için derin bir nefes aldığını fark ettim ama hemen sonra parmağıyla işaret edip, "Bir saniye!" dedi. "Bu önemli olmalı. Hemen gidip geleceğim. Sen istediğin kadar burada kalabilirsin."

Ve hızlıca odadan çıktı.

Kocaman bir derinliğin içinde yapayalnız kalmıştım.

Yıllarca intikamın peşinden koşunca, hayat size gerçekleri farklı yollardan gösteriyor. Gerçeğe giden yolun fazlasıyla çetrefilli ve yorucu olduğunu öğreniyorsunuz. İşler zorlaştıkça daha da dik durmanız gerektiğini öğreniyorsunuz. Yıllar geçtikçe öfkeniz artıyor ve çoğu zaman yanınızda kimse olmuyor. Oysa insan kendini anlayabilecek, sırtını dayayabilecek birine ihtiyaç duyuyor, özellikle de böyle zamanlarda.

İşte İyi Anne de tam bırakacağım zaman karşıma çıkmıştı. Emine Teyze'nin ölümü benim için gerçek bir uç noktaydı. İleriye gitmek için sevdiklerimi kaybetmeye başlamış olmak beni durdurmuştu. Ancak şimdi kuvvetlendiğimi ve bu noktayı başlangıç olarak alabileceğimi görebiliyordum. Fazlasıyla inançlıydım. İyi Anne bana iyi geliyordu. Onun desteğiyle bu işin üstesinden gelebilirdim. Tek başıma başaramıyordum, evet. Ancak güçlü birinden destek alırsam, insanların gerçek kahramanı da olabilirdim böylece. Bundan sonrası kolay olurdu.

Para, ün, şan şöhret değildi benim istediğim. Kalplere dokunmak, insanlara yardım etmek istiyordum ben.

Tıpkı annem gibi. Onun mirasını devralmış gibi hissediyordum. Ve bunun için yanımda annemi tanıyan birilerinin olması çok önemliydi. Bu benim inancımı tazeleyen en önemli etkendi.

Başarı hissini yaşamak istiyordum artık. Yıllardır babamın boyunduruğu altında yaşayan bu insanları kurtaracaktım. Bunu ben yapacaktım. Niyetim kimseyi öldürmek değildi. Sadece gücünü elinden almaktı. Unvanını yerle bir edersem, bu gücü elde edebilecek bir alanı kalmazdı. Daha sonra ne olurdu bilemiyordum. Açıkçası sonrası üzerinde çok durmamıştım şimdiye kadar. Çünkü önemli değildi. Doğru zamanda doğru kişilerin gerekli müdahaleyi yapacağına inanıyordum sonrası için. Zaten çok da sorumluluk sahibi bir insan sayılmazdım.

İyi Anne'nin gitmesiyle beraber odada tek başıma kalakalmıştım. Bakılacak, incelenecek çok fazla şey vardı.

Annemin fotoğrafını tekrar yerine astım önce. Uzunca bir süre anneme baktım. Yüzünün her detayını beynime kaydetmeye çalıştım. Sonradan aklıma bir telefonum olduğu ve bu telefonun fotoğraf çekebilme özelliği de olduğu geldi. Ah, ne kadar da zekiyim, değil mi?

Telefonu çıkarıp yaklaşık on, on beş tane fotoğraf çektim. Hepsi annemin farklı açılardan çekilmiş fotoğraflarıydı. Diğerleri kimdir nedir hiç ilgimi çekmiyordu zaten. Ama annemin olabildiğince çok detayını yakalamalıydım.

Daha sonra yan duvara geçtim. Burada korkunç yazılar vardı. En can alıcı olanlar bombalı saldırılardı. Meclisten, babama ait bir çok fotoğraf vardı. Halka seslendiği sırada, kürsüde, birileriyle tokalaşırken, bayrağı

öperken, kızgın bir şekilde parmağını sallarken ve daha bir sürü poz. Bütün bu fotoğraflarda on beş yıl boyunca ciddi bir şekilde yaşlandığı belli oluyordu. Saçları dökülmüş, yüzündeki çizgiler artmış ve bakışları değişmişti. Eski yıllardaki fotoğraflarda canlı ve savaşa hazır gözler görüyordum. Son dönemki fotoğraflarındaysa yorgun bir adamdı.

Çok kısa bir anlığına onun adına üzüldüm. Ama sonra bir adım geriledim ve önümde bu ülkeye apaçık zarar vermiş bir adamın durduğunu fark ettim.

Bunlar gerçekti ve değiştirilemezdi. Bütün bunların sorumlusu oydu.

* * *

Neden bilmiyorum ama o karanlık oda matem dolu gibiydi ve beni yormuştu. Nefes alamıyormuş gibi hissettiğim için kendimi hızlıca dışarı attım. Gökyüzünü görmeliydim.

Dışarının soğuk olduğunu biliyordum. Bu yüzden önce kendi eşyalarımın olduğu odaya gidip pelerinimi aldım. O beni soğuktan koruyacak kadar kalındı. Zaten yanımda pek fazla alternatif de yoktu.

En sonunda kendimi dışarı attığımda yüzüme çarpan soğuk rüzgâr gerçekten iyi hissettirdi. Evin görkemli girişine bakan taraftaydım ve buradan alabildiğine yeşillik görünüyordu. Birkaç metre sonra her yer ağaçla kaplanıyordu ve evi görebilmek imkânsız bir hale geliyordu.

Temiz havayı içime çektim. Böyle çok daha iyiydi. Tam gözlerimi kapatmış rahatlamaya çalışıyordum ki omzuma bir el değdi.

MEA'dayken öğrendiğim ilk temel hareket buydu.

Omzuna değen eli tutup çekmek ve yere fırlatmak. O hareketi yapmak için yeltendim ama sonra nerede olduğumu hatırlayıp kendimi tuttum. Burada güvenlik açığı olamazdı sonuçta, değil mi?

İyi ki de tutmuşum!

"Kusura bakma," diyerek omzuma dokunan kişi İyi Anne'ydi. O da çıkmadan evvel üzerine kalın bir şeyler almıştı. Gülümseyerek, üşüdüğünü belli edercesine kollarını birbirine doladı.

"Önemli değil. Ben kapalı ortamlarda fazla kalamıyorum," dedim.

"Aaa neden?" diyerek sordu şaşkınca. Bunu ona anlatmak istediğimden emin değildim. Aslında kimseye anlamak istediğim bir şey değildi ama İyi Anne'den başka kime anlatabilirdim, bilmiyordum.

"Beş yaşındayken," dedim. "Kötü bir olay yaşadım. O zamandan beri açık havayı hep daha çok sevmişimdir."

"Anladım. Eminim zamanla geçer," diyerek sırtımı sıvazladı İyi Anne.

Fakat zamanla geçmiyordu. Yine de anlatmak, devam etmek ve üstü kabuk tutmuş o yarayı eşelemek istemedim. Zaten İyi Anne de çok üsteleyecek gibi durmuyordu. Birden, "Şuna bak!" dedi büyük bir heyecanla. "Gökkuşağı!"

Gökkuşağı bütün ihtişamıyla karşımızda duruyordu. Bulutlar çekiliyor ve kendini göstermek için daha çok fırsat buluyordu. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Gökkuşağı, soğuk ve kasvetli havaya karşın içimi ısıtmıştı.

"Muhteşem görünüyor," dedim, hayranlığımı gizlemeye çalışmadan. O an aklıma, *Gökkuşağı Kızları*'nı

izlediğim zamanlardan bir sürü güzel hatıra doluştu. "Bana *Gökkuşağı Kızları*'nı hatırlatıyor," dedim.

İyi Anne küçük bir kahkaha attı ve "Bana beni hatırlatıyor," dedi. "Ben gökkuşağının bütün renklerini barındırıyorum."

"O yüzden mi beyaz giyiniyorsunuz?" diye sordum.

Beyaz bütün renkleri içinde barındırırdı. *Gökkuşağı Kızları* aslında İyi Anne'yi anlatıyordu yani.

Kafasını onaylar şekilde salladı. Gülümsedim. Güzel bir andı.

Bir süre sessizce gökkuşağını izledikten sonra, "Seni onlarla tanıştırmamı ister misin?" diye sordu.

Böyle bir şeyi hiç beklemediğimden, "Kimlerle?" diye sordum.

"*Gökkuşağı Kızları*'yla."

"Bunu benim için yapar mısınız?" diye sordum şaşkınca.

"Bu senin için yapabileceklerim arasında en küçüklerinden biri," diye cevapladı. Gücü olan insanların gerçekten sınırı olmuyordu.

"Bu benim için çok büyük bir şey. Çok mutlu olurum." Nutkum tutulmuştu. Elim ayağım buz kesmişti ama soğuktan değil. Kan akışım durmuştu, kalbim atıyor mu diye kontrol etmek zorunda kalmıştım. Tam elimi kalbime götürmüş, atışını dinliyordum ki, "Haftaya salı akşam saat yedide şurada ol," diyerek bir kâğıt uzattı bana.

Kâğıtta bir adres yazıyordu. Bu beni onlarla tanıştırmayı daha önceden planladığını gösteriyordu. Bu harikaydı.

Biraz sonra İyi Anne, "Şimdi gelelim asıl konumuza," diyerek beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Ama ina-

nın bu gerçekliğe dönmeyi hiç mi hiç istemiyordum. Gökkuşağını seyrettiğimiz o sakin birkaç dakikanın içine sıkışıp kalabilirdim. Gerçekten hiç rahatsız olmazdım. Ancak elbette her güzel şeyin bir sonu vardı. Kafamı sallayıp onaylayarak söyleyeceklerini dinlemeye karar verdim.

"Yapmanı istediğim şey gerçekten çok basit," diyerek elini cebine attı. Ne yapmamı istediğini merakla bekliyordum. "Bana yardım etmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu son defa. Galiba bana güvenme konusunda endişeleri vardı. Onu anlayabiliyordum. Böyle hissetmesi çok normaldi.

"Kesinlikle," dedim kendime güvenli bir şekilde. "Hiçbir şeyi bundan daha çok istememiştim."

Kafasıyla onaylayıp hafifçe gülümsedikten sonra, "Seninle tanışmak için bu kadar geç kaldığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Annenin yaşadıklarından sonra senden uzak durmam gerektiğini düşünmüştüm ama keşke daha önceden seninle tanışsaydık. Böylece gerçek ailenin ne olduğunu sana gösterebilirdim."

Elini omzuma attı. Belki birlikte yıllar geçirmemiştik ama şu birkaç saat içinde onu çok sevmiştim. Eski hayranlığımdan tamamen farklı bir boyutta görüyordum artık İyi Anne'yi. Kim bilir belki bir zamanlar annemin dertlerini ve sıkıntılarını anlattığı, omzunda ağladığı, beraber güldüğü anılar vardı. Biz de bunları yaşayabilirdik. Onunla yaşamayı gerçekten çok isterdim. Bu gerçekleşir miydi bilmiyorum ama bana şu an çok da uzak bir durum gibi gelmiyordu.

Biraz sonra İyi Anne hafifçe öksürüp tekrar ciddileşti. Bu beni de kendime getiren bir hareket oldu. "İşte!" diyerek cebinden küçük, harici belleğe benzer bir alet

çıkarıp bana uzattı. "Bunu almanı istiyorum."

Uzanıp aldım. "Bu nedir? Bir tür dinleme cihazı mı?" diye sordum elimdeki aleti incelerken.

"Öyle de denebilir. Gerçekleri ifşa etmek ve tüm bu sorunlara bir son vermek için yapman gereken tek şey bunu babanın odasındaki bilgisayara takmak. Böylece cihaz aktif hale gelecek ve görevini yapacak. Sonra her şey çorap söküğü gibi gelecek." Sesindeki titremeler üşüdüğü için miydi yoksa heyecanlandığı için miydi anlayamıyordum. Ama ben heyecanlanmıştım. Bunun gerçek olma ihtimali bile heyecan vericiydi. "Senden tek istediğim bu. Geriye kalan her şey konusunda bana güvenebilirsin. Babanın seni üzmesine artık izin vermeyeceğim."

Kahraman olma hayalime adım adım yaklaşıyordum. Bu görevi tamamlamama çok az kalmıştı. Üstelik yapmam gereken şey çok basitti. Böyle bir anda daha ne istenebilirdi bilmiyordum. Buradan çıkıp koşarak eve gitmeli ve bu işi halletmeliydim. Belki de birkaç saat içinde bütün hayatım değişmiş olacaktı.

"Ne yalan söyleyeyim, daha zorlu bir şeyler bekliyordum," dedim omuz silkerek.

"Söylemiştim, minik bir dokunuş sadece."

Derin bir nefes aldım. Kendimi buna hazır hissediyordum. İyi Anne de derin bir nefes aldı. Bu onun için de önemli bir andı. "İstersen..." diyerek lafa dalmıştı ki ileride duran güvenlik görevlisi koşarak yanımıza geldi. Bu arada kulağını tutuyor, bir şeyler söylüyordu. Yanımıza gelince, "Efendim," diyerek İyi Anne'den izin istedi ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi. İyi Anne'nin önce kaşları çatıldı, sonra şaşırdı ve sonra tekrar kaşları çatıldı.

Bu sırada telefonum titredi, bir mesaj geldiğini tahmin ediyordum ama şimdi İyi Anne'nin yanında telefonu çıkarıp bakmak doğru olmazdı. Hem de böyle bir anda. O yüzden onu erteledim.

Adam konuşmasını bitirince İyi Anne bana dönüp, "Acil bir mesele var. Sen burada istediğin kadar takıl, ben de olabildiğince kısa süre içinde geleceğim," dedi ve cevabımı beklemeden adamın peşine takıldı.

En son uzaklaşırken, "Kimin yaptığı belli mi?" diye sordu. Neler olduğunu anlamamıştım ama İyi Anne'nin sözüne güveniyordum. Elimde duran harici belleği cebime attım. Bu sırada telefonuma gelen mesajı hatırlayıp telefonu cebimden çıkardım. Mesaj tanımadığım bir numaradandı. "HEMEN ORADAN ÇIK!!!" yazıyordu telefonun ekranında. Büyük harfler ve üç ünlem işaretiyle birlikte. İşte bu iddialıydı.

Şöyle bir etrafıma bakındım. Aklıma gelen ilk şey, İyi Anne'nin beni test ediyor olma ihtimaliydi. Başka kim burada olduğumu biliyordu ki sonuçta? Tedirgin olmuştum. Eğer bu bir testse ve ben bu testi geçmek istiyorsam nasıl cevap vermeliydim? Ya da cevap vermeli miydim? Acaba İyi Anne'ye haber mi vermeliydim? Kararsız kalma meselesi beni çileden çıkarıyordu.

Peki ya bu bir test değilse? O zaman işler daha da karışık bir hal alırdı. Kimdi bu mesajı atan? Birileri oyun mu oynuyordu benimle?

Ne yapacağıma karar verememiş bir halde etrafıma bakınıp düşünce havuzunda boğulmak üzereyken bol ünlemli bir mesaj daha geldi.

"TAMAM! BARİ ANA GİRİŞİN KAPISINI AÇ!!!"

Kimse buna büyük harflerle yazmanın karşı taraftakine bağırıyormuş hissi verdiğini öğretmemiş miydi

acaba? Ne diyordu şimdi bu? Mesajı atan her kimse beni görüyordu ve ben onu göremiyordum. Bu çok rahatsız edici bir histi.

Tamam. Oyunu kuralına göre oynayacaktım. Açıkçası korkmuyordum. Yıllar boyunca aldığım dövüş eğitimleriyle kendimi savunabilirdim sonuçta. Ana girişe doğru ilerledim. Görünürde kimse yoktu. Mesajda denileni yapmaya karar verdim. Kapıyı açacaktım. Yürümeye devam ettim. Bir mesaj daha geldi: "ÇABUK OL!!!"

Üç ünlem işi cidden can sıkıcı olmaya başlamıştı. Adımlarımı biraz hızlandırdım ama her söylediğine uymak da istemedim. Nihayet kapıya vardığımda gerçekten de kimse görünmüyordu. Anlaşılan bu gerçekten bir testti.

Neden bilmiyordum ama bütün hücrelerim kapıyı açmam için bana yalvarıyordu. Merak etmiştim bir kere. Sonunda kapıyı açıp dışarı çıktım. Ön tarafta bir güvenlik odası vardı ama içeride kimse yoktu. Neden kendimi bu kadar yalnız hissediyordum? Bu normal miydi?

Derken kapının sağ tarafında bir paket gördüm. O an aklıma tek bir şey geldi elbette: Patlamaya hazır bir bomba!

Ama hayır, şimdilik bu aksiyonu bir tarafa bırakabiliriz. İşler sandığımızdan biraz daha karışık.

Paketin ağzı açıktı ve içinde kırık bir telefon vardı. Ne olduğunu anlamak için eğilip telefona uzandım. Bu telefonu hatırlıyordum. Bu o telefondu. Dün gece tanıtımı yapılan telefon. Benim kırdığım. İyi ama burada ne işi vardı?

İncelemeye o kadar dalmıştım ki arkamdan gelen ha-

reketliliği çok geç fark ettim. Ben atağa geçmek için yeltenene kadar arkamdan gelen her kimse, ağzıma eteri dayamıştı bile. Bu yöntem birini bayıltmak için hiç akıllıca değildir aslında. Çünkü kişi nefesini doğru kontrol eder ve hızlıca kaçınmayı başarırsa sizi alt edebilir. Ben de alt edebilirdim. Çok basitti. Ancak dikkatim fazlasıyla dağılmıştı ve arkamdaki adam her kimse şaşırtmacalı oynuyordu. Açıkçası bu işi gerçekten biliyor gibiydi. Tam o sırada, eter için savunmamı hazırlarken başıma sert bir darbe yedim. İşte bunu beklemiyordum. Taş mıydı o?

Harika.

Hangisi etkili oldu bilmiyordum ama ben sersemledikçe o da eterli pamuğu yüzüme daha çok bastırdı. O saniyelerden sonrası çok net değildi, bu yüzden olanları sadece tahmin edebilirim. Muhtemelen bütün kaslarım gevşemiş ve yere yığılmıştım. Sonra da sürüklenmiş ve siyah bir arabanın içine konulmuştum.

Bence benim gibi biri, böyle ucuz bir yolla kaçırılmayı hiç hak etmiyordu.

Daha ne kadar saf olabilirdim bilemiyorum. Bütün o üç ünlemli mesajların arkasında ne olmasını bekliyordum acaba? Komik olan kaçırılmam değil, kaçırılmak için ayaklarına kadar gitmiş olmamdı. Saf kelimesinin açıklamasına benim adımı yazabilirlerdi bence. O kadar söylüyorum.

Sinirlenmek hayat felsefeme tersti ama bu, ağızlarını burunlarını kırmayacağım anlamına gelmiyordu. Kaçırılmak her gün başıma gelen bir olay değildi neticede. Tabii kendi salaklığım yüzünden kaçırıldığım kısmı es geçiyordum.

Anlamadığım bir nokta vardı. Profesyonel bir şekilde bu işi yapıyorsanız, birini kaçırmak için eter kullanmak en son seçeneğiniz falan olmalıdır. Eğer bu işte amatörseniz o halde şaşırtmacalı bir süreç yönetip kafama o darbeyi vurmayı nasıl akıl ettiniz?

Karşıma kimin çıkacağını gerçekten merak ediyordum.

Beynimin içinde fısıltılar duyarken uyanmak için kendimi zorladım. Gözlerimi açar açmaz, bir sarsıntı

geçirdiğimi fark ettim. Bu, kafama vurulmasının sonucuydu muhtemelen. Ben daha ortamı netleyememişken biri yaklaştı ve ağzıma bir şey tıktı. İlk başta bunun, bağırmamam için bir nesne olduğunu düşündüm ama ağzımda tatlı bir aroma yayıldı. Ağzıma bir lolipop tıkmışlardı. *Lolipop mu?*

Şekerin ağzımda erimesine izin verip yutkundum ve daha iyi görebilmek için kendime birkaç saniye verdim. Ne yalan söyleyeyim, lolipop beni biraz yumuşatmıştı.

Evet, artık daha netti her şey. Bir dakika. Ellerim de bağlı değildi. İşte fırsat! Hemen ayağa kalkıp pozisyon aldım. Koltuğun arkasında duran kişiyi görünce şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım.

Fatma!

"Senin burada ne işin var?" diye sordum, gardımı korumayı unutup ağzımdan lolipopu çıkararak.

"Burası benim evim," dedi rahat bir tavırla.

"Nasıl yani?" dedim. Aklım karışmıştı. "Beni sen mi kaçırdın?"

Gülümsedi. Bu kurnaz bir gülümsemeydi. Bu evet demek miydi?

"Oradan çıkman gerekiyordu," diyerek oturmamı işaret etti. "Sana anlatacağım."

Şaşırmak için gereken bütün kaslarımı aşırı kullanıyordum. Yani doğruydu. Beni Fatma kaçırmıştı.

Fatma'ya karşı nasıl davranacağım konusunda aşırı kararsız hissediyordum. Ne yapmalıydım? Onu dinlemeli miydim? Yoksa burayı yakıp yıkmak için yeterli bahanem var mıydı? Beni neden kaçırmıştı?

Açıkçası lolipop bütün dikkatimi dağıtıyordu. Bu detayı unutmadığı için kendimi mutlu hissediyordum ve şeker kanıma karıştıkça gerginliğimi alıyordu. Bu

yüzden, belki de Fatma'ya inanmak istediğimden, oturmaya ve onu dinlemeye karar verdim. Ancak bu kaçırma meselesini göz ardı edeceğim anlamına gelmiyordu. Sadece iyi bir başlangıç yapmıştık diyelim.

Oturmadan hemen önce eve şöyle bir göz attım. Stüdyo tipi bir daireydi. Açık mutfak, ardında kocaman bir alan vardı. Dağınık bir yatak, arkasında geniş bir kanepe ve hemen ön tarafımda bir sürü bilgisayar ekranı vardı. Ekranlar birbirini tamamlıyor ve neredeyse yarım daire olacak kadar genişliyordu. Hepsinde ayrı bir şeyler oluyordu. Rakamlar, harfler akıyor, adeta birbirlerine karışıyorlardı. Tüm bunlar asla anlayamayacağım kadar karmaşıktı.

Evin en uzak köşesindeyse bir çalışma alanı vardı. Kesik metal parçaları, çeşitli alet edevat ve irili ufaklı kablolar masanın üzerinde dağınık bir halde duruyorlardı. Kabul etmeliydim ki Fatma çok da derli toplu biri sayılmazdı. Bu dağınıklığın arasından nasıl bir hikâye çıkacağını gerçekten merak ediyordum.

Tabii merak ettiğim başka şeylerde vardı. Mesela beni neden kaçırdığı gibi.

Anlamaz bakışlarla gösterdiği yere oturdum ve "Nasıl?" diye sordum. "Bunu nasıl başardın?"

"Neyi? Seni kaçırmayı mı?" diye sordu. Gerçekten zeki bir kızdı. Çok hızlı kavrıyor, laf ebeliğine müsaade etmiyordu.

Kafamla onayladım.

Aslında eterli bezin arkasındaki hikâyeyi merak ediyordum. Gerçekten eğitimli miydi?

"Seni takip ediyordum," dedi omuz silkerek. Sanki dünyanın en normal olayından bahsediyor gibi rahat ve açıktı. "Oradan çıkman gerekiyordu ama nasıl çıkacağı-

nı bilmiyordum. Ve saatler geçti. En sonunda dayanamadım ve sana mesaj attım. Seni kaçırmak en son çare olarak aklımdaydı. Ve sen çıkana kadar *Uber* gelmişti. Oraya kolay kolay *Uber* gelmiyor. Bir an önce binmeliydik."

"Bir saniye!" dedim elimle dur işareti yaparak. "Ne yani? Beni *Uber*'le mi kaçırdığını söylüyorsun? Buna inanmamı bekleme," diyerek hafifçe güldüm. Siyah aracı gördüğüme emindim. O bir *Uber* aracı mıydı?

Ah, harika. Önce eterli bez ve şimdi de *Uber*. Gerçekten daha iyi bir kaçırılma hikâyesi olamazdı. Anlatsam kimsenin inanmayacağı kadar garipti bu.

"Dediğim gibi, seni kaçırmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak seni oradan çıkarmak zorundaydım."

"Tamam tamam. Sırayla gidelim," dedim aklımı daha fazla karıştırmasına izin vermeyerek. "Beni takip ettiğini söyledin. Neden böyle bir şey yapıyordun?"

İçimden, Fatma'nın takipçi bir psikopat olmaması için dualar ediyordum. Fatma gerçekten öyle birine hiç benzemiyordu. Ciddi ve akıllı bir duruşu vardı. Tesettürü de ona güçlü bir karakter katıyordu. Bunun arkasından böyle bir insanın çıkmasını istemiyordum.

Derken Fatma, bilgisayarların önündeki döner sandalyeye oturup döndü. Masadan bir şey aldıktan sonra tekrar bana çevirdi bakışlarını. Elinde kırık telefon vardı.

"Bunun için," dedi, telefonu elinde sallayarak. "İlk başta senin kim olduğunu bilmiyordum ve bana olan borcunu ödeyeceğinden emin olmak istedim. Uyduruk bir kartvizite güvenemezdim."

Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. O kartviziti verdiğim an bana gerçekten güvendiğini ve gerektiği zaman beni arayacağını düşünmüştüm. Ancak herkesin

benim gibi pembe bir dünyada yaşamadığını unutuyordum çoğu zaman. Belli ki bir gerçeklik vardı ve ben onu kaçırıyormuşum gibi görünüyordu. Kıza hak vererek, "Doğru. Bilemezsin," dedim ve konuşmaya devam etmesi için sessiz kaldım.

"Sonra haberler çıktı. Her yerde. Her yerde seninle ilgili haberler vardı ve böylece senin kim olduğunu öğrendim."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Babamdan bahsediyordu. Sözlerine devam etti.

"Aslında buradan takip ediyordum seni," diyerek bilgisayarı gösterdi. Sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibiydi. Acaba başkalarını da böyle takip ediyor muydu? "Sonra bir yerlere gittin ve İyi Anne'nin evine götürüldüğünde, kötü bir şeyler olduğunu düşündüm. Sana bir şey yapacaklardı; babandan ve dün geceki olaydan dolayı."

"Ne? İyi Anne mi?" diye sordum, hafifçe gülümseyerek. "Hayır, hayır, hayır. Bana bir şey yapacak en son kişi o. Gidecek bir yerim yoktu ve bana evini açtı. Harika davrandı. Daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Kendimi neden ona açıklamak zorunda hissettiğimi bilmiyordum. Ancak bu sefer şaşıran oydu. "Ama İyi Anne ve baban..."

Lafını tamamlamasına izin vermedim. "Biliyorum, biliyorum. Farklı görüşteler ancak zaten babamla kim hemfikir olabilir ki?"

Bir anda olaylar aklıma üşüşünce elimi cebime götürdüm. İyi Anne'nin verdiği harici belleği kaybetmek istemiyordum. Arbede sırasında düşmüş mü diye kontrol ettim. Neyse ki hâlâ yerindeydi.

Fatma ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. Esmer tenine güneş vuruyordu. "Ben. Ve babana oy veren milyonlarca insan," dedi çok bilmiş bir tavır takınarak.

Tam babam tarafından manipüle edildiklerine dair bir şeyler söyleyecektim ki kanepenin yanından bir şey çıktı.

"Yemek zamanı! Yemek zamanı! Yemek zamanı!"

Bu bir robot köpekti. "Hey!" dedim, aşırı heyecanlanmış bir şekilde. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim!"

Fatma köpeğe yaklaşıp bir yerlerine dokundu ve köpek sustu. "Bazen yemek yemeyi unutuyorum da," dedi, sanki onu yanlış bir iş üzerinde yakalamışım gibi. "Hatırlatması için bunu yapmıştım," diyerek omuz silkti. Aynı esnada karnının guruldamasını ben bile duydum.

"Bir şeyler yesen iyi olacak galiba," dedim karnını göstererek. Sonra tekrar aynı heyecanla köpeği tutup kaldırdım. "Bunu sen mi yaptın yani?" dedim büyük bir hayranlıkla.

Masanın üzerindeki o kablolar ve envai çeşit ıvır zıvırın ne işe yaradığını şimdi anlamıştım.

Başıyla onaylayıp mutfak tarafına geçti. "Sen de bir şeyler ister misin? Sana vurduğum için suçlu hissediyorum. Belki bunu biraz telafi eder," dedi.

Vurduğu yeri sıvazladım. Hâlâ biraz acıyordu. Yine de umursamadım. Ortada gerçek bir kaçırma ve art niyet olmadığının farkındaydım. Ancak Fatma'nın o evden çıkmam gerektiği konusundaki ısrarını anlayabilmiş değildim. Hâlâ ağzımda duran lolipopu işaret ederek, "Teşekkür ederim," dedim.

Fatma kendine bir şeyler hazırlarken ben de ortamı

keşfetmek üzere kollarımı sıvazladım. Köpeği de kolumun altına sokuşturdum. Bir nevi onu da gezdiriyordum. Bu sırada, "Neden beni oradan uzaklaştırmak için bu kadar uğraştın peki?" diye sordum.

Bir an duraksadı. Her ne yapıyorsa onu bıraktı ve "İyi Anne hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Hmmm..." diye mırıldandım çocukça bir ses tonuyla. "Neredeyse her şeyi!" dedim kendimden emin bir şekilde omuz silkerek. Sonra rengârenk, metalik bir şeyler gördüm ve bütün ilgim onlara kaydı. "Aaaa! Bunlar ne?" diye sorup cevabını beklemeden elime aldım.

Fatma'nın koşarak yanıma gelmesiyle, önemli bir şeyleri karıştırıyor olabileceğimi fark ettim. "Bunlara dokunmazsan sevinirim," dedi ciddi bir şekilde. "Bir proje üstünde çalışıyorum ve kafam karışsın istemem." Elimdekileri benden alıp daha önce bulunduğu yere, aynı şekilde geri koydu.

"Vay be!" dedim heyecanlı bir şekilde. "Demek bir şeyler icat ediyorsun."

"Öyle de denebilir," diyerek omuz silkti umursamaz bir tavırla ve mutfağa geri döndü.

Köpek hazır kucağımdayken biraz daha inceledim. Belli ki Fatma kendini öne çıkarmayı veya övmeyi sevmiyordu ancak bu işte oldukça başarılı olduğu belliydi. Köpeğin eklemleri, kafa yapısı, tasarımı ve robotik görünümü harikaydı. Hayranlıkla incelememek mümkün değildi.

Aslında ben de bir şey icat etmiştim. Bir pelerin! Ve bu kadar komplike olmasa bile pelerinimle gurur duyuyordum.

"Biliyor musun, benim de bir pelerinim var," dedim. "Kendim icat ettim." Sanki ortak bir noktamızı bulmuş

gibi heyecanlıydım. Ona ilk gördüğüm zamanki kadar sıcak davranmıyordum çünkü henüz iyi niyetinden emin olamamıştım. Beni kaçırarak bu işin neresinden tutmaya çalıştığını kesin bir şekilde öğrenmeliydim. Ancak içimde bir yerlerde, onunla delicesine arkadaş olma isteği, bana farkında olmadan heyecan ve samimiyet yüklüyordu. Bunu ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım olmuyordu.

"Ooo!" dedi, alaycı bir tavırla. "Demek Pelerinli Kız Pelin'in olayı buymuş."

Kaşlarımı çattım. Açıkçası böyle bir tepki beklemiyordum. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ortamın gerilmesini hiç istemiyordum ancak Fatma da bana karşı önyargılarla dolu gibiydi. Bu sorunu çözmeliydik.

"Bütün o uçmalar, kaçmalar, şovlar..." dedi, farkında olmadan elindeki bıçağı sallayarak.

"Üstelik sen Cumhurbaşkanı'nın kızısın!" Kafasını onaylamaz bir şekilde salladı.

"Ne yani? Onun kızıyım diye istediğim şekilde davranamaz mıyım?" dedim, sesimi yükselterek.

"Hayır! Davranamazsın. Bu sorumluluğu kabul etmek zorundasın. Bu bir görev. Ağır bir görev. Ve sen hiç kimseymişsin gibi kendine bir karakter oluşturup onun üzerinden ilerleyemezsin. Tüm bu Pelerinli Kız Pelin saçmalığı..."

"Saçmalık falan değil," diyerek lafını kestim hızlıca. "Bu benim! İnsanlar beni cumhurbaşkanının kızı olarak değil, bu şekilde kabul etmeli! Neler yaşadığımı bilmiyorsun ve ben de anlatmak zorunda değilim. Cumhurbaşkanı dediğin kişi senin tanıdığın veya gördüğün gibi biri değil. O size sadece kendini iyi gösterme çabasında.

İnsanlar da koyun gibi onu takip ediyor. Oysa işl –" Bu sefer o benim lafımı kesti.

"İyi gösterme çabasında öyle mi? Peki o savunduğun İyi Anne ne o zaman? Eğer kendini iyi gösterme çabasında olan birisi varsa, o da İyi Anne'nin ta kendisidir. Sadece adına bakarak bile amacını anlayabilirsin. Yaptığı binlerce kötülüğü arkasına alıp sadece *iyi* kelimesinin ardına saklanarak bütün bunlardan kaçabileceğini sanıyor."

Bir anda meselenin benden ve Fatma'dan çok bağımsız olduğunu fark ettim. Biz kendimiz için değil, başkaları için tartışıyorduk. Siyaset yapıyorduk. Ancak bu mesele çözülmeden gerçek bir iletişim kurabileceğimizi de sanmıyordum. Mesele bizden çok daha büyüktü. Boyumuzu aşacak kadar büyük.

"Dün neden oradaydım, biliyor musun?" diye sordu aynı hiddetle. "Neden sahte biletle içeri girmeye çalışıyordum?"

Bunu hiç merak etmemiştim. Beynimin içinde bir yerlerde kendimce cevaplamıştım sanki ve o an bile sorma ihtiyacı hissetmemiştim. Ağzımdan, "*Gökkuşağı Kızları*'nı çok sevdiğin ve paran olmadığı için," kelimeleri döküldü hafif kısık bir sesle. Nedense buna ben bile inanmamıştım.

"Hah!" dedi, kahkaha atmaya çalışırken becerememiş gibi. "Bu söylediğine sen bile inanmıyorsun. *Gökkuşağı Kızları* umurumda bile değil. Tek derdim telefonu alabilmekti ve içeri girerken ellerinde kaydım olmasın istedim. Sahte bilet yapmıştım ancak kodlarda bir hata çıktı ve yakalandım. Tabii sayende içeri girdim. Tam başardığımı düşünürken telefonu kırdın ve şimdi elimde hiçbir şey yok."

"O telefon neden bu kadar önemli?" diye sordum. Dün geceden beri Fatma'nın tüm derdinin telefon olduğunu yeni fark ediyordum. Ama gerçekten her yerde bu telefon meselesi vardı.

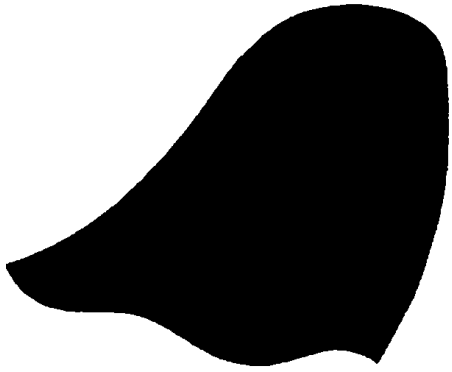
Omuzları bir anlığına düştü. "Bu telefonlar piyasaya sürülmemeliler. İnsanlar satın almaya başlamadan önce bunu engellemenin bir yolunu bulmalıyım," dedi.

"İyi ama neden?"

"Bunu sana anlatmalı mıyım, emin değilim. Zaten bunları koşup İyi Anne'ye yetiştirirsen beni yaşatmazlar, orası kesin."

"Ben ispiyoncu değilim," dedim küçük bir kız çocuğu gibi.

Derin bir nefes aldı. Bana güvenme konusunda ilk adımını atıp, "Pekâlâ, o hâlde dinle," diyerek koltuğa geçmemi işaret etti. Kendi de yemeğini hazırladığı tabakla koltuğa oturdu. Artık paylaşmaya hazırdı.

İnanç çok güçlü bir kelimedir. Güven bağını oluşturan temeldir aslında. Diğer taraftan bakacak olursanız, inanmak sevgiyle de alakalıdır. Karşınızdakinin ne söylediğinden çok sizin ne hissettiğinize dayanır inancın kökeni. Yalan veya gerçek olması önemli değildir. Bizim duyduklarımıza ne kadar inanacağımızdır önemli olan.

Duyduklarıma inanacak mıydım? Bilmiyordum. Ama dinlemek için merakla bekliyordum. Fatma yanıma kuruldu ve anlatmaya başladı.

"Geçen yıl, Farmakont adında bir ilaç firması batmak üzereydi. İşleri çok kötü gidiyordu. İyi Anne Grubu, firmayı fahiş denebilecek bir fiyata aldılar. Borsa çalkalandı. Hiç kimse neden böyle bir şey yaptıklarını anlayamıyordu."

"İyi etmişler! Oh!" dedim. Elimde bir çekirdeğim eksikti. Belki de fazla ciddiyetsizdim, bilmiyorum ama Fatma aşırı ciddi görünüyordu. Kesinlikle ortamı yumuşatmalıydım. Söylediklerimi duymamışçasına sakince devam etti.

"İlk başta, İyi Anne'nin piyasayı dalgalandırmak için böyle yaptığına dair bazı tahminler vardı. Böylece piya-

sa değeri yükselecek ve diğer ilaç firmalarına ciddi bir rakip olacaklardı. Ancak bir yıl boyunca hiçbir şekilde ilaç sunmadılar."

Bu borsa işleri acayip karışıktı. Fatma'nın ne söylediğini anlayabilmek için elimde bir sözlükle dolaşmalıydım. "Ne olmuş yani yeni ilaç çıkarmamışlarsa?" diye sordum.

"Bak sana şöyle anlatayım," dedi Fatma bacaklarını altına alarak. Önce bir an havaya bakıp düşündü. Sonra, "Hah! Buldum," diyerek olayı benim anlayacağım şekilde açıklamaya başladı. "Diyelim ki, *Gökkuşağı Kızları* bir sebepten ötürü güçlerini kaybetmeye başladılar. Sonra birisi geldi ve onlara yardım etti. Herkes şaşırdı çünkü onlara yardım edebilecek birinin varlığından bile habersizdiler. Sonra yardım eden kişi, *Gökkuşağı Kızları*'nı bir yere kilitledi ve dışarı çıkmalarına izin vermedi."

Korkudan gözlerim kocaman açılmıştı. Bunun gerçek olma ihtimali bile tüylerimi ürpertiyordu. "O zaman insanlara nasıl yardım edecekler?" diye sordum dehşet içinde. "Aynen öyle," dedi Fatma beni onaylayarak. "İşte İyi Anne de bunu yaptı. Şirketin ilaç satışını tamamen durdurdu."

Şimdi anlamıştım. Fatma'nın borsadan anlıyor olması, onu benim gözümde yeterince zeki yapıyordu zaten ama bir de tüm bu borsa saçmalığını benim anlayabileceğim dilden anlatmış olması, onu yüksek IQ'lu bir yerlere koyuyordu.

"Bir şey soracağım!" dedim büyük bir ciddiyetle. "Senin IQ kaç?" Aşırı zeki biriyle tanışmışsam, bunu bilmek isterdim.

"Yani," dedi, şaşkınlığını gizlemeden. "Bilmem. Hiç ölçtürmedim."

Kafamla onayladım ve Fatma bir şeyler daha anlatmaya devam etti. Ancak beyin dalgalarım konuştuklarını algılayacak kadar güçlü değildi. Sesi arı vızıltısı gibi dalga dalga gelip giderken kafamın içinden IQ hesabı yapıyordum. *Einstein kadar olabilir mi acaba ya? Bak şurada da bir sürü icadı var. En az 150 vardır bak. Einstein'inki kaçtı ki acaba? Onunki daha yüksektir herhalde. İzafiyet Teorisi diye bir şey var sonuçta. Dur bir dakika! O neydi? Neyse neyse, teori meori karıştırma şimdi. Zaten o mesele çok karışık, bir cacık anlamıyorum. Einstein'a 150 desek, Fatma da bence 149'dur. Tamam, buldum. Kesin 149!*

İçimden bunları düşünürken kafamı bir o yana bir bu yana eğiyor, hem dinliyor görünüyor, hem de hesaplıyordum. Ara ara kaşlarımı çatıyor, meselenin derinine iniyordum. Fatma olaya tam konsantre bir şekilde dinlediğimi düşünüyor olabilirdi ama ben daha oralara varamamıştım bile.

Aniden, "Yüz kırk dokuz!" diye bağırdım, Fatma'yı işaret parmağımla göstererek. Lafı yarıda kesilen Fatma, ne olduğunu anlamamış bir şekilde bana bakakaldı. "Buldum! Vallaha buldum!" diyerek kendimi alkışladım bir süre. Fatma hâlâ anlamaz bir şekilde bana bakıyordu. "Neyi buldun?" diye sordu.

"Senin IQ'nu!" dedim göğsümü kabartarak. "Yüz kırk dokuz!" diye ekledim.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diyerek yüzünü ekşitti. Anlaşılan lafı yarıda kaldığı için bana sinirlenmişti. "Nasıl anlayabilirsin ki bunu?" diye devam etti.

"Einstein'dan tabii ki!" dedim, hâlâ özgüvenim tavan bir haldeyken.

Kafasını sallayıp bilgisayar koltuğuna oturdu. "Ne yani? Einstein'in bir tür ispatı, teorisi falan mı var bu-

nunla ilgili?" diye sordu. Bir yandan da bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı.

"Hayır hayır!" dedim. Ona açıklamalıydım. "Eğer Einstein yüz elliyse, sen kesinlikle yüz kırk dokuzsun!" dedim.

"Yani bu bir varsayım," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

Omuz silktim. Varsayımsa varsayım. Öyleydi işte.

Fatma biraz sonra ekranın önünden çekildi ve "Einstein'in IQ'su 160!" dedi, ekranı bana göstererek.

"Hmmm..." diyerek bir süre düşündüm. "O zaman sen de yüz elli dokuzsun! Çok basit!" dedim, doğru cevaptan yüzde yüz eminmişim gibi. Bunun üzerine Fatma kafa sallayıp benimle uğraşmaktan vazgeçti. "Neyse ne!" dedi. Sanki biraz sinirlenmişti ama kim benim gibi tatlı ve yumuşak yüzlü birine sinirlenebilirdi ki? Kesin başka bir şeye sinirlenmişti. "Dinliyor musun?" diye sordu.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama kafamla onayladım. Az önce neler anlattığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. İnşallah çok zor yerden anlatmazdı.

Kırık telefonu eline aldı. "İşte burası!" diyerek telefonun içinden bir yeri işaret etti. Uzanıp telefonu aldım ve gösterdiği yere dokunmak üzere harekete geçtim. Tam o sırada, "N'apıyorsun?" diyerek beni durdurdu.

Kaşlarımı çatıp anlamaya çalıştım. Anlaşılan konuşmanın önemli bir kısmını kaçırmıştım ve şimdi ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bundan sonrasını gerçekten ciddi bir şekilde dinlemeliydim. "Ne olmuş burasına?" diye sordum. "Kırılmış mı?"

"Hayır, az önce anlattım ya!" diyerek çıkıştı bana. "Mikrobu bir şekilde buraya enjekte ediyorlar ve insan-

lar telefonu kullanmaya başlayınca yavaş yavaş hastalığı kapıyor. Ancak sen telefonu kırdığın için o da gitti."

"Yani içinde bir tür mikrop mu taşıyor bu telefonlar?" diye sordum. Anlamadığım için espriye vurarak, "Adı da şey mi yoksa? Radyasyon böceği?" diyerek güldüm.

Fatma başörtüsünü düzeltip, "Komik değildi," dedi. Gerçekten de en ufak bir tebessüm bile yoktu yüzünde. Nasıl bu kadar ciddi durabiliyordu, cidden merak konusuydu. Ancak şu mikrop olayını daha çok merak etmiştim. Keşke ilk başta anlattıklarını biraz olsun dinleseydim.

"Bak, bunu şöyle düşünebilirsin," diyerek açıklamaya çalıştı. "Laboratuvarda bir aşı keşfettiler. Bu aşının bir karşılığı yoktu. Aşıyı satabilmek için bir hastalık olmalıydı ve az önce bahsettiğim, kod adı A1346 olan mikrobu ürettiler. Bu ölümcül bir mikrop ve kesin bir tedavi yöntemi yok. Bu mikrobu kapan herkes, aşıyı üç ayda bir yaptırmak zorunda."

"Üç ayda bir iğne yaptırmak mı?" diye sordum yüzümü buruşturarak. İğne yaptırmak en büyük kâbuslarımdan biri olabilirdi.

Fatma, "Odak noktasını kaçırıyorsun Pelin!" diyerek beni kendime getirdi. "Bu çok para demek, sadece bir ülkeye yayılsa bile çok ama çok fazla para demek. Ve bunun için telefonu çıkardılar!"

Hâlâ telefonla aşının bağlantısını anlayamamıştım. Kendisine anlamaz bakışlar attığımı gören Fatma, "Peki! Sana bir soru! Dünya üzerinde insanların en çok temas ettiği şey nedir?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Hava!" diye cevap verdim.

Fatma bir an düşünüp, "Şey, bu teknik olarak doğru ama ben eşyayı sormuştum," dedi.

Bir an kendimi düşündüm. Gün içinde en çok yaptığım şeyleri. Yemekleri, kıyafetleri... Ve o an kafama dank etti. "Telefon! Telefon!" diye bağırdım, sanki Graham Bell yerçekimini bulmuş gibi.

Fatma sessizliğini koruyup benim bulmacanın parçalarını birleştirmemi bekliyordu ki mevcut bilgiler ışığında bu gerçekten çok kolay olmuştu.

"Yani sen diyorsun ki bunlar bir aşı buldu. Bunu satmak için de bir mikrop ürettiler. Sonra bu mikrobu da aldılar, hooop telefonun içine koydular," diyerek telefonu gösterdim.

"Aynen öyle!" diyerek gülümsedi. Nihayet ağzını, dişlerini görebileceğim kadar aralamıştı. Buna mutlu olacağını bilseydim daha önce anlardım olayı. Sonra, "E hani nerede?" diye sordum, mikrobun gerçekten var olup olmadığını sorgulayarak.

"Söyledim ya!" dedi sabırsızca. "Telefon kırılınca, sahnede bir yere dağıldı gitti."

Bu kulağa biraz garip geliyordu.

İnek nerede? Dağa kaçtı. Dağ nerede? Yandı bitti, kül oldu gitti.

"Yani," dedim. "Açıkçası bunlar çok inandırıcı gelmiyor," dudak büktüm. "Sen bütün bunları nereden öğrendin?" diye sordum, gerçek bir şeylere tutunmaya çalışarak. Yani inanmak istiyordum ama bir tarafta İyi Anne vardı. Ah, hadi ama kimse bu olaya tarafsız bakamazdı.

"Arka kapıdan girdim," dedi, omuz silkip bilgisayarını göstererek. "Ve orada çalışan birkaç laboratuvar teknisyeniyle konuştum."

"Ovvv!" dedim heyecanlanmış bir halde. "Yani oraya gittin ve gözlerinle gördün ha?"

İşte bu bir şeyleri doğruluyordu. Aşıları görmüş ve tüm bunlarla alakalı kişilerle konuşmuşsa, işler sandığımdan daha ciddi olabilirdi.

"Ne?" diye sordu şaşırarak. "Hayır, yani arka kapı derken, sisteme sızdım."

"Tamam, anladım," dedim, söylediklerinin üzerinde fazla durmadan. "Şirkete gizlice girip bilgileri çaldın sonra laboratuvara inip aşıları gördün. Bu bütün dengeleri değiştirir."

Bu işe biraz aksiyon karışması gerçekten hoşuma gitmişti. Ah, kim bilir o sırada neler neler olmuştu.

"Pelin!" dedi bezmiş bir halde. "Ben yazılımcıyım ve bütün bu terimler kodlarla alakalı. Bilgi aldığım kişilerle hiç görüşmedim ve olayları bazı kişilerin yazışmalarını okuyarak öğrendim."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" dedim. Bunların hiçbiri gerçek değil miydi? Şaşırmıştım ve ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Bak!" diyerek ekranda akan tuhaf yazıları ve rakamları gösteriyordu ki, aşağıdan bir ses geldi. İkimiz de irkildik. Hemen pencereyi açıp aşağı bakma ihtiyacı hissettim. Aslında, ne yalan söyleyeyim bu anın gelmesini bekliyordum.

"Nihayet beni bulmaya karar verdiler," dedim bıkkın bir sesle. "Bazen cumhurbaşkanının kızı olduğumu gerçek anlamda unutuyorum," dedim.

Konuşma o kadar hararetli geçiyordu ki ben gelebilecekleri ihtimalini bile unutmuştum. Beynimin derin köşelerinde bir yerlerde elbette beni bulacaklarını biliyordum ama burada olacağını tahmin etmemiştim nedense.

Telefonumu kapatmayı unutmuştum ve tabii ki telefonumdan yerimi bulmuşlardı. İki siyah araç yolu kapatmış, bekliyordu. Birilerinin kapıyı çalması an meselesiydi. Onlar gelmeden ben bu evden çıkmalıydım. Ayrıca Fatma'nın varlığından haberdar olmalarını da istemiyordum. Hem Fatma'nın saçma sapan teorilerine devam etmesine de izin veremezdim. Üstelik onu ciddiye alıp dinlemiştim ve gerçekten buna inanıyor olması bile şaşırtıcıydı.

Kabul etmem gerekirdi ki İyi Anne'yle ilgili anlattıkları gerçekten güzel bir kurguydu. Evet kurguydu. Kesinlikle. Böylesini ancak romanlarda görebilirdim. Ben onu görmüştüm. Annemle olan fotoğrafları yeterince şeyi anlatıyordu. Yıllardır onu takip etmem de cabası. Şimdi biri çıkmış bana İyi Anne hakkında atıp tutuyordu. Hayır, bunu kabullenemezdim. "Gitmeliyim!" dedim, telaşlı bir halde.

"Dur bir saniye!" dedi Fatma. "Bak! Burada İyi Anne'nin şimdiye kadar yaptığı işler, kazandığı paralar ve daha bir çok parametreyi baz alan bir tablo var. Tüm bunlara bakarak şunu görebilirsin. İyi Anne batıyor. O yüzden aşı kampanyasını başlattı ve bu telefonları dağıtmaya başladı. Bir düşün! Sadece bir düşün! Son teknolojiyle donatılmış, harika bir telefonu neden insanlara dağıtıyor? Benzer telefonlara sadece şöyle bir bak. Onları rakiplerinin yarı fiyatından daha ucuza satıyor," dedi.

"Çünkü İyi Anne iyi biri ve belki de bu bir pazarlama stratejisidir," dedim omuz silkerek.

Hızlıca devam etti. "Şimdi Meclis'te bir yasa tasarısı var. Eğer o tasarı geçerse, İyi Anne'nin aşısı onaylanacak ve buna engel olan tek kişi cumhurbaşkanı. Olay sadece rakamlar. Meclisten fazladan bir adamı bile ikna

ederlerse bu iş biter. Bir adım sonrasında babanın bile eli kolu bağlı olacak. Bunun için mücadele etmeliyiz!"

Babamın bu yasa tasarısına karşı olmasına hiç şaşırmamıştım. "Hayır!" dedim sert bir dille. "Bence bu işe sen de karışmasan çok iyi olur."

"Bu sadece insanlığı kurtarmakla alakalı değil," dedi. "Bu kadar çok şeyi öğrenip hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın. Bu insanlara karşı sorumlusun."

"Var olmayan ve yanlış bir şeyi savunmamı bekleme benden. Doğruluğu kanıtlanmamış birkaç safsata için İyi Anne'ye bunu yapamam. Lütfen! Beni anla! Gitmem gerek!" dedim, telaşlı bir şekilde. Dışarıdakileri beklettememeliydim. İçeri gelmemeleri, Fatma'yı görmemeleri çok daha iyi olurdu.

"Beni dinle!" dedi. Benim için konuşma bitmişti ama ona bunu borçlu hissetmiştim. Durdum. "Lütfen beni dinle!" dedi bir kez daha.

"İnan bana, seni can kulağıyla dinledim. Ve sen, aşırı zekâdan çıldırmış insanlar gibi konuşuyorsun. Böyle bir şey ihtimal dahilinde bile değil!" diyerek onu konudan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama o takıntılı bir halde aynı şeyden bahsedip duruyordu.

"Bunlar gerçekler! Tamam, bir anda bunları anlatıp inanmanı beklemem saçma olurdu ama bunlar yaşanmış ve yaşanacak olaylar. Bu hastalığın ortaya çıkmasını engellemeliyiz. İyi Anne'yi durdurmalıyız. Bunu nasıl yaparız bilmiyorum ama sen değil miydin kahramanlık yapan? Tüm o kartvizit ve uçma saçmalığının bir sebebi olmalı! İşte burada!" diyerek tekrar ekrandaki rakamları gösterdi.

Tüm bu tartışmanın arasında pelerinime ve kahramanlık hayalime laf etmişti ama şu an buna takılmaya-

cak kadar gergin bir durumdaydım.

"Son kez söylüyorum," dedim kararlı bir şekilde. "İyi Anne'nin eline böyle bir fırsat geçseydi, bunu insanlığın iyiliği için kullanırdı. Asla böyle kötü bir şey yapmazdı ve sen bu söylediklerine pişman olacaksın. Onu itham ettiğin şey..." Durdum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Bu çok ağır," dedim.

"İtham etmiyorum. Kanıtlarım var!" dedi sert bir şekilde.

"Kanıt dediğin şeyler, sözde arka kapıdan girip laboratuvardan birileriyle konuşmuş olman. Onların doğru söylediği ne belli? İyi Anne çok güçlü bir kadın. Onu yıkmak ve yaptıklarını sindirmek için böyle bir planın içinde olup olmadığını nereden bileceğim?" diye sordum. Onun kadar zeki biri olmayabilirdim ama aptal değildim. Görebiliyordum. Olacakları ve olabilecekleri...

Bu bir yıkımın başlangıcı olabilirdi.

Fatma bana cevap vermedi. Çünkü cevap ortadaydı. Omuzları çöktü. Derin bir soluk aldı. Kafasını onaylamaz bir şekilde sallayıp, "Bu işin sonu iyi bitmeyecek," dedi.

Artık gitmeliydim. Maalesef ki gitmek zorundaydım. Belki kalıp onu ikna etmem, veri toplamam ve böyle bir saçmalığa girişip hayatından olmaması için uğraşmam gerekirdi. Ancak ne yazık ki babamın adamları daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızdılar.

"Gitmeliyim," dedim, onu kurtarmak için umudum olup olmadığını düşünürken. Kapıdan çıkmadan hemen önce son kez dönüp, "Lütfen hayatını böyle saçma sapan kurgulara inanarak geçirme!" dedim. "Yaşam, insana bir kez bahşediliyor."

Canımın canı Efendim.

Ah. hasretiyle dolup taştığım Efendi.

Bana yazmak için mürekkebe değen ellerini öptüğüm adam.

Bu yoğunluğunun içinde bana mektup yazarak vaktini heba etme n'olur. Senin her bir saniyenin karşılığı devletine gö revindir. Ben sana ö zlem duymaya raziyım.

Bugün yaşadıklarımı sana anlatma ihtiyacı hissettim, canımın canı. Hayat ne ilginç yollara, yolculuklara gebe; insan hayretler içinde kalıyor hakikaten.

Ziyadesiyle yorgun düştüm, ancak sana yazacak gücü, kuvveti veriyor Allah'ım çok şükür.

Küçük bir oğlan çocuğu getirdiler bugün. Aslında sana kavuşmak için gelecektim ama o yavrucağı gö rünce dayanamadım. Ne kadar üzüldüğümü bilirsin. Annesiyle beraber sınırdan geçmeye çalışıyorlarmış. Annesi bir mayına basmış. Yanında küçücük çocuk. Daha üç yaşında. Anneyi kurtaramamışlar, oracıkta Allah'ın rahmetine kavuşuvermiş. Çocuğun her yeri şarapnel parçalarıyla doluydu. Her birini tek tek temizledim. Çocuğun acı dolu çığlıklarına mı yanayım, annesiz kalmasına mı bilemedim. Sardım sarmaladım yaralarını ama gö nlündeki sızıyı nasıl dindireceğim? Henüz yaşı küçük, belki anlamaz. Lakin nasıl büyür annesiz?

Mektubun üzerine birkaç damla gö zyaşı değdi, canımın canı. Kalbime inen üzüntü gibi mürekkep yayıldı her tarafa. Sen kusuruma bakmayasın.

Eğer müsaade edilirse, bu küçük yavrucağı alıp getireceğim, inşallah. Birkaç izin belgesinin getirilmesini bekliyorum. Kimse adını sanını bilmiyor. Bir yolunu bulabilirim, inşallah. Senden ricam, orada bu yavrucak için ne yapabileceğimizi düşünmen.

Eğer bizim vesilemizle hayatı kurtulur, ümmete hayırlı bir evlât olursa daha ne isteriz? Burada hayat kurtarıyor olsak da zalimlere zulmünde ortak olup bu çocuğu buralarda bırakmayalım, canımın canı.

Derdine dert katıyorum, ziyadesiyle farkındayım. Lakin konu pek mühim. Fikirlerini merakla beklerim.

Hasret ve selametle.

Zorla alıkonulup eve geri getirilmemin üzerinden iki gün geçmişti. Aslında bu iki gün pek geçmek bilmemişti desem daha doğru olur. Babama ulaşmak için fazlasıyla uğraşıyordum. İyi Anne'ye verdiğim sözü tutmak istiyordum.

Bu geçen iki gün boyunca aklım Fatma'da kalmıştı. Onu iyileştirebilmenin bir yolunu arıyordum. Ona bir çare bulmalıydım. Bu bir hastalıktı. İyi Anne'yi kendine takıntı yapmıştı ve bu takıntısı onu kötü şeyler yapmaya zorluyordu. Kim bilir belki birileri ona bu fikirleri empoze ediyordu. Onun için gerçekten çok üzülüyordum. Daha söylediği şeylerin tutarsızlığının farkında bile değildi.

İyi Anne gibi iyilik timsali bir kadına böyle ithamlarda bulunması hiç uygun değildi. Yıllar boyu kız çocukları için, savaş gazileri için, hasta ve bakıma muhtaç insanlar için yaptığı binlerce yardımı uç uca eklesek dünyayı iki kez turlardı. Böyle ucuz oyunlarla yıkılmayacak kadar güçlü bir kadındı o. Biliyordum. Onu yıkamazlardı. Babam da yıkamazdı.

Evet evet. Kesinlikle emindim. Birileri Fatma'yı maşa olarak kullanıyordu. Onu öne atıp insanların kafasını saçma teorilerle doldurmasını sağlıyorlardı. Bu noktada sadece Fatma'yı düşünüyordum. Aklıma gelen ilk fikir, Fatma'yla İyi Anne'yi tanıştırmak oldu. Neresinden baksan mantıklı bir karardı bu. Fatma, İyi Anne'yi tanır ve nasıl iyilik timsali biri olduğunu anlar, böylece bu saçma inadından da vazgeçerdi.

Evet. Bunu kesinlikle yapmalıydım.

Şimdi biraz olsun rahatlamıştım. Artık babama odaklanabilirdim. Eve döndüğümden bu yana, onunla ilgili hiç araştırma yapmamıştım. Ne zaman nerededir, hiç bilmiyordum. Ancak bilen birini iyi tanıyordum: Enver Amca.

İki gündür bana bilgi vermesi için Enver Amca'yı sıkıştırıyordum. Ancak o, babamın tutarsız davrandığını, eskisi gibi planlı bir şekilde hareket etmediğini söylemişti bana. Her zaman günleri, haftaları hatta ayları önceden belli olurdu. Ancak şimdi Enver Amca'nın bildiği takvime uymuyor, aklına göre hareket ediyordu. Bu sebeple, onu istediğim yerde bulabilmek oldukça zordu.

Birden İyi Anne'nin söylediklerini hatırladım. Bu belleği çalışma odasına götürmeli ve bilgisayarına takmalıydım. Ancak artık oraya girmem imkânsızdı. Eğer daha önceki girişimimde yakalanmasaydım veya daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamış olsaydım, şimdiye kadar çoktan halletmiş olurdum. Babamın odası artık daha özenle korunuyordu, özellikle benden. Enver Amca'nın oraya giremediğini biliyordum, o yüzden ona niyetimi söylemekle hiç uğraşmadım. Ne diyecektim ki zaten? "Enver Amca, bende bir bellek var. Bunu babamın odasındaki bilgisayara takar mısın, lütfen?"

Tabii canım. O da hemen kabul ederdi. Ne demek.

Sadece bir şekilde o odaya girmenin yolunu bulmalıydım.

Temizlik vakti uygun olabilirdi aslında. Odayı temizlemek için biri girecekti elbette. Ve ben de kapının kenarından içeri sıvışırdım.

Hemen odadan çıkıp aşağı indim. Etrafta illaki birileri vardır diye düşündüm. En nihayetinde mutfağın köşesinde iş yapan bir hanımla karşılaştım. Birkaç gün öncesine kadar burası adam kaynıyordu. Ne olmuştu şimdi?

Hafifçe öksürüp orada olduğumu belli ettikten sonra, "Neden kimse yok?" diye sordum, tanışma faslını hızlıca geçerek.

"Fatih Bey'in emri," dedi hanım, omuz silkerek. Yaptığı işe devam ederken, "Birkaç kişi dışında evde kimse kalmadı," dedi.

Babam çalışanları resmen budamıştı. Sonra neden işsizlik bu kadar arttı? Daha sen kendi evindeki işsizliğe çare olamıyorsun ki başkalarına olasın! Bunun üzerine hızlıca, "Peki temizlik?" diye sordum, sanki bu en önemli sorunlarımdan biriymiş gibi. "Temizlik ne zaman yapılacak?"

Hanım, beni şöyle bir süzdü. O an ilk defa gerçekten bana baktı ve kayıtsızca, "Bilmem ki," dedi. "Ben yarın gidiyorum. Burayla ilgilenenler sürekli değiştiriliyor. İki günden fazla kalmıyoruz. Bana temizlik yapılacak demedi kimse."

Gerisin geri döndüm. Canım sıkılmıştı. Buradan da bir yere varamamıştım. Evin temizlenmesi için en az iki güne daha ihtiyaç vardı. Yani bir sonraki çalışan geldi-

ğinde ona da sormam gerekecekti. Eğer o da değilse bir sonraki, bir sonraki ve bir sonraki...

Bunun için zamanım yoktu.

O odaya tek giriş yolum babamdı. Bunu en sonunda anlamıştım. Bir bahane bulup babamın benimle görüşmesini sağlamalıydım. Ancak bunu kendi odasında yapmasını sağlamalıydım. Yani beni ofisine çağırabileceği bir durum oluşturmalıydım.

Düşündüm.

Düşündüm.

Ve biraz daha düşündüm.

Neredeyse bütün bir gündüzü ve geceyi bir fikir bulmak için düşünmekle geçirdim. En sonunda tek çarenin babamla yüzleşmek olduğuna karar verdim. Babamı arayıp ona reddedemeyeceği bir konuşma yapacaktım ve *bum!* Odaya girecektim. İşte bu kadar! Şimdiye kadar babamı hiç aramamış olmam haricinde bir sıkıntı yoktu. Telefonuma cevap verecek miydi onu bile bilmiyordum. Yine de şansımı denemeliydim.

Telefonu çıkarıp derin bir nefes aldım. Babamı aradım ve kalbimin derinlerden gelen gümbürtüsünü hissettim. Sesimin yeterince kararlı ve güçlü çıkmasını umdum. Çünkü şu an saç tellerimden ayak ucuma kadar titriyordum.

Telefon bir kez çalmamıştı ki açıldı. Ancak karşıdan ses gelmiyordu. İstemsizce, "Baba?" dedim, orada olduğundan emin olmak için. İçten içe telefonun defalarca çalıp kapanacağını ve hiç açılmayacağını düşündüğümden şaşırmıştım.

"Pelin?" dedi karşıdaki ses sert bir şekilde. Evet, bu babamdı ve konuşmamı bekliyordu.

Boğazıma takılan gıcığı giderdikten sonra, "Sizinle

bir konu hakkında konuşmak istiyordum," dedim ciddi bir tavır takınarak.

"Nedir?" diye sordu. Sesi her zamankinden farklı mı geliyordu? Sanki biraz telaş vardı tınısında.

"Annem hakkında," dedim, çekinerek.

Kısa bir sessizlik oldu. Ne yapmaya çalıştığımı düşünüyor olmalıydı. Annemi bu işe karıştırmayı hiç istemiyordum ama aklıma daha iyi bir fikir de gelmiyordu açıkçası.

Babam derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Acil mi?" diye sordu.

Eh, ne diyeyim? O da haklı. Bunca yıldır beklemişsin, şimdi mi aklına geldi? "Yani..." diyerek uzattım kelimenin sonunu. Zaten nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum. Acil değildi elbette ama bunu söylersem babam bu konuyu bilinmeyen bir tarihe erteleyebilirdi. Bunu göze alamazdım.

"Sana göndereceğim adrese gel," dedi aniden. Bu çıkışı beklemediğimden bir an afalladım ve hemen sonra, "Ben, şey..." diyerek duraksadım. Ne diyeceğimi düşünüyordum. "Burada, sizin odanızda görüşsek daha iyi olmaz mı?"

"Neden, bir sorun mu var?"

"Şey..." Babamın karşısında lafı eveleyip gevelemekten nefret ediyordum. Sanki acizmişim gibi hissettiriyordu ve çok hızlı düşünmezsem bu işi başaramayacaktım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Evden dışarı çıkmasam iyi olur." Ona yalan söylemek istemiyordum ama neden böyle oluyordu?

"Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hayır hayır. Öyle bir şey değil. Sadece... Sadece an-

nem hakkında konuşmak istiyorum." Cümlenin sonuna doğru sesim iyice kısılmıştı.

Bunun üzerine babam, "Tamam," dedi ve telefonu tam kapatıyordu ki, "Pelin! Bu konuşmadan ve eve geleceğimden kimseye bahsetme!" dedi sertçe. Ve cevabımı bile beklemeden telefonu kapattı. Kesinlikle bir şeyler saklıyordu ve başkalarının da öğrenmemesi için böyle saçma bir çaba sarf ediyordu. Çiftlik evinden bahsetmemiş olmasına şaşırmıştım ancak galiba bunun hesabını yüz yüze geldiğimizde soracaktı.

Kendimi babamın geleceği saate kadar hazırlamalıydım. Sorabileceği tüm soruları düşünüp kendimce cevaplamalı ve cevaplarımın üzerinde çalışmalıydım. En ufak bir hata yapma hakkım yoktu.

* * *

Saatler geçmişti ve babama dair en ufak bir iz yoktu. Sabır benim en zorlandığım konuydu, onu beklemek için gözümün sürekli saatte olmasını istemiyordum. Bu yüzden evin alt katına, spor odasına indim. Burayı kullanmaktan hiç hoşlanmıyordum. Genel olarak babama ait herhangi bir şeyi kullanmaktan hiç hoşlanmıyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Koşarak bu andan ve kafamdaki sorulardan uzaklaşabilirdim.

Dakikalar saatleri kovaladı. Terden sırılsıklam olmuştum, durmaya da niyetim yoktu. Beynimin içinde babamın sorabileceği tüm soruları tekrar tekrar cevaplamıştım. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Biraz sonra omzuma bir el dokundu. İrkilip arkamı döndüğümde, buradan astral seyahate çıkmış kadar uzaklaştığımı fark ettim.

Gelen Hacı Osman'dı.

Mahcup bir ifadeyle, "Seslendim ancak duymadınız. Korkuttuysam özür dilerim," dedi yere bakmaya özen göstererek. Diğer korumalara göre bu mesleği biraz daha abartıyor gibiydi sanki. Bana bakmasında ne mahsur olabilirdi ki?

"Hayır hayır, önemli değil. Dalmışım," diyerek önümdeki havluya uzandım. Ben ensemdeki teri kurularken, "Babanız odasında sizi bekliyor," dedi ve cevabımı beklemeden hızla arkasını dönüp çıktı. Odadan çıkarken bile bana bakmamıştı. Yani göz ucuyla bile. Benimle iletişim kurmak bu kadar zor muydu?

Ah tabii ya! Geçen gün yaşananlardan dolayı bana kızgındı ve yüzüme bile bakmak istemiyordu. Bu nasıl da aklıma gelmemişti? Tamamen unutmuştum. Resmen bayıltmış ve sokağın ortasında öylece bırakmıştım onu. Aptal kafam! Tabii ki kızgındı. Bu meseleyi atlattıktan hemen sonra ondan özür dilemem gerekiyordu. Sanırım iyi bir hediye de almalıydım. Kendimi başka türlü nasıl affettirebilirdim bilmiyordum. Sonuçta benim garezim ona değildi ki. Babamaydı.

Aklımın bir köşesine hediye meselesini not edip derin bir nefes vererek odama çıktım. Hızlıca hazırlanıp babamın yanına gitmeliydim. Bekletilmekten hiç hoşlanmazdı ve zaten onunla gergin bir konu konuşacağım için önceden onu kızdırmak istemiyordum.

Benim için vaktinin ne kadarını ayırmıştı bilmiyordum ama uzun bir konuşma yapmak istemiyordum. Zaten niyetim konuşmak da değildi. O sadece bir bahaneydi. Tam hazırlanıp odadan çıkıyordum ki harici belleği unuttuğumu fark ettim. Hemen geri dönüp sak-

ladığım yerden aldım ve iç cebime sokuşturdum. Artık gerçekten hazırdım.

* * *

Tık. Tık. Tık.

"Gel bakalım."

Sesi duymamla birlikte, kapıyı aralayıp nazik bir şekilde içeri girmem bir oldu. Daha şimdiden fena bir heyecan dalgası sarmıştı beni. Bu işin üstesinden gerçekten gelebilecek miydim bilemiyordum.

"Geç otur, seni dinliyorum," diyen babamın karşısında daha fazla eğilip bükülmemek için ne yapabilirdim bilmiyordum ancak kendiliğinden gelen bir heybeti vardı ve onun altında ezilmemek mümkün değildi. Gösterdiği yere oturdum ve o anda yaptığım şeye pişman oldum. Acaba hangi akla hizmet bunu başarabileceğimi düşünmüştüm? Hele de babam buradayken! Bazen kendi cesaretim ağzımı açık bırakıyordu.

Saatlerdir yaptığım o provalar, hazırladığım cevapların hepsi kuş olmuş uçmuştu. Resmen nutkum tutulmuştu. Ne hakkında konuşacağımı, lafa nasıl gireceğimi bile bilmiyordum.

Cevapsızlığım karşısında beklemekten yorulan babam, "Evet?" diyerek beni yönlendirse de konuşmak için odağım fazla dağılmıştı.

Düşün Pelin, düşün! Neden buradasın? Bellek!

Hayır hayır, o değil! Babana ne söylemiştin?

Annem! Evet annem!

Ve o an aklıma gelen tek şey, ağzımdan öylece çıkıverdi. "Annemi neden öldürdün?"

O kadar zamandan sonra belki de ona ilk defa siz diye hitap etmiyordum. Ancak bunu kendimden bekle-

miyordum. Belki de en çok sormak istediğim, beynimin o karmaşasından sıyrılıp kendini öylece ortaya serivermişti işte.

Sorum karşısında onun da şaşkınlığını görebiliyordum. Elindeki kalemi sabırsızca masaya vuran o adam gitmiş, gözleri şaşkınca açılmış halde ne söyleyeceğini bilemeyen biri gelmişti.

Bense soğukkanlılığımı korumaya çalışırken gözlerinin içine bakmaktan imtina ediyordum.

Babam, "Sen!" diyerek sesini yükseltirken sesinin titremesine engel olamamıştı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın Pelin?" diyerek hiddetle ayağa kalktı. Ellerini masaya vurup, "Bu ne cüret?" diye bağırdı.

Korkmuştum ama sinmemiştim. Eğer böyle olacaksa olsundu. Elbette bu konu er geç konuşulacaktı. Beni sindirebileceğini sanmaması için dimdik bir şekilde, yavaşça ayağa kalktım. Kafamı biraz daha kaldırdım. Şimdi tam gözlerinin içine bakıyordum işte.

Oradaki kızgınlığı, öfkeyi görebiliyordum. Bir alev gibi parıldıyordu. Ve tabii şaşkınlığı da...

Gözlerinin içine bakarak, "Bu mevkiye sahip olabilmek için annemi öldürdünüz, beni de öldürecektiniz. O sebeple çiftlik evine götürdünüz beni. Sakladınız, kayıpmışım gibi davrandınız. Öldürmek için fırsat kolladınız. Ancak birileri planınızı bozdu," dedim, büyük bir sakinlikle. "Değil mi?"

Ben konuştukça gözlerindeki şaşkınlık ifadesi arttı. Gözlerini açabileceği son noktaya kadar zorladı ve "Buna inanamıyorum," diyerek omuzları çökmüş bir halde kendini sandalyesine bıraktı. "Gerçekten inanamıyorum."

Bunları benden ilk defa duyuyor olmanın onu şaşırtmış olmasını anlayabiliyordum. Nasıl bunları fark etmediğimi düşünüp işin içinden sıyrılabileceğini düşünmüştü ki zaten?

"Küçük bir kız çocuğu değilim artık. Her şeyin farkındayım. Bu kadar şaşırmanıza gerek yok. Her şeyi biliyorum ben. Yıllarca bununla yaşadım. Şimdi gerçekleri kabul etmeniz beni yaralamaz, merak etmeyin," dedim. Sonlara doğru sesin titremeseydi, belki biraz daha devam edebilirdim. Ancak ağlamak üzereydim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti ve onun karşısında aciz olmak istemiyordum. Gücümü görmesini istiyordum. Ağlayamazdım. Bir kez daha kendimi toparladım ve "Tek isteğim, bana annemin mezarını göstermeniz," dedim.

Evet, ilk başta söylemek istediğim yere gelmiştim nihayet. Annemin mezarının yerini öğrenmek istiyordum. Ama bunun yerine onu neden öldürdüğünü sormuştum babama. Sanki gerçekten cevaplayacakmış gibi.

Biraz durdu. Aradan buz gibi bir sessizlik geçti. Ardından başını kaldırıp, "Yok!" dedi. gözlerinden dökülen yaşlar karşısında bu sefer ben şaşkınlığımı gizleyemedim. Babamın karşımda ağlamasını hiç beklemiyordum. Ağlamak, vicdanı olan insanlara aitti. Şimdi bunu sanki hiçbir şey yapmamış gibi kullanamazdı. Ağlamayı hak etmiyordu bile!

Biraz sonra üst cebindeki mendili çıkarıp gözyaşlarını sildi. "Ben... anneni... her şeyden... çok sevdim." Ağlamamak için kendini tutuyordu. Bu yüzden cümleleri kesik kesik çıkıyordu ağzından. Her bir kelimede kendini koyvermemek için kasılıyordu.

Babamın duygularını benim karşımda böylesine apaçık yaşıyor olması beni delirtmişti. Gerçekten buna hakkı var mıydı? Üstelik bu gözyaşları sahte gibi durmuyordu. Bu daha da kötüydü.

"Hah!" dedim, gözyaşlarımı tutmaktan acıyan boğazımın ağrısıyla. "Buna inanmamı beklemiyorsunuz herhalde!"

Beş yaşında yaşadığım bütün o acı, o karanlık, o soğuk tekrar kanıma karıştı. Kötü anların hepsi birer birer gözümün önüne geliyordu. Anlatmamak, konuşmamak, bağırmamak için sınırları zorluyordum. "Benim yıllarca düşündüğüm tek şey bu oldu. Neden beni o soğuk karanlığa hapsettiniz? Neden anneme bunu yaptınız? Bu mevki, bu para, bu yaşam.... Gerçekten değer miydi ha?"

Kendimi tutamamıştım. Şimdi babamın o deli öfkesi ortaya çıkacak, belki çekinmeden bana vuracaktı. Belki beni de burada öldürecekti, kim bilir?

Ama hayatımı, burada bir hiç olarak ölmek için yaşamamıştım ben. Sonuna kadar savaşacaktım. Yumruklarımı sıktım. Olabilecek her şeye hazır hissediyordum. Gözümden hızlıca akan birer ikişer damla gözyaşını yok saydım. Güçlü olmak zorundaydım. Bu durum benim için olduğu kadar onun için de zordu. Bunu görebiliyordum. Bu yüzleşme fazlasıyla çetin geçiyordu. Bu kadarını tahmin edememiştim.

Babam bana cevap vermek yerine ağır hareketlerle masanın önündeki çekmeceyi açtı. Silahını çıkarıyor olmalıydı. İlk çekmecede her zaman küçük bir silah bulundurulur, değil mi? Bunu herkes bilir.

Evet Pelin, sen nelerin üstesinden geldin, değil mi? Bu-

nun da üstesinden gelebilirsin. Hızlı nefesler alıp vermeye başladım. Oysa babam, gözyaşlarının arasında oldukça sakin görünüyordu.

Galiba bu sonun başlangıcıydı.

Sanki ağır çekimde gibiydik. Kolu çekmeceye uzanmış, silahı çıkarıyordu. Birazdan silahı bana doğrultacak ve belki de beni öldürmeye çalışacaktı. Eğer başarılı olursa önündeki büyük bir engelden kurtulmuş olurdu, değil mi?

Önündeki çekmeceyi açmaya çalışırken anlatmaya başladı.

"12 Eylül 2004, saat 16.43'de annen buradan çok uzaklarda bir yerdeydi. Haftada bir kez oraya giderdi çünkü bakıma muhtaç bir hastası vardı. İdlib'in küçük bir köyünde yaşlı bir teyze. Ona defalarca oranın güvenli olmadığını söylemiştim ama beni dinlemedi. İnsanları hep kendinden öne koydu. Annenin o gün bulunduğu köyün tamamı bombalandı. Tek bir kişi bile sağ kurtulamadı."

Konuşmaya devam ederken çekmeceden bir gazete tomarı çıkardı. Oysa ben gerçekten bir silah çıkaracağına emindim. Gazeteleri açtı. Hepsinin ilk sayfalarındaki manşetler görünüyordu.

"Tarihlerine bak!" diyerek emir verdi. İstemeyerek baktım. 12 Eylül 2004 gününe ait gazetelerdi bunlar fa-

kat bana bunları neden gösterdiğini anlamamıştım.

"Ne görüyorsun?" diye sordu babam. Ses tonundaki öfke yerini yavaşça sakinliğe bırakıyordu.

Omuz silktim. Hiçbir şey görmüyordum. "Hiç!" dedim korkarak.

"Annen tam olarak o gün şehit oldu ama hiçbir gazetede yok. Neden biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Bunu kimse bilmiyor, bilemez. Çünkü annen böyle olsun istedi. Yaptığı iyiliklerin karşılığını bekliyormuş gibi görünmek istemiyordu. O savaştaki yardıma muhtaç insanlar, masum insanların üzerinden kimse prim yapmasın diye mezarı olmayan bir şehit senin annen. Onun şehitliği ve mirası lekelenmesin diye sustum yıllarca. İstese söylemez miydi? Anlatmaz mıydı bağıra çağıra her yerde? Medya kapısında beklerdi sabaha kadar! Bir kere olsun çıkıp demedi ki ben şurada şurada bunları yaptım. Bir kere bile!"

Babam çılgınca bağırıyordu ama bana değil. Bunu anlayabiliyordum. Yaşadıklarına kızgındı. Şimdi ikimiz de gözyaşlarımızı tutamıyorduk.

"Eğer anneni birazcık bile sevmiyor, ona birazcık bile saygı duymuyor olsaydım, o gün gazeteler bunları değil, annenin şehitliğini konuşuyor olurdu. Herkes cenazesine katılırdı. İnanır mısın bilmem ama seçim arifesinde kusursuz bir reklam olurdu benim için."

Gözlerimi ondan kaçırdım. İnanmak istiyordum ancak onca yıl duyduklarım, okuduklarım bunun tam tersiydi. Babamın oyunlarından biriydi bu da her zamanki gibi. Beni kandırmasına izin vermemeliydim. Gözyaşla-

rımı silip omuzlarımı dikleştirdim. Bunlar doğru değildi. Eminim İyi Anne doğruları biliyordu. Hem annemin ölümünden babamın sorumlu olduğunu o da söylemişti, değil mi? Eminim daha çok detay biliyordu ve bana anlatabilirdi. Doğruları ondan öğrenebilirdim.

"Şimdi sen söyle! Sen böyle bir annenin evladı olarak, nasıl olur da bunları sorabilirsin?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Ben böyle bir annenin evladı olduğum için yaptıklarınıza, yaşattıklarınıza yıllarca sessiz kaldım. Ancak artık susmayacağım. Bana yaşattığınız her şeyi bağıracağım. Beni annem gibi sindiremezsiniz!" dedim hiddetle. Susmaktan yorulmuştum. Artık bağıracaktım. Babam bunu hak ediyordu.

"Seni sindirmeye çalışmıyorum. Sen benim kızımsın. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Yalan söylüyordu. Buna emindim. Bu sahte gözyaşlarıyla beni kandırmaya ve alt etmeye çalışıyordu. Bütün bunlardan böylece sıyrılamazdı.

"Ben söyleyeceğimi söyledim, Pelin. İnanıp inanmamak sana kalmış. Sadece tek bir lafım var sana. İnsanlara bu kadar kolay inanma. Sana iyi gelecekler. İyi hissettirecekler. Güvenme. Kimseye güvenme!"

Cevap vermeme bile müsaade etmeden odadan çekip gitti. Ciddi bir öfke krizi bekliyordum ancak babam kapıyı bile çarpmamıştı. Beni odada öylece kocaman düşünceler içinde bırakıvermişti. Gazeteler bile öylece kalmıştı. İçlerinden birini elime aldım. Manşette, dönemin ünlülerinden birinin eşini aldatmasıyla ilgili bir şeyler yazıyordu. Birkaç sayfasını karıştırdım ancak annemle ilgili ufacık bir köşe yazısı bile yoktu. Tekrar ve tekrar tarihe baktım.

Annem o gün mü ölmüştü gerçekten? Bunu babam

söylüyordu. Daha önce bir kere bile duymamıştım. Babamın söylediklerine ne zamandan beri inanıyordum? Bu doğru değildi. Beni kandırmak için uydurduğu bir aldatmacaydı sadece.

Sinirle gazeteyi bırakıp cebime koyduğu harici belleği çıkardım. Babamın bilgisayarı orada öylece duruyordu. Kapalıydı ama İyi Anne bilgisayarı açmamla ilgili bir şey söylememişti. Zaten şu anki ruh halimle daha fazla detaylara takılamazdım. Bunun üzerine hızlıca gidip belleği babamın bilgisayarına taktım. Ağlamamı ve bu kafa karıştırıcı konuşmayı saymazsak her şey çok kolay olmuştu. Nihayet başarmıştım. İyi Anne'nin gurur dolu gülüşü gözümün önüne geldi. Onu mutlu ettiğimi hissediyordum. Bu beni rahatlatıyordu.

Nihayet beklediğim vakit gelmişti. İyi Anne'nin görevini başarıyla yerine getirmiştim. *Gökkuşağı Kızları*'yla tanışmak için can atıyordum. Her şeyin hayalimdekinden daha güzel olacağından emindim. Artık her şeyi arkamda bırakabilirdim, gönül rahatlığıyla. Babamdan intikamımı almıştım ve şimdi keyfini sürme sırası bendeydi. Ödeşmiştik. Onun yaptıklarına karşılık benim yaptığım. Bundan haberi yoktu ama hissediyordum, İyi Anne sayesinde çok kısa bir süre içinde elde ettiği bütün her şey yerle bir olacaktı. Ve ben de bir ajan olarak hayat kurtarmaya, insanları sevindirmeye devam edecektim. Evet, işte tek istediğim buydu.

Evden çıkmak için artık izne falan ihtiyacım yoktu. Geçen geceki konuşmanın en büyük artısı belki de bu olmuştu. Zaten çok kısa bir süre içinde buradan gideceğim için bu çok da önemli değildi aslında ama sürekli gizli gizli penceren kaçıp gitmek hoş olmuyordu.

O an babamın bir cümlesinin aklımda sürekli dönüp durduğunu fark ettim.

"Sana iyi gelecekler. İyi hissettirecekler.
Güvenme. Kimseye güvenme!"

Neden böyle söylemişti ki? O an, öyle bir konuşmanın ortasında bu çok gereksizdi. Fakat babamın hangi söylediği mantıklıydı ki zaten?

* * *

İyi Anne'nin verdiği adrese varmak üzere son kez bir binadan atladım. Kısa ve hızlı bir atlayıştı. Yaklaşık üç bina yürüme mesafesi kalmıştı ve elbette bu esnada dikkatleri üzerime çekmemeliydim. Etrafta fazla insan olmayışı da şanslı günümde olduğumu hissettiriyordu.

Birden telefonum çaldı. Telefonu cebimden çıkardığımda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Nihayet Hazal beni aramak için fırsat bulmuştu. Son görüşmemizde o kadar çok konuşmuştum ki bir sonrakine arayan ben olmayacağım diye söz vermek zorunda kalmıştım. O yüzden ne zamandır kendimi tutuyordum. Neyse ki beni aramak aklına gelmişti.

Görüntülü arıyor olması ilginçti gerçi. Bu pek onun huyu değildi.

Saçlarımı şöyle bir düzeltip telefonu yüzüme tuttum. Telefon açıldığında Hazal'ın burnundan başka hiçbir şey görünmüyordu. İstemsizce geriye doğru gittim ama tabii bu faydasızdı.

"Hey," dedi Hazal bıkkın bir sesle. "Orada mısın?"

"Seni göremiyorum," dedim heyecanla. "Biraz geri çekil."

Arkadan kalabalık sesler geliyordu. "Neredesin sen? Bu sesler de ne böyle?" diye sordum merakla.

"Ha, şey... Ben bir görevdeyim de..." dedi yarım

ağız. Anlaşılan halinden çok da memnun değildi. En sonunda biraz geri çekildi ve tam olarak memnuniyetsiz ifadesini görebildim.

"Görevdesin ve beni mi arıyorsun?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle.

Arkadan bir el uzandı ve "Sen ona bakma. İşine gelmediğinden öyle diyor," diyerek telefonu kendine çevirdi. Bu Evren'di. Telefona doğru bir açı verip Hazal'ın tekrar tutmasını sağladı. Hazal bıkkın bir ifadeyle iç çekti ve ondan beklenileni yaptı. Şimdi herkesi görebiliyordum. Ve tabii kalabalığı da. Evet, görevde değildi. Bir tür gün yapıyor gibiydiler. Fakat o zaman Denis'in orada ne işi vardı?

Denis uzak bir köşede oturuyordu. Bir an ona da seslenmeyi düşündüm ama fazlasıyla gergin görünüyordu ve pek rahatsız edilmek istemiyor gibiydi. Yani aslında fazlasıyla rahatsız duruyordu. Sanki o takım elbisenin içinde hareket etmesi yasakmış gibi görünüyordu. Hâlâ anlayamamıştım.

"Burada zaman geçmiyor sanki," diyerek omuz silkti Hazal. "Ben de seni arayayım dedim."

"Ben tam olarak anlayamadım," diye cevapladım. "Orada neler oluyor?"

Evren ekranda bir görünüyor bir kayboluyordu. Sürekli arkaya gidip geliyordu. Benim soruma karşılık Evren ekrana doğru atlayıp, "Şşşt!" dedi, hemşireler gibi sessizlik işareti yaparak. "Sadece izle. En eğlenceli zamana denk geldin. Seni şanslı kız!"

Evren'in kilometrelerce uzaktaki enerjisi beni buradayken bile yakalamıştı. Ona uyarak sessizce güldüm. Bana kalsa çılgınlar gibi bağırır, onları çok özlediğimi

falan söyleyip burada olan biten her şeyi anlatmak için fırsat kollardım ama sessiz kalmam gerektiğini hissediyordum. Bugün şanslı günümde olduğumu söylemiştim.

Hazal ekranın açısını biraz daha değiştirdi ve ortalık yavaşça sessizleşti. Denis'i görüyordum, gergin ve endişeli bir ifade hâkimdi yüzüne. Neden orada öyle oturduğunu anlamam için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

Evren içeriye elinde bir tepsiyle geldi. Tepsinin içinde bir fincan kahve vardı. Usulünce eğilip kahveyi Denis'e uzattı. O an neler olduğunu anladım.

Evren. Denis. Kalabalık. Ve tuzlu kahve.

Bütün detayları öğrenmek için çatlıyordum. Ama internet üzerinden konuşulacak şeyler değildi bunlar. İlk defa onlardan uzakta olduğum için bu kadar yalnız hissetmiştim kendimi. Biliyordum, her zaman yanımdalardı ve hep öyle hissettirmişlerdi ama şimdi Evren ve Denis bir sonraki aşama için büyük bir adım atıyorlardı ve ben arkadaşlarımın yanında değildim.

Hepsi babamın suçuydu. Eğer bize bunları hiç yaşatmamış olsaydı, şimdi gerçekten orada olabilirdim. Görüntülü aramayla seyretmek yerine gerçekten arkadaşlarımla birlikte olurdum.

Denis bir umut Evren'e baktı. Gözlerindeki o çaresiz yakarış ekrandan bile belli oluyordu. Ancak Evren de bir o kadar kararlıydı. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Herkes onları izliyordu. Bense heyecandan parmağımı dişlediğimin bile farkında değildim.

Denis yüzünü ekşite ekşite kahveye uzandı. Evren bir adım geri çekilip kahveyi içmesini bekledi.

Denis'in o anki halini gören hiç kimse, bu adamın

RPG7 roketatarıyla tank devirdiğine inanmazdı. Süt dökmüş kedi masumluğu bile o anı anlatmaktan çok uzaktı.

Yüzümdeki bütün kaslar gülmek, şaşırmak ve bunların hepsini sessizce yapmak zorunda kalmaktan gerilmişti.

Denis kahveden ilk yudumunu alıyordu ki kollarımdan yakalandım. Başıma siyah bir örtü geçirildi ve elimdeki telefon yere düştü. Ben karşılık bile veremeden kollarımdan yakalayan iki kişi beni havaya kaldırdı.

"Hey!" diye bağırıp çığlık atmaya başladım ama bu öfkeyle karışık ses sanki boşlukta yankılandı. Telefonumun yere düşüş sesini bile duyacağım kadar derin bir sessizlik olmuştu. Hazal'ın telefondan yankılanan sesini duyabiliyordum ama kimse tepki vermiyordu. Adamların sessizliğe olan itaatkarlığı beni ürkütse de savaşmadan pes edecek değildim.

İki yana attığım hızlı tekmelerle, kollarımı çıkarmaya çalıştım. Sert kas kütlelerine vurduğumu hissediyordum ama neden yapılmış olabilirlerdi ki? Bu kuvvetten hiç mi sarsılmazlardı? Bacaklarımı esnetip tekrar tekrar vurdum. Bana mısın demiyorlardı.

Bu sefer kollarımı oynatmak, belki de kafamdaki şu siyah zımbırtıyı çıkarabilmek için uğraştım. Ancak ufacıktım, ter içinde kalmıştım ve bu iki adama bir çizik bile atamamıştım.

Bir sokakta yürüdüğümü ve varmak üzere olduğum yere çok yakın olduğumu biliyordum. Ekrana bakarken yolu şaşırmış ve uzaklaşmış olabilir miydim? Ancak öyle olsa bile tüm bu saçmalık neyin nesiydi ve benden ne istiyorlardı?

"Bırakın beni!" dedim, sanki bir faydası olacakmış

gibi. "Size diyorum!" diyerek kendimi biraz daha zorladım. Bu kıskaçtan çıkmanın bir yolu varsa bile ben bunu bilmiyordum.

Adamlar yürümeye başlayınca, arkamda birini daha hissettim. Sessizlikte adımlarını duyabiliyordum.

Bir.

İki.

Üç.

Havada asılı duran bacaklarımı öne doğru atıp kuvvet aldıktan sonra, geri doğru kuvvetlice geçirdim. Arkadaki adamdan, "Ah!" diye bir ses gelince, "Nihayet!" diye bağırdım. "Biriniz insan olduğunu hatırladı."

Ancak bu sefer yanımdaki adam beni daha sert tuttu. Neyse, kaçamayacağımdan az önce emin olmuştum zaten. Sadece arkamdaki adamın vücut yağ indeksini öğrenmek istemiştim. Neyse ki sadece kastan oluşmuyormuş.

Şunu biliyordum. Eğer beni öldürmek veya bana zarar vermek isteselerdi bunu yapmak için fırsatları vardı. Fakat bu adamlar beni daha çok koruyor gibilerdi.

"Eh, peki madem," dedim bacaklarımı rahat bir pozisyona alarak. "Gidelim nereye gidiyorsak."

* * *

Sıcaktan soğuğa, aydınlıktan karanlığa, düzlükten darlığa doğru upuzun bir yol gittik. Önce kafamda not etmeye başladım, nereye gittiğimizi anlayabilmek için. Ancak bir yerden sonra o kadar karışık, o kadar detaylı geldi ki vazgeçtim. Ne yapalım, hafızamın bu kadar kuvvetli olmaması benim suçum değil ki. Allah vergisi.

Nihayet durduğumuzda kollarımdan sertçe bırakıldım. "Sonunda!" diye çıkışarak, kollarımı sıvazladım.

Bu kadar sert tutulduğum için muhtemelen moraracaklardı. Hızlıca kafamdaki siyah başlığı da çıkardıklarında öfkemi kime püskürteceğimi düşünüyordum.

Ama ne yalan söyleyeyim, bunu beklemiyordum.

Önce etrafta yanan binlerce mum ışığı gözümü aldı. Gözlerimi kısıp etrafı şöyle bir inceledim. Ne ara buraya gelmiştik biz? Ve onlarca insanın bulunduğu bu yerde, nasıl olurdu da bir nefes sesi bile duyulmazdı.

En iyi tahminimi yapacak olsam, bir mağaranın içindeyiz derdim. Basık, karanlık ve oksijensiz. Elimi kolumu tutan, beni zorlayan kimse olmamasına rağmen boğuluyordum. Nefes alamıyordum. Benim... Benim hava almam gerekiyordu. Sanki ben bir kuştum ve bu dar, karanlık mahzene tıkılmıştım.

Etrafta kaç kişi vardı bilmiyorum ama herkesin yüzünde maskeler vardı. Diz çökmüş bir halde duruyordum ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ortada apaçık bir durum vardı. Bir ayinin tam ortasına düşmüştüm. Ama sanki, her şey benim etrafımda şekilleniyor gibiydi.

Oksijensizlikten terlemeye başlamıştım. "Iı... Biraz hızlı ilerleyebilir miyiz?" diye sordum. Sesim mağaranın duvarlarına çarpa çarpa yankılandı. İçim daralıyordu böyle ortamlarda.

Önümde duran üç maskeli tip birbirine baktı. O maskelerin ardından birbirlerini ne kadar anladılar bilmiyorum ama ortadaki hareket edip bana doğru ilerledi. İyice yaklaşıp bana doğru eğildi. "Görev yerine getirildi," diye bağırarak etrafındakilere baktı.

Kaşlarımı çatıp şaşkın bir ifadeyle bakmaya devam ettim. Bu ses bir yerden tanıdık geliyordu ama nasıl olsa çıkardı kokusu.

"Seni kabul ediyoruz." Bu sefer bana dönmüştü.

"Bir dakika! Ben başvuru yapmamıştım ki!" dedim oldukça rahat bir tavırla. Gergin ve oksijensizdim ama bunu onların bilmesine gerek yoktu. Nereye kabul edildiğimi bile bilmiyordum.

Aralarından birkaçının benim tavrımdan rahatsız olduğu belliydi. Yine de kimseden cevap alamadım. Herkes aynı sessizlikte devam ediyordu.

"Kabul töreni başlasın!" dedi bana doğru eğilen kişi.

Başkasına mı sesleniyor diye etrafıma bakındım ama o devasa cüsseli iki adam dışında herkesin aynı şekilde durduğunu görmek sinir bozucuydu.

Ben bu sesi nereden tanıyordum? Bir yerden çıkaracaktım ama maskenin ardındayken bu hiç de kolay olmuyordu. Keşke bana biraz yardımcı olsalardı.

Bağırarak ilan ettiği kabul töreni gereği, arkasını dönüp geriye doğru gitti. Arka duvarda devasa bir sembol olduğunu da o an fark ettim. Çok ilginç. Bu sembolü nereden hatırlıyordum? Beynimin derinliklerinde bir yerde, küçücük bir nokta bu sembolü tanıdığımı, gördüğümü söylüyordu bana. Nerede, ne zaman? Bağlantıyı kurmak için fazla erkendi. Aynı maskeli, ileri doğru gidip bir şey aldı ve geri döndü. Elindekini hemen tanımamak aptallık olurdu.

Çan.

İyi Anne'nin evindeki çan. Burada, karşımdaydı.

Ve o an kafama dank etti. Tabii ya! Konuşan kişi, İyi Anne'ydi. Sesini böyle bir karmaşada tanıyamamış olmam normaldi. Ama şimdi her şey yerine oturuyordu işte. Zaten bugün buraya bunun için davet edilmiştim. Kabul töreni.

İyi Anne hâlâ maskenin ardında gizleniyordu ama

onun kim olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

İyi Anne, elindeki çanla birlikte bana yaklaştı ve "Dediklerimi tekrar et!" dedi aynı keskin tonla. Kafamı sallayarak onayladım.

"Ben, kendi varlığım ve değerlerim üzerine yemin ederim ki emirlere itaat edeceğim, bana verilen sırları açıklamayacağım ve ilkelere uyacağım. Burada toplanmış herkes şahidim olsun ki yeminime bağlı kalacağım."

O tek tek söyledi, ben de tekrar ettim ve devam etti. "Amacım, hedefim ve hayalim, Duvar İşçileri'ni yüceltmektir. "

Kafamı kaldırıp İyi Anne'ye baktım. Söylediğini duymuştum ama anlamakta zorluk çekiyordum. Duvar İşçileri mi?

İyi Anne hafifçe öksürerek az önce söylediği cümleyi tekrar etti. "Amacım, hedefim ve hayalim, Duvar İşçileri'ni yüceltmektir. "

Elimi kaldırıp durmasını işaret ederken lafa girdim. "Bir dakika, bir dakika!" diyerek ayağa kalktım. Kalkmamla omuzlarıma bastırılarak geri oturtulmam bir oldu. Yanımdaki iki adama öfkeyle baktıktan sonra, İyi Anne'ye döndüm. Şaşkındım. "Neler oluyor?" diye sorabildim maskenin arkasından görünmeyen yüzüne doğru.

İyi Anne maskesini şöyle bir düzelttikten sonra, "Töreni tamamlamak zorundasın," dedi, rahatsız bir şekilde. Sanki bir ritüeli bozmuşum gibi hissettiriyordu.

Kurtulamayacağımı biliyorum. Bu iki adamı ezip geçebilecek kadar güçlü değildim. Hızlı bir karar vermek zorundaydım.

Evet, yapmam gerekeni biliyordum. Normalden daha güçlü bir şekilde, "Amacım, hedefim ve hayalim, Duvar İşçileri'ni yüceltmektir," diye bağırdım, kendimden tiksinerek.

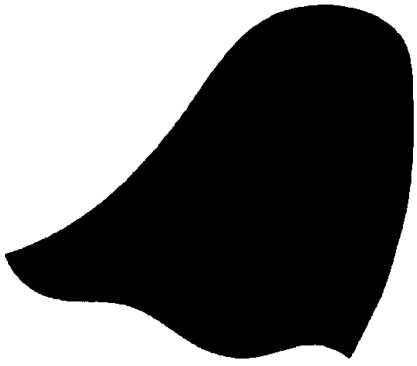
Hemen ardımdan bütün o kalabalık hep bir ağızdan, "Yeminime ortak ol. And iç, yemin et! And iç, yemin et! And iç, yemin et!" diye bağırdılar.

"Yemin ederim!" dedim hırsla. Öfkemi göstermek için iyi bir zaman değildi biliyordum.

Sadece sabretmeliyim, dedim içimden, kendi kendimi avutmak için. *Geçecek.*

Benim yeminimle birlikte İyi Anne çanı çaldı. Bu benim yeminimdi. Çan sesine mühürlenmişti.

Çanın inceden yükselen sesi kulağımı tırmalarken herkes aynı anda maskesini çıkardı.

Henüz insanların yüzüne bakma fırsatı bulamamıştım ki aniden biri belirdi yanımda ve "Bu biraz acıtır," dedi.

"Ne acıtır?" diye sormama kalmadan sağ elimin üzerine sıcak demiri bastı. Etimin kavrulma sesi, acısından hemen önce geldi ve ufak bir inlemeyle beraber yerimden sıçradım. Kolumu sıvazlayıp acıyan yere baktım. Kırmızı bir hare görüyordum ama detaylar belli değildi. Kafamı kaldırıp önce bunu yapan adama sonra arkasındaki duvarda yer alan devasa sembole öfkeyle baktım.

Sembol, sağ elimdekinin aynısıydı.

Ben artık sıcak demirle dövmelenmiş bir Duvar İşçisi'ydim.

"Ah!" dedim, büyük bir öfke dalgası bedenimi kaplarken. Elimi sembole götürüp istemsizce sildim. Canım acısa da umurumda değildi. Ancak tabii ki çıkmayacaktı. Soğuk damga gibi damgalanmıştım ve derimi söküp atmadan bundan kurtuluşum yoktu. Ya da öldürülmeden.

Biraz sonra yanıma biri daha yanaştı. "Bu sefer ne yapacaksınız acaba?" diye çıkıştım sertçe.

Elimin acısından yüzüne dönüp bakma fırsatı bulamamıştım henüz.

"Merhem," diyen narin, ince, çekinik bir sesti bu.

Kaşlarımı çatıp döndüm. Bu Mor'du.

Gökkuşağı Kızları'nın Mor'u.

"M-mor!" dedim uzattığı eli tutarak. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Mor, yaralı elimi tutup merhemi sürmeye başladı. "Bu iyi gelir," dedi sakinlikle. Onun sakinliği ve benim yıllardır süren hayranlığım bütünleşti. Beni dindirdi. Yavaş yavaş merhemi sürüşünü izledim.

"Doğru ya!" dedim, o merhemi sürmeye devam ederken. "Ben sizinle tanışmak için..."

Lafıma devam edemeden İyi Anne yanımızda bitti.

"Ah, demek tanıştınız. Ben de kızlarla tanıştırmak için seni yanlarına götürecektim," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Her şey iyiydi. Güzeldi. Ve herkes mutluydu. Sanki kimseyi öldürmemişlerdi. Sanki kimseyi ağlatmamışlardı. Sanki kimseye eziyet etmemişlerdi.

İyi Anne beni *Gökkuşağı Kızları*'na doğru yönlendirdi. Hepsi bir araya toplanmıştı ve sanki beni bekliyorlardı. Eğer yarım saat önce biri bana bunları yaşayacağımı söylemiş olsaydı hemen oracıkta heyecandan bayılabilirdim. Ancak şimdi, şu an, burada gözlerimin önünde Emine Teyze'nin yerde yatan hali vardı. Fatma'nın bana yalvaran gözlerle bakışı vardı. Ve söylediklerinin hepsinin doğru olabilme ihtimali vardı. Artık ihtimal değil de gerçek gibiydiler. Fatma'ya inancım tam olarak burada, *Gökkuşağı Kızları*'nın gözlerinin içine bakıp, "Merhaba, ben Pelin!" derken yüzümde beliren gülüşte saklıydı.

Aralarında konuşmayı bırakıp bana döndüler. Her birini tanıyordum, onlar hakkında öğrenilebilecek her şeyi biliyordum ve buradan bakınca hiçbir şey bilmiyordum sanki. Hislerim beni yanıltıyordu. Bu hiç de düşündüğüm, hayal ettiğim gibi bir karşılaşma değildi.

Onları görünce çok sevinecektim, yer yerinden oynayacaktı, zıplayacaktım, çığlıklar atacaktım. Oysa şu an dik durmakta bile güçlük çekiyordum. Ve hiçbirinin gülüşü bana gerçek gelmiyordu. Bir şeyler söylüyorlardı ve kulaklarım uğultularla doluyordu. Başım dönmeye başlamıştı.

Gerçekleri anlamak, sindirmek bu kadar ağır mıydı? Yoksa ben kendimi beş yaşıma hapsetmişken bir anda yirmi yaşıma geldiğim için mi böyle oluyordu? Bir nevi zamanda yolculuk yani. Hakikaten zamanda yolculuk yapmak mide bulantısı, baş dönmesi yapar mıydı? Yoksa içimde tutmaya zorlandığım duyguların kaçış şekli miydi bu?

Bağırmak, çığlık atmak, haykırmak istiyordum.

Ama sevinçten değil. Öfkemden.

Sadece şunu düşündüm: Rolünü oyna ve buradan bir an önce çık. Zor olacağını biliyordum ama zaten her şey bir sınav değil miydi? Ben elleri kana bulanmış bu katillerin arasında sakin ve mutlu görünecektim. İstediğimi alıp buradan gidecektim. İşte bu kadar.

Aklımdan ufak bir plan yaptım ve rolüme büründüm. Olması gereken buydu. Şimdilik!

"Uzun zamandır sizinle tanışmak istiyordum," dedim yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek.

Kırmızı hafifçe kıkırdadı. "Sahnedeki halin gözümün önünden gitmiyor." Kırmızı biraz alaycı bir tipti.

Normalde söylediklerine takılmazdım, ben öyle biri değildim ama şimdi nedense her kelimeleri rahatsız ediyordu beni.

"Evet, oraya sizinle tanışmak için gelmiştim ama bugüne kısmetmiş," dedim.

Hep bir ağızdan gülüştüler, sanki çok komik bir şey söylemişim gibi. O an Turuncu'ya gözüm takıldı. Ona nasıl da hayran olduğum, kendimi nasıl ona benzettiğim geldi aklıma. Sonra kafamı iki yana sallayıp olmam gereken hale geri döndüm. Tüm bunları daha sonra düşünecektim.

"O kadar heyecanlıyım ki her şeyi unuttum," dedim elimle ağzımı kapatarak. "Bir fotoğraf mı çekilsek?" diye sordum tepki vermelerini bekleyerek. Olumlu yanıttan sonra elim cebime gitti. "Telefonum..." dedim. Sonra görünür ceplerimi karıştırmaya başladım. "Telefonumu bulamıyorum." Telaşlanmıştım. Bu halim kızları da telaşlandırmıştı ve akıllarına gelen tahminlerini sırayla söylemeye başladılar.

"Evde unutmuş olmayasın?"

"Belki arka cebindedir?"

"Buraya getirmiş miydin ki?"

"Ah tabii ya!" dedim elimi alnıma vurarak. "Beni buraya getirirlerken düşürdüm." Üzgün bir ifadeyle yüzlerine baktım. "Tüh be! Keşke hep birlikte bir fotoğrafımız olsaydı."

Aniden Mor, aklına harika bir fikir gelmiş gibi, "Aaa bir dakika!" dedi. Bize beklememizi işaret ederken az ilerideki odaya girdi ve hızlıca geri geldi. Elinde bir şey vardı. "Bunu al," diyerek bana uzattı elindekini. "Tanıtım için getirtmiştik. Buradan çıkınca gideceğimiz bir

toplantı için. Bir tane eksik olsa bir şey olmaz herhalde, değil mi?" diyerek Kırmızı'ya baktı. Kırmızı kafa sallayarak onu onayladı.

Kırmızı'daki alfa tavrı görebiliyordum. Bu ekibin başı oydu. Tıpkı gökkuşağı gibi. Aralarında bir tür hiyerarşi varsa bile, Mor en düşük rütbeli olandı mutlaka. Bu, etrafta neden bu kadar çok dolandığını açıklardı.

"Peki madem," diyerek çekingen bir tavırla telefonu aldım. Özenli bir şekilde açıp güzel bir fotoğraf çektim. Sonra elimi alnıma vurup, "Aptal kafam!" dedim kızların duyabileceği bir şekilde. "Benim acil bir arama yapmam gerekiyor. Tamamen unutmuşum. Çıkış ne tarafta acaba?" diye sordum.

Kızlar birbirlerine anlamaz bakışlar attılar. "Buradan tek başına çıkabilmen pek mümkün değil," diyen Sarı'ydı.

"Biz bile yolumuzu kaybediyoruz çoğu zaman," dedi Kırmızı kıkırdayarak.

Mor hemen ilgiyle atladı ve "Sana dışarıya kadar eşlik edebilirim," dedi. Sonra, "Şey... Tabii istersen," diye ekledi.

"Ah! Tabii tabii. Çok isterim," dedim ve yolu göstermesi için Mor'u bekledim.

Biz uzaklaşmaya başlarken, "Fazla geç kalmayın. Anne birazdan burada olur. Seni bekliyoruz," dedi Kırmızı bana.

Kafamı sallayıp gülümsedim.

* * *

"Demek artık sen de bizden birisin," dedi Mor, karanlık bir koridordan geçerken.

Tamamen mumlarla aydınlatılmış, dar bir koridordan geçiyorduk ve gökyüzünü bu kadar çok özlediğim başka bir zaman hatırlamıyordum.

"Evet, ben de şaşkınım," diye cevap verdim hafifçe gülümseyerek.

"Genelde haber vermezler. Görevi kabul ettiğinde hazırlıklar başlar ve görev tamamlanınca da hoop buradasın." Eliyle bir yerden düşermiş gibi yaptı.

Onun görev dediği, babamın bilgisayarına harici belleği takmamdı. Bunu Duvar İşçileri için yaptığımı biliyor olsaydım, her şey bambaşka olurdu. İyi Anne için yapmıştım. Sonuçta o, annemin en yakın arkadaşıydı, değil mi? Benim kötülüğümü düşünmezdi.

Sonra elimi gösterip, "Sizde neden bu iz yok?" diye sordum. *Gökkuşağı Kızları*'nın hiçbiri damgalı değildi. Diğer insanlara bakacak pek vaktim olmamıştı ama kızlarda olmadığından emindim.

"Ha, o mu? Şey..." Kararsızca kafasını kaşıdı. Sonra omuz silkerek, "Var aslında. Bileğimizin iç kısmında. Bak, " diyerek kolunu açtı. Gerçekten oradaydı. "Eskiden buraya yapıyorlardı damgayı. Ancak çok acıtıyordu. İnsanlar dayanamadı ve Anne yeni gelenler için yerini değiştirdi. Hoş sürekli yeni gelen oluyor diye değil ya..."

Mor'daki bağlılığı ve adanmışlığı görebiliyordum.

"Anne mi?" diye sordum. "Herkes İyi Anne derken, siz ona Anne mi diyorsunuz?"

Kafasıyla onayladı. "Biz yedi kız, onun çocuklarıyız. Yani gerçekten! Çok küçükken bizi evlat edindi ve olması gerekene uygun bir şekilde yetiştirdi."

Bu bilgi karşısında oldukça şaşırmıştım. "Gerçekten

mi? Bunu bilmiyordum. Sizin hakkınızda bilmediğim çok az şey olduğuna eminim."

"Paylaşmayı pek sevmediğimiz bir bilgi. Ama senden saklayacak değilim. Artık sen de bizdensin."

Kafamı sallayıp onu onayladım. "İyi Anne'yi yedi kız çocuğuyla uğraşırken hayal edemiyorum," dedim istemsizce.

"Ah hayır, tahmin ettiğin gibi değildi zaten. Daha çok..." Bir an duraksadı. Söylemek istemediği şeyler çıkacaktı ağzından. Söyleyecek miydi bunları acaba? "Daha çok bir eğitim kampı gibiydi," dedi utangaç bir ifadeyle. Bunu diğer kızlardan habersiz bir şekilde benimle paylaştığı için utanıyor olmalıydı.

Bu bana bir şey hatırlatmıştı. "Aranızdaki hiyerarşi seni üzüyor mu?" diye sordum bütün içtenliğimle.

Gözlerime derin ve uzun bir bakış attı. *Evet,* diyerek çığlık atıyordu gözlerinin içi ama, "Ah, tabii ki hayır," dedi sakince tekrar yere bakmaya devam ederek. "Ben yaş olarak da en küçükleriyim. Böyle olmak zorundaydı."

Anladığımı gösterircesine kafamı salladım. Sonra sanki normal bir konuşmanın ortasındaymışım gibi, "Peki, eğer Mor olmasaydın, yani *Gökkuşağı Kızları*'ndan biri olmasaydın, ne olmak isterdin?" diye sordum.

İnsanların hayalleri, zayıf noktalarını gösterir. Hayatında ne eksikse, ne uzaksa onu hayal edersin. İşte bu yüzden zayıftır, kırılgandır hayaller. Hayallerinle hayatın uyuşmadığındaysa, sürekli kanayan bir yaraya döner içindeki. Sızlar durur acısı. Biri gelir de oraya parmak basarsa, çığlık atmaktan çekinmezsin.

"Aslında biliyor musun? Bunu çok düşündüm. Tüm

bunlar... Bana göre değil. Dünyayı gezmek isterdim. Ama öyle belli bir programla ve parayla değil. Hiçbir şeysiz. Ve hiç kimsesiz." Bunları söylerken sanki bir an o diyarlara gidip geldi Mor. "Sen ne isterdin?" diye sordu peşinden.

"Ben hayalimi yaşıyorum," dedim, büyük bir kararlılıkla. "Şimdi, şu an."

* * *

Nihayet dışarı çıktığımızda, beni getiren iki güçlü adamın kapıda beklediğini görmek şaşırtıcı olmadı. Hızlıca kendimi dışarı attım ve derin nefesler alıp verdim. Gökyüzünü öpebilmek mümkün olsaydı şu an yapacağım ilk iş o olabilirdi.

Cebimdeki telefonu çıkarıp birkaç tuşa bastım. Sonra Mor'dan hafifçe uzaklaşıp sanki birileriyle konuşuyormuşum gibi yaptım. Adım adım Mor'la aramı açıyordum. Sadece bir saniyelik bir dalgınlığa ihtiyacım vardı. Elim pelerinimin ipindeydi. Mor yerdeki taşları eşeliyor, beni beklerken oyalanıyormuş gibi görünüyordu. Hafifçe arkasını döndüğünde o ânın geldiğini anladım.

İpi hızla çekip yanımdaki çöp kutusunun üstüne zıpladım. Pelerinim henüz hazır değildi ama bunu zaten hesaplamıştım.

Gürültüyü duyan Mor arkasını döndüğünde ben ikinci sıçrayışımı yapıyordum. Bu sefer duvara tutundum ve kendimi sallayıp gider borusunu yakaladım. Pelerinime hava dolmuştu bile.

"Hey! Dur! Neler oluyor?" diyen Mor'un şaşkınlığına karşılık, "Özür dilerim!" diye bağırdım. "Konunun seninle hiçbir alakası yok!"

Mor'a kızacaklardı. Belki daha kötüsünü yapacaklardı. Bilemiyordum. Gitmek zorundaydım. Bunu biliyordum ve isterdim ki Mor'u da yanımda götüreyim. Ancak Mor'un itaatkarlığı kendisinden daha büyüktü. Yoksa hayallerinden vazgeçmesinin, sessiz kalmasının başka bir açıklaması olamazdı. O buraya aitti. Ona verilecek cezaya razı olacaktı.

Arkamdan gelen koşuşturma, bağrışma ve kafa karışıklığı dolu sesleri duyabiliyordum. Binaların tepesindeyken dünya biraz daha küçülüyordu sanki. Her ses duyulabilir oluyordu mesela. Şimdiye kadar beni yakalayamadıkları için şimdiden sonra bulmaları da imkânsızdı.

Elimdeki telefon hariç. Bunu götürmem gereken çok önemli bir yer vardı. O zamana kadar dikkatli davranmak zorundaydım.

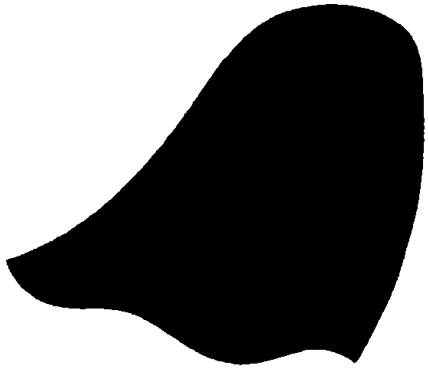
Seslerden yeterince uzaklaştığıma emin olduktan sonra binaların tepesinden inmeye karar verdim. Ayaklarımın yere basması her zaman tercih edeceğim bir durum değildi elbet. Yine de gizlenmek için uygun olanı buydu.

Uygun bir yere indiğimde beynimde dolaşan düşünceleri serbest bırakma fırsatı bulmuştum nihayet. Ne düşünmeliydim? Nasıl düşünmeliydim? Acaba içlerinden hangisiydi Emine Teyze'yi öldüren? Bunu mu hesaplamalıydım yoksa İyi Anne'ye güvenmeye devam mı etmeliydim? Gökkuşağı Kızları hakkında ne düşünmeliydim peki? Yıllarca onlarla tanışmanın hayalini kurarken neden kıvılcımlar patlamamıştı kalbimde?

Bir şeyler tersti. Bir şeyler eksikti. Bir şeyler yanlıştı. Doğruyu bulmam, anlamam gerekiyordu.

Nereye yürüdüğümü bilmiyordum. Kafamı çevirdiğim an babamı gördüm. Bir anlık afallamayla birlikte, bir beyaz eşya dükkânının önünde durduğumu fark ettim. Yaklaşık on ekranda da babam vardı. Hepsinde aynı haber dönüyordu. Babamı ekranda görüyor olmak şaşırtıcı değildi ama haberin kendisi şaşırtıcıydı.

"Cumhurbaşkanı zehirlendi. Hastaneye kaldırıldı. Durumu hakkında bilgi verilmiyor."

Ellerime kan bulaştı. Görebiliyorum. Bu... Bu babamın kanı. Onu ben bu hale getirdim. Ben zehirledim. Kendi ellerimle.

Hayır hayır hayır. Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz değil mi? O çok güçlü bir adam. Zehirlenmek de ne demek ki hem? Böyle şeyler ona işlemez. İşlemez değil mi? Ona bir şey olmaz. Olmaz değil mi?

Neden kalbim acıyor? Neden üzülüyorum şimdi? Bize kötülük yapan biri için neden üzülüyorum ki?

Doğru değil. Haberler her zaman doğruyu söylemez.

Söylemez.

Bunu kendisi söylemişti. Annemle ilgili o gazete haberlerini düşün mesela. Doğru değillerdi. Bu da doğru değildir.

Kafamdaki planlar, fikirler hepsi kayboldu bir anda. O yazıyı gördüm ve sadece babam kaldı orada.

Babam.

Şimdiye kadar bu hisler neredeydi? Hiç kalbim ağrımazdı benim mesela. Ne yapmalıydım? Telefonum yoktu. Kimseyi arayamazdım. Eve gitmeliydim. Evet

evet. Eve gitmeli ve babama haber göndermenin bir yolunu bulmalıydım. Belki Enver Amca'ya ulaşabilirdim. O kesinlikle bilirdi nerede olduğunu. Hemen hastaneye götürürlerdi beni. Ne durumda olduğunu öğrenirdim. Evet, bu harika bir plandı.

Hemen yola koyulmalıydım.

* * *

Eve vardığımda hiçbir şey tahmin ettiğim gibi değildi. Öncekinin aksine ev kalabalıktı. Oldukça kalabalık. Ve bu korumaları hiçbir yerde görmemiştim. Daha önce burada çalışan herkesi tanırdım ve bu kalabalığın içinde onlardan bir kişi bile yoktu. Bu normal miydi?

Biraz sonra babamın odasına ilerledim. Kapının kilitli olduğunu biliyordum ama orayı bekleyen görevlilerle konuşabilir, Enver Amca'nın numarasını isteyebilirdim. Telefonumu düşürdüğüm için her şey normalden iki kat daha zordu.

Kapı açıktı ve kapının önünde kimse yoktu. Bu babamdan başkası olamazdı. Rahatlamıştım. Haberler doğru değildi. Hızlıca yarı açık duran kapıyı ittim. Karşımda bütün heybetiyle babamı görmeyi beklerken sanki gizli kapaklı bir iş yapıyormuş gibi irkilen Enver Amca'yla karşılaştım.

"Enver Amca?" dedim sorgular bir tavırla. "Neden babamın yanında değilsin? Haberler doğru değil, değil mi? Eğer doğru olsaydı sen hastanede olurdun. Nerede babam? Nereye götürdüler onu?" diye sordum hızlıca yanına giderken.

Enver Amca da en az benim kadar şaşkındı. "Bilmiyorum Pelin," dedi. "Hiç böyle olmazdı ama baban ne-

rede bilmiyorum," dedi. Enver Amca'nın babamın yerini bilmiyor olması, imkânsız denilebilecek kadar uzak bir ihtimaldi.

Bir an gözüm istemsizce, harici belleği taktığım yere doğru kaydı. Bellek orada duruyordu. Onu bir an önce oradan almalıydım. Duvar İşçileri için en ufak bir şey daha yapmak istemiyordum.

"O zaman burada ne arıyorsun?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle.

"Belki..." Bir an durup etrafa bakındı. Sonra lafı değiştirip, "Bir dosya vardı. Onu arıyorum," dedi.

Belki Enver Amca'ya olan sevgimden, belki de zamanla oluşan samimiyetimizden dolayı içimden bir ses doğru söylemiyor, diyordu. Onu tanıyordum ve bunlar onun tepkileri değildi sanki. Tedirgin, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Enver Amca'ya yalancı diyecek halim yoktu ama şu an kimseye güvenmeyen içgüdülerimin beni uyarması normaldi.

"Sen burada ne arıyorsun? Senin toplantıda olman gerekmiyor muydu?" diye sordu bana. Bu soru ağzından gelişigüzel bir şekilde çıkmıştı ancak hemen sonra ne söylediğini fark edip kaşlarını havaya kaldırdı.

Benim neyi sorduğunu anlayabilmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. O esnada, "Ne toplantısı?" diye sordum.

"Dışarıda demek istedim. Dışarıda olman gerekmiyor muydu? Bir an aklım karıştı," diyerek toparladı kendini.

Farkında olmadan gözlerimi kısıp kaşlarımı çatmıştım bile. Toplantı mı? Neden bahsediyordu? "Ben sanmıştım ki, babamı..."diyerek açıklama yapmaya

girişti̇m ama lafımı tamamlayamadan Enver Amca'nın telefonu çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Arayan kişiyle görüşmek istemediğini belli edercesine ofladı. Sonra derin bir nefes alıp bana baktı. Hâlâ ona baktığımı fark edince, "Bu telefonu açmam gerek!" diyerek dışarı çıktı.

Aslında hiç niyetim yoktu ama bu hali beni onu dinlemeye itti. Konuşmayı biraz ilerletmesini bekledim ve sonra kapıya iyice yanaşıp olabilecek en iyi pozisyonu aldım. Artık onu duyabilecek mesafedeydim.

"Hayır, hayır bilmiyorum dedim ya!"

Sesi öfkeli geliyordu. Neden bu kadar gergin ve sinirli olduğunu anlamam gerekiyordu.

"Kaçırmışsınız elinizden, bir de bana laf söylüyorsun."

Kimi kaçırmışlardı ellerinden? Babamı mı? Kalbim heyecandan patlayacak gibi hızlı atıyordu. Ancak söylediği her kelime, adeta bir puzzle gibi kafamda yerli yerine oturuyordu. Bütün her şey...

"Bana günlerdir haber vermediğini biliyorsun. Hangi hastaneye kaldırıldığını bile bilmiyorum."

Nihayet babamla alakalı konuştuğunu anlayabilmiştim. Ama kiminle konuşuyordu ki?

"Hayır sanmıyorum. Bellek hâlâ orada duruyor. Eğer anlamış olsaydı onu çıkarttırırdı. Hem ne biliyoruz? Belki de çoktan öldü."

Kelimeler beynimin içinde yankılandı.

Bellek.

Öldü.

Anlamış olsaydı...

Enver Amca, babama ihanet ediyordu. Yalan söylüyordu ve bellekten haberi vardı. Bundan ona bahsetme-

miştim ve biliyor olmasının tek bir yolu vardı. Enver Amca bir Duvar İşçisi'ydi.

O an yüzüme bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. O benim Enver Amcam'dı. Her şeyi konuştuğum, anlattığım, dert yandığım amcam... Birden tüm o anılar gözlerimin önüne geldi. Ve her saniyesinden nefret ettim. Tiksindim. Ona inandığım için kendimden utandım. Bu gerçek olamazdı!

Ve şimdi, babamın ölümünden bahsediyordu. Bu onun için çok normalmiş, beklenen bir şeymiş gibi konuşmuştu. Her şey bu kadar basit miydi yani?

Hain tam olarak yanı başımızdaydı. Yıllarca babamla beraberdi. Kim bilir ne zamandır bunu planlıyorlardı.

Peki ya ben?

Ben de babama ihanet etmiştim. Beni kandırmışlar, kendi pis işlerini bana yaptırtmışlardı. Ben babamı öldürmüştüm. Oysa söz konusu olan şey sadece bir bellekti, değil mi?

Her şey sarpa sarmıştı.

Öfkeden yerimde duramıyordum. Hemen şimdi, oracıkta çığlıklar atmak, Enver Amca'nın yakasına yapışmak istiyordum. Neden yapıyordu bunu? Bu işin peşini bırakmayacaktım. Eğer babam öldüyse... Hayır bunu düşünmek istemiyordum. Tekrar telefon konuşmasına odaklandım.

"Tamam, onu merak etme. Buraya gelmiş. Evden çıkarmam, buradan alırsınız. Ben hemen çıkıyorum," dedi ve telefonu kapattı. Benden mi bahsediyordu o?

Hemen odaya geçtim ve masanın önündeki tekli koltuklardan birine oturdum. Önümdeki mor vazoyla ve içindeki yapay çiçekle oynamaya başladım. Sanki da-

kikalardır burada oturuyormuş gibi yaptım. Babam bir keresinde bana sinirlendiğinde bu vazoyu kırıp atmıştı. Ve şimdi yerinde neredeyse aynından vardı. Sanki tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi hissediyordum.

Enver Amca kapıdan hızlıca kafasını eğip, "Benim çıkmam lazım!" dedi her zamanki telaşlı haliyle. Sanki az önceki konuşmayı hiç yapmamış gibi normal davranıyordu bana karşı. Kafamı sallayıp onayladım. Tam gidiyordu ki geri dönüp, "Babandan haber alırsan mutlaka beni ara!" dedi ve ekledi. "Evden çıkma. Dışarısı güvenli değil."

Ve gitti.

Bu kadar.

Bana evden çıkma diyecekti ve ben de onu dinleyecektim. Her zaman bunu yapıyordum, değil mi? Çünkü aslında her zaman bunu söyleyenin babam olduğunu düşünüyordum. Eh, bugünün bir milat olduğunu bilmesi gerekirdi.

* * *

Enver Amca gittikten sonra, oturduğum yerden bir süre kalkamadım. Olayları sindirmek, ne yapacağıma karar vermek ve uzun uzun düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Babamın lafı kulaklarımdan gitmiyordu. *"Sana iyi gelecekler. İyi hissettirecekler. Güvenme. Kimseye güvenme!"*

İyi gelecekler.

İyi hissettirecekler.

Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. İyi Anne'den bahsediyordu. Bunu anlayamayacak, göremeyecek kadar aptaldım. Evet, ben koca bir aptaldım. Her şey ya-

landı. Her şey kurgulanmış bir oyundu ve ben oyunlarına kendi isteğimle katılmıştım.

Hâlâ içimde bir yerlerde bunun doğru olmadığına dair kanıtlar arıyordum. Mesela annem. İyi Anne onun en yakın arkadaşı değil miydi? Birlikte omuz omuza savaşa gitmemişler miydi? Tüm bunlara rağmen bunu bana nasıl yapabilirdi? Annemin hiç mi hatırı yoktu? Onu da geçtim, babamı öldürmek isteyecek kadar ne yaşamış olabilirlerdi?

Bu kin, öfke ve nefretin arasında ben tam olarak nerede duruyordum peki?

Beni bir araç gibi kullanmışlardı. Üstelik babamın hastalanmasından ve belki de ölümünden de bizzat ben sorumluydum. Hiçbiri hiçbir şeye el sürmemişti. Her şeyi bana yaptırmışlardı zaten.

Sinirden birkaç kez kafama vurdum. Belki böylece aptallığıma bir çözüm bulabilirdim.

Bunları nasıl yaşadığımı aklım almıyordu. Ayağa kalktım. Kızgınlığımı geçirecek daha iyi bir yöntem düşünemediğim için masaya yumruğumu savurdum.

Ahh! Bu biraz acıtmıştı.

Sonra birden mor vazonun altındaki kasa ortaya çıktı. Masaya vurunca dengesini bozmuş olmalıydım. Sallantıdan dolayı kasayı tetiklemiştim. Şu an onu açmak için öğrendiğim yöntemleri uygulamak için gerekli sabrım yoktu ama birdenbire içinde gerçekten ne olduğunu merak etmeye başladım.

Keşke babamı dinleseydim, diye geçirdim içimden. Pişmanlığımı bine katlayacak bu kasa, merakımı biraz daha perçinlemişti. Gerçekten içinde ne saklıyordu? Üstelik istersem bana gösterebileceğini söylemişti.

Acaba şifresi neydi?

Yanına gidip denemeye karar verdim. Kolay bir deneme olsun diye başlangıç için kendi doğum günümü girdim.

Hayır, bu kolay bir tahmin olurdu. Ki zaten bunu hak ettiğimi de düşünmüyordum.

Babamın doğum gününü denedim. Hayır, bu da doğru bir seçenek değildi.

Umutlarım kayboluyordu. Galiba içinde ne olduğunu hiç öğrenemeyecektim. Etrafa şöyle bir bakınınca, burada annemle ilgili ne kadar fazla anı olduğunu fark ettim. Ve o an anladım ki bu şifre ve belki de babamın bütün şifreleri annemle ilgiliydi.

Ve nihayet annemin doğum gününü girdim. Açılacağına dair bayağı bir beklentiye girmiştim ama görünen o ki bu da doğru cevap değildi. Oysaki annemle alakalı olduğuna emindim. Sonra babamın, annemin ölüm tarihinden ve sessizce gidişinden bahsetmesini hatırladım. Bunun onu ne kadar derinden etkilediğini hiç düşünmemiştim. Sayılarla ve tarihlerle aram hiç iyi değildi ama annemin ölüm tarihini unutmam mümkün değildi.

12 Eylül 2004...

Bunun babam için hayatını değiştirecek kadar önemli bir tarih olduğunu şimdi görebiliyordum. Bu sefer rahat bir şekilde bastım tuşlara. Açılmasa bile babamı anlamış olmak bana yetecekti. Ama öyle olmadı. Kasanın kilidi açılıverdi.

Bu tarih, babam için gerçekten çok önemliydi.

Derin bir nefes aldım ve sakince kasayı açtım. Benim gibi aşırı heyecanlı ve yerinde bir an bile duramayan biri için bu çok zor bir andı.

Açıkçası ne beklediğimi biliyordum. Bunları değil. Belki bir silah, biraz para ve bazı belgeler...

Ancak burada, sadece mektup zarfları vardı. İçlerinden birini çekip aldım. Zarfın üzerinde Arapça adresler yazıyordu. Yirmi küsur dil biliyordum ve bunu kendimi övmek için söylemiyordum. Bu benim doğal yeteneğimdi. Çok kısa bir süre içinde akıcı bir şekilde konuşabilir, okuyabilir ve yazabilirdim. Matematikle aram hiç iyi olmayabilirdi ama dünya dillerini öğrenme konusundaki başarımı kimse tartışamazdı. Arapça harflerle yazılan adreslerden biri burada, diğeriyse Suriye, İdlib'de bir yerdi.

Zarfın içini açtığımda içinden kusursuz bir el yazısıyla yazılmış bir mektup çıktı. Annem tarafından babama yazılmış bir mektuptu bu. Şöyle bir göz gezdirdikten sonra, buradaki bütün mektupların hepsinin annemden gelip gelmediğini merak ettiğim için tek tek açmaya başladım.

Bir tane.

Bir tane daha.

İlk defa annemin o güzel el yazısını görüyordum. Özenli ve aşk dolu... Babama yazılmış binlerce satır vardı burada. Mektupların hepsini açtım. Bir tanesini daha sabırsızlıkla açmıştım ki zarfın içinden bir fotoğraf düştü. Yere eğilip aldım. Fotoğraftaki annemdi. Bana hamile olan annem. Eli karnındaydı. Hazır açmışken fotoğrafın düştüğü mektubu okumaya karar verdim. Diğerlerini daha sonra okuyacaktım.

Canımın Canı Efendim.

Haftalardır senden haber alamayışım sebebiyle hasretindeyim. Sakın yakınıyorum sanmayasın. Yazmamanı ben söylemiştim, hâlâ hatırımda yazdıklarım. Ama işte hasret bu. Gel desen gelmiyor, gil desen hiç olmuyor. Allah yoluna feda olalım da biz cennette kavuşsak da olur, canımın canı.

Evvelsi gün, buraya bir kafile geldi. İçlerinden biri gazeteciymiş. Türkiyeden gelmiş, benim gibi. Bacağından yaralanmıştı ya, pek mühim değildi yarası. Hemen tedavi oluverdi. Berikiler pek fenaydı, ben onlarla ilgilenirken gazeteci de fotoğraflar çekti oradan buradan. Ben de rica ettim, bir fotoğraf da benim için çeker mi acaba diye. Sağ olsun, beni kırmadı. Hemen oracıkta tutuşturdu elime fotoğrafı. Pek şaşırdım. Ama sana, kızımla beraber bir fotoğraf yollayabilmenin mutluluğundayım. Ne zamandır görüşemedik. Karnım burnuma değmeden bir gör istedim. Fena mı olmuş?

Pek yakında geleceğim inşallah. Doğuma pek az kaldı. Gün sayıyorum, hem sana hem de kızımıza kavuşmak için. Farkındayım, kızımız da o daracık alanda pek mutlu değil, dışarı çıkabilmek için fırsat kolluyor. Her seferinde kendini hatırlatmaktan hiç çekinmiyor. Ah, bak. Yine tekmelemeye başladı.

Senden mektup alamasam da burada takip ediyorum sürekli. Küçük bir televizyon getirdiler. Pek zor çalışıyor ama ziyanı yok. Seni görüyorum ya o bana yeter. Sürekli duacınım, canımın canı.

Senin yolun zor.
Senin yolun uzun.
Rabbim, emeklerini heba etmez.
Sen vazgeçme.

Size gönülden bağlı zevcenizden,
Hasret ve selametle.

Gözlerimden akan yaşları tutamıyordum. İçimi çeke çeke okuyordum yazdıklarını. Mektubu bağrıma basıp gözyaşlarımı sildim. Akan burnum beni hoşnut etmese de buradan çıkmanın vakti gelmişti. Mecburen kendimi toparladım.

Büyük bir aydınlanma daha yaşıyordum. Annemin yazdığına göre bu fotoğraftan sadece bir tane çekilebilmişti. Başka yoktu. Yani bu demekti ki...

Hemen elim cebime gitti. Telefonumu çıkarıp İyi Anne'nin evinde duran o fotoğrafa bakmam gerekiyordu. Ancak telefonumu o adamlar yüzünden düşürdüğümü unutmuştum. "Ah! Salak kafam!" diyerek kendime kızdım.

Fotoğrafları kıyaslayabilmemin imkânı yoktu. Eğer bu fotoğraftan sadece bir tane varsa, o halde İyi Anne'deki fotoğraf gerçek olamazdı. Demek ki birisi bu fotoğrafı almış, İyi Anne'ye götürmüştü. Geri kalanı *Photoshop*'un yeteneğiydi. Yani İyi Anne bana yalan söylemişti. Ancak bundan tam olarak emin değildim. Çünkü telefonum yanımda değildi ve kıyaslayabilmemin imkânı yoktu.

Peki eğer bu teorim doğruysa, bu fotoğrafı İyi Anne'ye kim götürmüş olabilirdi? Aklıma tek bir isim geliyordu.

Enver Amca.

Buraya girme yetkisi o ve babamdan başka kimsede yoktu. Üstelik bu şifreyi tahmin etmek onun için hiç de zor olmamıştır.

Hafızamı biraz zorlayınca, tesadüf olarak gördüğüm her şeyin planlanmış olduğunu fark etmek beni ürkütü.

Emine Teyze'nin ölümü.

O yağmurlu havada gidecek hiçbir yerimin olmayışı ve tam vakitli bir şekilde İyi Anne'yle tanışmam.

Ben evden kaçarken Enver Amca'nın beni durdurmayışı.

Enver Amca'nın *Gökkuşağı Kızları* için ayarladığı bilet.

Ve hatta belki Hacı Osman.

Yani Enver Amca, İyi Anne adına çalışıyordu. Bu kesindi ve bu fotoğraf da bunun kanıtıydı. İleride bunu kullanacaktım. Bana istediklerini yaptırmak için annemi bile kullanacak kadar alçaldıklarına inanamıyordum. Buradaki kilit nokta bendim. Her parçayı birleştirmeli ve kanıtları toparlamalıydım. Eğer kendi telefonumdaki verilere ulaşabilirsem, bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için güçlü bir kanıtım olurdu.

Aaah! Beynim ağrıyordu artık! Bu kadar yaşanan bana fazla geliyordu. Kendimi hemen toparlamalı ve bir çözüm bulmalıydım.

O tuhaf mahzenden kaçarken bir plan yapmıştım ama şimdi her şey çok daha farklıydı. Enver Amca'nın da işin içinde olması bütün tabularımı yıkmama sebep olmuştu. Artık sakin olmaktan çok uzaktım.

Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum ama önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

Evet. Pekâlâ.

Başlıyoruz.

Her şeyi adım adım yapmalıyım.

En başında öğrendiğim gibi.

Odadan çıkıp korumaların garip bakışları arasında kendi odama geçtim. Evden çıkmama müsaade etmeyeceklerini biliyordum ama onlara soran kimdi ki zaten? Hâlâ açığa çıkmamış, gizli bir çıkış yolu biliyor olmanın rahatlığı içindeydim aslında.

İş sadece benim odamın penceresinde bitiyordu. Odama girip pencereyi açtım. Sonra gözüm hemen köşedeki çekmeceye kaydı. Lolipoplarımı burada bırakmaya gönlüm el vermezdi. Onlar için her zaman pelerinimde yer vardı sonuçta.

O an odama şöyle bir göz attım istemsizce. Her yer *Gökkuşağı Kızları*'yla doluydu. Oyuncakları, figürleri, posterleri, hatta odamın duvarları bile gökkuşağı renklerine boyalıydı. Adeta beş yaşında bir kız çocuğunun odası gibiydi. Bunu ben istemiştim. Ben yapmıştım.

Pencereden esen soğuk rüzgârla birleşen tiksinme hissi, bana intikamımı almak için fırsat verdi. O an bütün öfkemin kontrolden çıktığını hissettim. Babamın öfke kontrol probleminin genetik olarak bende de olduğunu öğrenmek için geç kalmıştım ama artık fark etmezdi. Bütün posterleri yırttım, figürleri alaşağı edip

parçaladım, nevresimimi paramparça ettim, onlara ait ne varsa indirdim.

Nihayet o rahatlama hissi geldiğinde, "Oh be!" dedim. "Dünya varmış." Bu rahatlamayla cebime az önce attığım lolipoplardan birini açıp ağzıma attım. Ve pencerenin pervazına konuşlandım.

Bu odaya girdiğimde beş yaşında bir çocuktu ruhum. Buradan çıkarken yirmi yaşında, ağzındaki lolipopla birilerini pataklamaya yemin etmiş, kocaman bir kızım artık.

Büyüdüm baba. Büyüdüm.

* * *

Bir dövüşün ortasındayken konuşulmaz diyenleri pek dikkate alamayacağım, kimse kusura bakmasın çünkü işler tahminimden biraz zor ilerliyor. Her zamanki gibi pencereden çıkıp üst çatıya atlamıştım. Oradan yandaki balkona geçip ilerleyecektim ancak hemen karşımda devasa *sniper*'ıyla yere iki seksen uzanmış bir adam görünce planda ufak bir değişiklik oldu. Önce adamı aşağı itmeyi düşündüm. Ancak bu fazla ses çıkarabilirdi. Ben de arkadan yürümeye başladım. Belki o beni fark etmeden balkona kadar ilerleyebilirdim, sonrası zaten çok kolaydı. Neredeyse başardığımı düşünüyorum fakat nişancıların gözleri kadar kulaklarının da iyi olduğunu unutmuş olmalıydım. Lolipopun ağzımdan çıkarırken duyulan ses biraz kulak tırmalayan cinstendi ve nişancı birden arkasını dönüverdi.

Ben de sanki olağan bir durummuş gibi el sallayıp, "Merhaba!" dedim. "Nasıl, iyi mi havalar orada? Biraz esiyor sanki hı?" diye de ekledim üstüne.

Nişancı önce şöyle bir etrafına bakındı. Ona idrak

edebilmesi için fırsat vermek isterdim ama onun yerine balkona atlayabilmek için çaktırmadan pelerinimi çözmeye başladım.

Nihayet aklı başına gelince, "Siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu. Ben de omuz silkip, "Azıcık hava almaya çıktım da," dedim.

O esnada rüzgâr hiç tahmin edilmedik bir şekilde şiddetlendi ve tabii pelerinim kudurmak için yer aradığından bütün havayı emdi ve kocaman bir balon oldu. İşte bundan sonra işler biraz karıştı. Nişancı namlusunu hızlıca bana doğru çevirdi. Bense telaşla pelerini toparlamaya çalışıyordum. Bir yandan da, "Bunu yapmak istemezsin!" diye bağırdım. "İstersen bir sor!" diyerek amirlerine benim kim olduğumu sormasını hatırlatmak için kulağını işaret ettim. Nişancı elini kulağına götürüp sessizce bir şeyler söyledi ve cevap bekledi. Cevap geldikten sonra silahını yere indirip, "Sizden içeri girmenizi rica ediyorum," dedi sert bir sesle. Evet, artık benim dilimden konuşuyorduk.

"Ah, tabii!" dedim, biraz aşağıda duran balkona bakarak. "Ben de içeri gitmek için hazırlanıyordum zaten."

Nişancı iyice rahatlamıştı ki kucağıma toparladığım pelerini öne doğru fırlatıp beni görmesini engelledim. Bu hem pelerinin bir balon gibi olmasını sağlayacaktı hem de onun bana nişan almasını engelleyecekti. Çünkü pelerin çok büyüktü ve nerede olduğumu görebilmesi imkânsızdı.

Balkona indikten hemen sonra çok hızlı olmam gerektiğini biliyordum.

Bir zıplama.

İki zıplama.

Üç zıplama.

Ve dördüncüde artık peşime takıldıklarını görebilecek kadar yukarıya çıkmıştım. Normalde aşağıya hızlı inmek için küçük bir balon tercih ediyordum ama bugün uzun süre havada süzülecekmiş gibi hissediyordum. Bu nedenle kollarımı genişçe açıp ipleri saldım. Kocaman bir balon yaptım ve aşağıda küçücük kalan korumaları seyrettim.

"Dur!" diye bağırdı arkamdan nişancı. Nişan aldığını görebiliyordum, bu nedenle ona bakıp dilimi çıkardım. Bana ateş edemeyeceklerini biliyordum. Beni zarar vermeden yakalamaları gerekiyordu yoksa canları çok yanardı.

İşte bu kadardı!

* * *

Nihayet istediğim yere vardığımda hâlâ takip ediliyordum. Bazı inatçı tipler beni bazen binaların üstünde bazense yerden takibe devam ediyorlardı. *Keşke her* şey bu kadar karmaşık olmasaydı, diye düşündüm. Bir yerlerde kahvesini yudumlayıp kitaplarını okuyan, aynı esnada kedilerini seven birileri vardı. Hissediyordum. Neden onlar gibi basit bir hayata yelken açmamıştım ki? Bu intikam işleri beni çok yoruyordu. Kahve istiyordum.

Her neyse, odaklanmalıydım. Zaten kahve beni çarpıyordu.

Aklımdan geçirdiğim birkaç alternatiften sonra fazla şansım kalmadığını fark ederek bir pencereden içeriye atladım. Camın kırılmamasını ümit ediyordum ancak arkamdan gelen pelerinin bu kadar gürültü yapacağını tahmin edememiştim. İçeri hızlı bir giriş yapmamla bir

teyzenin çığlığı basması bir oldu. Elinde tahta kaşığıyla benden olabildiğince uzağa kaçmaya çalışıyordu ama mutfak buna elverecek kadar geniş değildi maalesef.

Pelerini toplamak için uğraşırken, bir yandan da, "Sakin olun. Merak etmeyin, kötü bir niyetim yok," diye bağırıyordum. Teyzenin bağırmasını bastırmaya çalışıyordum ama o beni dinlemiyordu bile.

"Teyzecim, bir dur, bir dinle! Aaaa böyle olmaz ki ama!" Çirkef olmak istemiyordum ama teyze de insanı bezdiriyordu.

Allah'tan henüz bana saldırmaya cesaret etmemişti ama o ânın gelmesine çok az kalmıştı, hissedebiliyordum. O yüzden bir an önce derdimi anlatıp buradan çıkmalıydım. Nihayet pelerinimi kucağıma doldurduktan sonra ipleri çekip normal halime geldim ve ellerimi kaldırıp, "Cam için özür dilerim ve birazdan buraya gelecek adamlar için de!" diyerek koşar adım kapıya ulaştım. Birkaç kere çekmeme karşın kapı açılmadı, telaştan kilitli olduğu aklıma gelmemişti. Aptallığım konusunda kendimi bir kez daha tebrik ederek kapının kilidini çevirdim. Bu esnada içeriden gürültüler gelmeye başladı. Teyzenin oklava ya da kesici bir alet aradığını tahmin ediyordum. Bir an önce buradan çıkmalıydım.

Üç kilitten sonra nihayet kapı açıldı ve bina koridoruna çıktım. Korumaların bu eve girdiğimi gördüklerinden emindim. Muhtemelen birkaç saniye içinde evi talan edeceklerdi. Ancak o arada ben çoktan kaybolmuş olacaktım. Beni birkaç saat daha arayacaklardı bu çevrede. Bulamayınca vazgeçeceklerdi. Sadece o süre içinde burada olmamayı diliyordum.

İki kat yukarıya çıktım. Varmak istediğim yer tam olarak burasıydı. Kapıyı çalıp sabırla bekledim. Zili çal-

mamla kapının açılması arasındaki süre saatler sürmüş gibiydi. Adamların merdivenleri tırmanma seslerini duyabiliyordum.

"Kim o?" diyen o tedirgin sesi duyduğumda içim rahatladı. Ses çıkarmamam gerektiği için öylece bekledim. Kapının deliğinden bakıp beni görebilsin diye biraz uzaklaştım.

Kapının kilidini açtığında, "Sonunda!" diyerek, onu hızlıca itip eve daldım.

"Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun burada?" diye sordu.

"Gitmemiz gerek! Hemen!" dedim ve onu kolundan çekerek balkona sürükledim. Anlamaz bakışlarla bana bakıyordu. Buranın balkonu ters yöne baktığı için kısa bir süre daha rahat olabilirdik ancak buradan hemen gitmeliydik.

Olaylar tam bir karmaşa halini alınca buraya gelmem gerektiğini anlamıştım. Fatma'ya. Birlikte bu işi çözebilirdik.

Onu balkona doğru sürüklerken tek düşündüğüm bir an önce buradan uzaklaşmaktı ancak Fatma birden, "Dur!" dedi sert bir şekilde. Galiba onu sinirlendirmiştim. "Balkona çıkamam."

"Neden?" diye sordum anlamaz bir şekilde.

Gözlerimin içine bakıp bir süre anlamamı bekledi ama o an ima edileni anlamakta güçlük çekiyordum.

"Görmüyor musun? Tesettürüm yok," diyerek kendini gösterdi.

"Ha! Doğru ya! Tamam çabuk ol. Seni buradan götürüyorum," dedim.

Fatma tam kaşlarını çatıp itiraz etmeye başlayacaktı

ki, "Şu an açıklayacak vaktim yok, acele etmeliyiz. Bana güven," diyerek onu susturdum.

Hızlıca köşedeki seccadenin üzerinde duran kıyafetleri üzerine geçirip geldi. Hemen balkona çıktık. Toplam üç kat vardı. Benim için çantada keklikti ama Fatma'nın bu konudaki yeteneklerinden emin değildim. Aşağıya doğru eğilip, "Şurada bir boru var. Görüyor musun?" diye sordum. Kafasını sallayınca, "Oraya tutunabilir misin? Aşağı inebilmenin tek yolu bu," dedim ona bakarak.

Geçen sefer geldiğimde o boruları fark etmiştim. Fazla sağlam görünmüyorlardı. Fatma dehşet dolu gözlerle bana bakarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın!" dedi.

Evet, bunu tahmin etmeliydim. Kafamı hayır anlamında salladım. "Elimi tut, seni alt balkona indireceğim," diye karşılık verdim ona.

"Gerçekten balkondan atlamamı mı istiyorsun yani?"

"Yani, daha iyi bir çıkış yöntemin yoksa? Mesela apartmanın altından gizli bir geçit falan..." dedim, ensemi kaşıyarak. O da bir seçenekti sonuçta.

"Tabii ya! Hatta binanın çatısına da helikopter pisti yaptırmıştık. Hangisini seçersin?" diye sordu.

Bir anlığına ona inandım. Tam sevinecektim ki benimle dalga geçtiğini anladım. "Hey! Dalga geçme. Bu iş ciddi," dedim utanarak. "Hadi elini uzat da seni aşağıya indirebileyim."

Bana neden sinirli olduğunu biliyordum. Ona inanmamıştım. Hiçbir şekilde. Ve sinirli olmakta haklıydı. Ben olsam benimle konuşmazdım bile ama işte merhametli insanın hali bir başka oluyordu.

"Saçmalama! Böyle bir şeyi rüyamda bile yapabilecek kadar kondisyonum yok benim!"

"Tamam o zaman, beni buna sen mecbur ettin," diyerek onu balkondan ittim. Aynı anda ben de kendimi aşağı sarkıttım.

Fatma tam şaşkınlıkla birlikte hafif bir çığlık atarak düşmeye başlamıştı ki onu bileğinden yakaladım. Bu benim gibi ufak tefek bir kız için oldukça zorlu bir andı, itiraf etmeliyim. Ama başka çarem yoktu. Bir elimle üst balkonun demirinden, diğer elimle Fatma'nın bileğinden tutuyordum. Balkonun duvarına bacaklarımı yaslayıp Fatma'yı hafifçe sallandırdım. Fatma'nın, "Hayır! Yapma! Dur!" diyen itirazlarına karşılık, alt balkona güzel bir iniş yaptırdım. Azıcık hırpalanmıştı ancak elimden gelen buydu.

Bir kez daha bu hareketi tekrarlamamız gerektiğini fark eden Fatma, önce itiraz etse de alt komşusunun balkonunda olmaktansa aşağıya atlamayı daha mantıklı buldu ve en sonunda indik.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" diyen Fatma, adrenalinin tadını almıştı çoktan. Bu beni mutlu etmişti. Fazla korkup bir sonraki adımımızı atlamak istemiyordum.

Tam yola koyulmuştuk ki köşeden takım elbiseli bir korumanın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. "Ah, hayır ya!" diyerek sızlandım. "Çığlıklarını duyacaklarını tahmin etmeliydim."

Fatma korkuyordu ama başkasına korktuğunu gösterip koz verecek bir kız değildi. Bunu görebiliyordum. Onun yerine ben öne atıldım. Eğer bir ekip olacaksak böyle işlerden ben sorumluydum, bunu hepimiz biliyorduk.

Neyse ki nereden indiğimizi görmemişti. Yani en azından sığınağımız hâlâ güvendeydi. Başkalarının da gelmediğini görünce rahatladım ve varlığımızı daha fazla açık etmeden onu indirmeye karar verdim.

Pelerinimin içine elimi şöyle bir daldırdım. Bakalım bugünün şanslısı hangi aletle dayak yiyecekti!

Sol cebimdeki lolipopları hissedebiliyordum. Onlara uzanıp bir tane almak için can atıyordum ama hayır, şimdi olmazdı. Sakince elimi üzerlerinden çekip karıştırmaya devam ettim.

El bombası? *Hayır, şimdilik meseleyi küçük tutalım.*

Balta? *Hayır, gazetelerde "Eli Baltalı* Kız adamları bir bir indirdi" *diye haber olmak istemiyorum.*

Sarı bez? *Hayır, bunu mutfaktan niye almıştım hakikaten?*

İngiliz anahtarı? *Hayır, bir İngiliz'le dövüşmediğim sürece gerek yok.*

Muşta? *Tamam, bu bir.*

Göz yaşartıcı gaz? *Tamam, bu da iki.*

Parmaklarımı muştaya geçirip adamın iyice yaklaşması için bekledim. Bu korumaların her şeyi iyi güzeldi de şu uzun siyah ceketleri beni fazla rahatsız ediyordu. Yani, Allah aşkına onun içinde nasıl rahat dövüşebilirdiniz ki? Üstelik senin işin korumak be adam! Ha gerçi, söz konusu başka tehditler olduğunda silah kullanmaktan çekinmeyeceklerini biliyordum. O yüzden belki silah kullanmak, siyah uzun ceket giymeyi gerektiriyordur. Yani bu işin raconu buydu belli ki. Yoksa şu çirkin ve rahatsız şeyleri giymelerinin başka hiçbir açıklaması olamazdı.

Adam havalı bir giriş yaparak beni götürmek üzere yanıma yeterince yaklaştığında, sağ yanından dönüp

olabildiğince hızlı bir şekilde elimdekini arkasına geçtim. "Bir bakmışsın ben yokmuşum!" diye kafamın içinde çalan şarkıyı susturmaya çalışarak adamın tepesine bindim. Zıplamamla kafasını kolumun arasına almam bir oldu. Muştalı yumruğumu boğazına dayayıp bir süreliğine nefessiz kalmasına sebebiyet verdim. Yeterince çırpındıktan sonra o heybetinin hakkını vererek beni üstünden attı. Yere düşerken canımı acıtmamak için bir takla attım ve şimdi karşı karşıyaydık.

İlk yumruğu savuran o oldu. Hafifçe kenara çekilip yumruğu savuşturdum ve dibine kadar girdim. Önce, "Bu anam için!" diye söylenip muştayı çenesinin altından geçirdim. Birkaç dişin kırılma sesini duydum. Çenesini kırıp kırmadığımdan emin değildim ancak adam fazlasıyla sert bir şekilde inleyerek geri çekildi. Tekrar saldırmak üzere davranıyordu ki bu sefer de göz yaşartıcı spreyi alıp tam gaz abandım. "Bu da babam için!" diyerek yüzünü olabildiğince spreye boğdum. O çığlıklar ata ata yere kapaklanırken ben de tahmin edebileceği yollardan gitmemek için alternatifler düşünmeye başladım.

Tam o sırada bir silah sesi duydum. Mermi sanki hemen kulağımın yanından geçmiş gibiydi. Geriye dönüp bakınca spreye boğduğum adamın, belindeki silahını çıkardığını ve hiçbir şey göremediği için rastgele atış yaptığını fark ettim. Galiba az önce bir tanesi hemen dibimden geçmişti. Fatma'yı da alıp hemen gitmeliydim. Önce kendimi yokladım. Fazla adrenalinden acıyı hissetmiyor olabilirdim. Ama hayır, tamamen sağlıklıydım. Sonra Fatma'ya döndüm.

Fatma, şahit olduklarına şok olmuş bir halde, az

uzakta donakalmıştı. Hemen onu kendine getirip, "Hadi!" dedim. "Bir an önce gitmeliyiz."

Biraz sonra Fatma'yı kolundan tutup sürüklemeye başladım. "İyisin, değil mi?" diye sordum. Resmen dili tutulmuştu. Kafasıyla beni onayladı ama arkamızda kıvranan adama baka baka ilerledi. Karşıya geçip dar bir bina boşluğuna yöneldiğimizde artık güvende olduğumuzdan emin olmuştum. Kurşunlardan ve adamlardan kurtulmuştuk.

Sonun başlangıcı için güzel bir adımdı bu.

Güneş batmak üzereydi. Bu anı kaçırmak istemiyordum.

"Selamun aleykum Saim Amca. Müsaade var mıdır?"

"Ooo Pelin Kızım. Buyur buyur, olmaz olur mu hiç?"

Elimdeki pastane poşetini Saim Amca'ya uzattım. Saim Amca gülerek, biraz da mahcup bir ifadeyle aldı poşeti.

"En sevdiğin açmadan aldım. Zeytinli. Sıcak sıcak ye," diye ekledim.

"Sağ ol Pelin kızım. Geçin geçin, buyurun."

"Eşin, çocuklar nasıl?" diye sordum, Saim Amca turnikeleri çevirirken.

"İyiler çok şükür. Bizim küçük oğlan, senin getirdiğin uçakla oynayıp duruyor. Ben pilot olacağım diye tutturdu valla," dedi hafifçe gülerek.

Gülümseyip, "İnşallah," dedim ve Fatma'yı da peşimden sürükledim. Giriş kısmından geçip asansörlerin önüne geldik. Fatma'ya dönüp, "Ne düşünüyorsun? Bir şey söylesene!" diye ısrar ettim. Geldiğimizden beri sessizce duruyordu.

"Neden Atakule'de olduğumuzu açıklamak istersin belki diye bekliyorum," diye cevap verdi.

Omuz silkip, "Burası benim sığınağım," dedim. Babamın evinden kaçtığım çoğu gece buraya geliyordum. Saim Amca'yla samimiyet kurmakta hiç zorlanmamıştım. O, buranın bekçisiydi. İnsanların buraya vakitsiz girmesine engel oluyordu. İlk başta ikna etmem biraz zor olsa da nihayet zayıf noktasını bulmuştum. Zeytinli açma.

Saim Amca doğudan göç etmişti. Kan davalıydı birileriyle. Eşini, çocuklarını da alıp buraya saklanmışlardı. Ara sıra eşine, çocuklarına da hediyeler getiriyordum ama Saim Amca'nın zeytinli açmaya ayrı bir zaafı vardı. Geceler boyu uzun sohbetler etmiştik. Her biri ayrı bir hikâyeydi. Öyle çoktu ki anlatacakları. Konuşmayı çok sevsem de onu uzun uzun dinlerdim.

Ben Atakule'nin tepesine çıkarken Saim Amca her seferinde beni uyarırdı. Ama insan bağımlılıklarından vazgeçemiyordu işte. Onlarca kat yukarıdan, gökyüzünü ve şehri tamamen seyredebilme fırsatını başka nerede bulabilirdim ki?

Asansör yavaş yavaş yukarıya çıkarken, "Günbatımını yakalayabileceğiz," diyerek ellerimi ovuşturdum. Güneş batarken yüksek binaların yüzeyinden ışıklar kırılıyordu ve gökkuşağı renkleri Atakule'nin üstüne doğru süzülüyordu. O an bunu ne kadar çok sevdiğim ve hayranlıkla dakikalarca seyredebileceğim geldi aklıma. Bir sevgiliden ayrılmış gibi kızgın ve öfkeli hissediyordum. Kalbimi kırmışlardı. Yıllar boyu beslediğim sevginin böyle üzücü bir son bulması ruhumu acıtıyordu. Yine de başımı iki yana sallayıp bu kötü düşünceleri orada bırakmaya karar verdim. Fatma'ya odaklanmalıydım.

Asansörden inince koluna girip, "Hadi! Bu taraftan!"

diye yönlendirdim onu heyecanla. Pek konuşmuyordu. Konuşmamasının sebebi şaşkınlığı mıydı yoksa bana karşı duyduğu geçmişten gelen kızgınlık mı bilemiyordum. Sonunda onu çekiştire çekiştire açık alana çıkardığımda, daha fazla ilerlemek istemeyerek durdu. "Benim..." dedi, nutku tutulmuş bir halde. "Benim yükseklik korkum var!"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum gözlerimi kocaman açarak. "Bu doğru olamaz!"

"Do-Doğru!" dedi nefes nefese.

"E iyi ama sen üçüncü katta oturuyorsun!" dedim gayri ihtiyarı bir şekilde bağırarak.

"Gerçekten mi? Onunla burayı bir mi tutuyorsun sen?" diye sordu haklı olarak. Ne kadar çekiştirsem de onu kapının eşiğinden ancak geçirebilmiştim ve daha da ileriye gelebilecek gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedim durumu kabullenerek. "O halde burada devam ederiz."

Elimi pelerinimin cebine sokup küçük bir paket çıkardım. Fatma, "Bu da ne?" diye sorunca, gülümseyip izlemesini sağladım. Elimdeki vakumlu paketi yırtıp içine hava girmesini sağlayacak deliği açtım. Ve tamamen kendi haline bıraktım. Birkaç saniye içinde içine yeterli hava doldu ve oturabileceğimiz bir minder haline geldi.

Fatma etkilenmişe benziyordu. "Bir de bana icatçı derler."

"Yani, aslına bakarsan bunu ben icat etmedim. Ben sadece teknolojiyi kullanmayı seven bir aracıyım," diyerek omuz silktim. Bu ürün MEA'da geliştirilenlerden sadece bir tanesiydi. Diğerlerini görse Fatma'nın ne kadar heyecanlanacağını düşündüm.

Çekinerek birkaç adım daha attı ve şişme koltuğa oturdu. "Özür dilerim!" diyerek büyük bir giriş yaptım. Kaşlarını çatıp devam etmem için bekledi. Bunun üzerine ensemi kaşıyıp, "Galiba ufak bir özürden daha fazlası gerek. Sana inanmadım. Hatta seninle dalga geçtim. Ama sen haklıydın. Hatta haklıdan da fazlası. Şimdi geçmişi değiştiremem ama doğruyu anlamış olmam da bir şey değil mi? Yıllar boyunca bana empoze edilmiş bir gerçeklikte yaşadım ve en sonunda onların kurbanı oldum. Evet, ben de suçluyum. Hatta en büyük suçlu benim. Onlara inanmak suçların en büyüğü. Bunun zamanı biraz manidar ama sana inanmadığım için binlerce kez özür dilerim. Son dönemlerde bana doğruyu açık açık söyleyen tek kişi sendin ve ben..." Cümlemi tamamlayamadım çünkü utanmıştım. Ona yaptıklarımdan ve şu an bile çok konuşmuş olmamdan. Hepsinden utanmıştım.

"Ben de konu ne zaman buraya gelecek diye bekliyordum," dedi Fatma rahat bir tavırla.

"Yani sana inandığımı biliyor muydun?" Şaşırmıştım.

"Eh," dedi. "Aklı olan anlar. Yoksa niye gelmiş olabilirsin ki? Üstelik baban hastaneye kaldırılmışken."

"Şey... Evet. O mesele..." diyerek bir süreliğine sustum. "Galiba sana her şeyi en baştan anlatmalıyım," dedim ve derin bir nefes aldım.

Bu sırada güneş ışıklarını saçarak yavaşça batmaya devam ediyordu. Fatma'ya her şeyi en baştan sonuna kadar anlatacaktım ve bu derin çukurun içinden beni çıkarmasını umacaktım. Eğer bir kurtuluş, bir çözüm varsa bu yol Fatma'dan geçiyordu. Ancak bu bir çıkar meselesi değildi. Sadece iş yapacağın insana ailevi

problemlerini ya da annenin ölümünü anlatmazdın. Beni tanımasını istiyordum, her halimle. Ve onu tanımak istiyordum.

Cebimden iki lolipop çıkarıp birini ona uzattım. Gülümseyip lolipopun sapını kırarak ağzına attı, ilk tanıştığımız günü hatırlatırcasına. Bu seferlik itiraz etmek yerine ses etmedim. Ama sadece bu seferlik.

Ben de gülümsedim ve anlatmaya başladım. Annemi, beş yaşımı, yıllarca babamdan uzakta yaşayışımı, pelerinimi ve dostlarımı... Uzun ve detaylı bir muhabbet ettik. Sadece MEA'dan bahsetmedim. MEA'nın gizli bir ajan servisi olduğunu anlatmak yerine hikâyeyi biraz süsledim. Elif Teyze'nin yanında yetişmiştim sonuçta. Yalan değildi bu.

Sıra Emine Teyze'nin ölümüne geldiğinde anlatmakta zorlandım. Ancak eğer o olayı yaşamamış olsaydım, Duvar İşçileri'ni iyi niyetli bir dernek adı falan sanabilirdim ve Fatma'nın bunu bilmesini istiyordum. Oysa omuz silkip, "Biliyorum," dedi. Ben şaşkınlıkla yüzüne bakarken, "Biraz araştırmayla bulunabilecek kolay bir bilgi bu. İyi Anne'nin orada olduğuna dair net bir kanıt yok ama tahmin etmek çok zor değil."

Ben yıllarca boş bir tabloya bakmıştım sanki. Birileri benim için tablodaki boşlukları yavaş yavaş doldurmuştu. Hiç araştırma zahmetine girmemiştim. İşte tam da bu yüzden beni kolaylıkla ele geçirmişlerdi.

Ben anlatırken, benimle birlikte o da üzüldü. Benimle birlikte o da güldü. Çok konuştuğumu biliyordum ama nedense Fatma da beni susturmuyordu. Sıkılmıyordu, merakla dinliyordu. Bir an, Hazal olsa şimdiye kadar bin kere lafa girmişti, diye düşündüm. İşte bu

yüzden Fatma farklı hissettiriyordu. Şimdiye kadar tanıştığım insanlar genelde telaşımı, çocuksu hallerimi hep garipsemişti. Elbette beni seviyorlardı ama beni severken mutlaka, artık büyümem gerektiğine dair konuşuyorlardı. Oysa Fatma kabulleniyordu. Dinlemekse ona keyif veriyordu. Bunu görebiliyordum. Belki de sırf bu yüzden onun yanında huzurlu hissediyordum. Beni susturmak kolaydı ama o, boşboğazlığımı bile hoş görüyordu.

"Tuhaf," dedi hikâyenin bir yerlerinde.

"Ne tuhaf? Ben mi? Neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Hayır," diyerek kafasını salladı. "Annen."

"Neden?"

Omuz silkti. Anlatmak istiyor muydu istemiyor muydu anlamamıştım. Ama konuşması için onu bekledim.

"Ben orada yaşıyordum," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Nerede?" diye sordum merakla.

"Suriye'de. İdlib'e yakın bir köyde."

"Gerçekten mi? Senin orada yaşadığın aklımın ucundan bile geçmezdi. Mükemmel bir Türkçen var. Hiç aksan yok." Şaşırmıştım.

Omuz silkip, "Yeni değil. Yıllardır buradayım," dedi.

Yaşının benden biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyordum Fatma'nın. "Ne zaman geldin Türkiye'ye?" diye sordum heyecanla. Annemin yardım ettiği, bir dönem yaşadığı coğrafyayı gerçekten yaşamış, görmüş, hissetmiş birini görmek heyecan vericiydi.

"Tam yaşımı bilmiyorum. İllaki bir sayı söylemem gerekirse, dokuz on civarı derdim."

Ağzından cımbızla laf alıyordum. Anlatmak istemediği için değil, sanki karakteri böyleydi. Ne sorarsan o

kadarını alıyordun. Ancak ben iflah olmaz bir çenebazdım. Bende soru da cevap da bitmezdi.

"Ailen buraya göç etmek zorunda kaldı herhalde. Savaş yıllarında Türkiye büyük göç almış," dedim, bilmiş bir tavırla.

İç çekti. Lafımı bitirmemle uzaklara dalması bir oldu. "Keşke," dedi ve sustu. Devam etmesi için bekliyordum ama devam edecek gibi durmuyordu. Bir şeyler çok derininde bir yerlerde onu sarsmıştı.

"Sahi onlar nerede?" diye sordum bu sefer.

Gözlerime derin ve anlamlı bir bakış attı. O an gözlerindeki kederde boğuluyormuş gibi hissettim. Acıyı, yaşanmışlığı ve hüznü gördüm. Galiba burası susmam gereken noktaydı. Daha ileri gidebilecek cesaretim yoktu.

Bir süre öylece güneşin batışını izledik. Ailesine ne olduğunu elbette öğrenmek istiyordum ama onu üzmek, yaralarını deşmek değildi niyetim. Belki bir gün anlatırdı.

Neden sonra, "Nasıl henüz yeni tanıdığın bir insana her şeyi anlatacak kadar güvenebiliyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Aslında şaşırmıştım ve konunun bir anda ondan bana dönmesi tuhaf hissettirmişti. Ona anlattıklarım elbette onun da anlatmadığı şeyler yüzünden soruyordu bu soruyu.

Sorduğu sorunun cevabını düşündüm. Neden Fatma'ya bu kadar güveniyordum? Fakat biraz sonra omuz silkip, "Güven kazanmak için yeterli zaman diye bir şey yoktur," dedim. Benim için bu kadar basitti. "Ne kadar vakit geçirdiğinin bir önemi yok ki. Saniyeler, dakika-

lar, yıllar... Güven, bir saatin yelkovanıyla akrebinin yer değiştirmesiyle ölçülemez."

"Yani diyorsun ki bu ilk görüşte aşk gibi bir şey."

"Aynen öyle!"

Gülümsedim. Beni anlayabilmesine sevinmiştim. Sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Her şey olması gerektiği gibiydi. Savaşın başladığı bir an ya da bir olay söyleyemem sana." Sanki bir romana başlar gibi akıyordu cümleler dudaklarından. Bir şey söylemesine gerek yoktu ama anlamıştım. Bana güvenmeyi seçmişti. Öyle birdenbire. İlk görüşte aşk gibi.

Güneşin batışıyla beraber anlatmaya devam etti. "Çok anlamıyordum ya neler olduğunu, herkes bir telaş halindeydi, onu biliyorum sadece. Önce bombalar düşmeye başladı tepemize. Sonra askerler sardı her yanı. Babamı alıp götürdüler. Kollarından tutup götürdükleri anki bakışı asla gitmiyor gözümün önünden. Aciz. Korku dolu..."

Ölümün neden onu korkutmadığını veya şaşırtmadığını şimdi anlamıştım işte. O zaten ölümü en acı şekilde görmüştü küçücük yaşlarda.

"Sonra evimizi bombaladılar. O küçücük sığınağımızı bile dar ettiler bize. Nasıl toparlandık, nasıl kaçtık bilmiyorum. Annem, abimle beni peşinden sürükledi. Bir yer duymuştuk. Bir yer varmış, savaştan kaçıp huzur içinde yaşayabileceğimiz bir yer. Oraya gitmeye çalışıyorduk. Bir grup eli silahlı tip önümüzü kesti. Asker değillerdi ama terör estiriyorlardı. Herkes onlardan kaçıyordu. Annemi arabanın arkasına zorla bindirip götürdüler. Abim benden birkaç yaş büyüktü ama o can havliyle gücü tükenene kadar arkalarından koştu. Bense ağladım sadece."

Bunları anlatırken o kadar güçlü duruyordu ki yüzüne bakmasam gözünden süzülen bir damla yaşı bile fark edemezdim. Sanki bir robot gibi, sesinde en ufak bir titreme yoktu.

"Hiç korkmadın mı?" diye sordum çekinerek.

"Korktum. Korkmam mı? Ama korkarak hayatta kalamazsın Pelin. Korku, hayatın en büyük

tehditlerinden biridir. Ben büyüdüm. Babam, annem, abim gittiğinde büyüdüm ben."

"Abine ne oldu?" Aslında sormaya çekiniyordum ama sormam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Annemi götürdüklerinde yıkılmış bir bina enkazına saklandık. Lazım olunca abim çıkar, yemek arardı. Her gün gidemezdi. Çok acıkır, halsiz düşerdik. Ama o bana bakmak için uğraşırdı. Sonra bir gün çok hastalandım. Ateşler içindeydim. Annemin yanımda olduğunu, saçlarımı okşadığını hayal ede ede uyuyakalmışım. Muhtemelen havale geçiriyordum. O sırada abim ilaç bulmaya gitmiş. Geri döndüğünde elinde birkaç tane ilaç vardı ama yaralanmıştı. Biri onu vurmuştu. Ne ben ona yardım edebildim ne de o bana," durdu. Derin bir nefes aldı.

Dayanamayıp devam etmesi için ısrar ettim. "Eee sonra nasıl kurtuldun?"

"Bir yardım ekibi arama kurtarma çalışmaları sırasında fark etmişler bizi. Abimi kurtaramamışlar. Ben de uzunca bir süre kendime gelememişim. Uyandığımda tedavi merkezi gibi bir yerdeydim. Bir süre sonra da Türkiye'ye gönderdiler beni. Bir çocuk yurduna."

"Yetiştirme yurdunda mı büyüdün yani? Mülteci kampına gitmedin mi hiç?"

Başını salladı. "Keşke kampa gidebilseydim diyo-

rum bazen. Çünkü hep dışlandım. Hor görüldüm. Ötekileştirildim. Sanki hastalıklı bir çocukmuşum gibi davrandılar bana."

"Diğer çocuklar mı?"

"Daha çok öğretmenler. Çocuklar neler yaşadığımı, ne acılar çektiğimi bilmiyorlardı. O yüzden onları suçlamıyorum aslında. Çocuk kalbi bilmez ama görür. Nefreti, kini, ötekileştirmeyi... Sen ne yaparsan onlar da öyle yaparlar. Öğretmenler nasıl davranıyorsa, onlar da öyle davrandılar. Ayrımcılık yapmayı biz büyüklerden öğreniyoruz."

Arkadaş edinecek kadar bile fırsatı olmamıştı yani. Kimse buna müsaade etmemişti. Kimse "İyi misin?" diye sormamıştı ona. Hiç çocuk olmamıştı mesela. Hiç saklambaç oynamamıştı. Herkes sana sırtını döndüğünde, nasıl büyürdü o minik kalp?

"Sonra büyüdüm, okudum. Annemin, babamın, abimin şehit olmalarını bir gün bile unutmadım. Savaşlar hiç olmasın, çocuklar bunları hiç yaşamasın diye okudum, öğrendim, araştırdım. Eğer bir gün bile sorgulamayı bıraksaydım, ailemin hakkını nasıl öderdim?"

"İyi Anne'yi de bu sebeple mi takip ediyorsun adım adım?"

"Sen olayın bir yüzünü görüyorsun, Pelin. Oysa bu bir piramit. İyi Anne, o piramidin bir basamağı sadece."

Bilmediklerim, bildiklerimden daha çoktu, o kesin. Kendime en çok kızdığım nokta, bu zamana kadar saplanıp kaldığım noktadan bir adım ileriye gidememiş olmaktı. Karanlık çökmüş, meseleler derinleşmişti. Konuşacak çok şeydi vardı ama artık hareket etme vakti gelmişti. Ben hep çocuktum. Hâlâ da ruhumun koca-

man bir parçası çocuktu. Ve şimdi o çocuğu dışarı çıkarma zamanıydı.

"Bana güvendiğini biliyorum. Şimdi bunu test etme zamanı!" diyerek ayağa kalktım.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu çekingen bir ses tonuyla.

Elimi cebime atıp biraz karıştırdıktan sonra aradığımı buldum.

Göz bağı.

Cebimden çıkardığım kumaşı elimde sallayıp, "Gözlerini bağlayacağım," dedim.

Fatma gözlerini kocaman açıp, "Hayır, bunu yapmayacaksın!" diyerek geri geri gitmeye başladı.

"Evet, yapacağım!" diyerek ona doğru ilerledim. Bir yandan gülüşüp bir yandan da kafalarımızı sallıyorduk. En sonunda onu yakalayıp gözlerini bağladım. Eh, evet biraz zor kullandım ama kıkırdamalarımızın arasında bunun pek lafı olmadı. Daha sonra onu kollarından tutup arkasına geçtim. "Şimdi biraz ileriye gideceğiz," diyerek hafifçe ittim onu.

Kalp atışlarının hızlandığını fark edebiliyordum. "Pelin," dedi. "Beni aşağıya atmayacaksın, değil mi?"

Bu masum soru karşısında kahkahalar atmak istedim ama onun yerine kulağına eğilip sessiz bir şekilde, "En azından tek başına atmayacağım," dedim.

Fatma korkuyla göz bağına davranınca onu hızlıca yakaladım ve "Unutma! Beni alt edemezsin," diye hatırlattım.

Adım adım balkonun ucuna ulaştığımızda basamakları çıkmasına yardım ettim ve onu oturttum. Ben de yanına oturdum. Göz bağını yavaşça çıkarınca ufak

bir çığlık atıp koluma yapıştı. Yüzünü koluma gömdü. Aşağı bakmıyordu bile.

"Atakule'de olduğunu unut. Karanlıkta bütün yükseklikler aynıdır, gözünün ayırt edebildiği kadar," dedim. Eğer çok dikkatli bakmazsanız çok da yüksekteymişiz gibi durmuyordu.

Bu arada şiddetli bir rüzgâr benim saçlarımı, onun da eşarbını fena bir şekilde bozuyordu.

Yavaşça yüzünü kolundan çekip bakma cesaretini buldu. "Başım dönüyor. Galiba kusacağım," dedi.

"Derin nefes al," dedim. "Bu korkuyu birlikte yeneceğiz." Kafasıyla onayladı.

"Şimdi birlikte yavaşça ayağa kalkacağız, tamam mı?"

Yere bakmaktan bana odaklanamıyordu. Nihayet bana döndü ve onayladı. İki kolundan tuttum. O da bana tutundu. Ben yavaş yavaş ayaklanırken o da bana eşlik etti. Doğrulduk ve rüzgâr aramızda bir tür tribün oluşturdu. Sonra bana doğru temkinli bir adım attı ve iyice yanıma geldi. Uzaktan bakan biri bizi intihar ediyor sanabilirdi. Ancak ben bunu hep yapıyordum.

Rüzgârın sesimi duyuracağından emin olamadığımdan bağırarak, "Bana sarıl," dedim ona. Kollarımı kaldırdım. Ellerini olabildiğince sıkı bir şekilde belime doladı. Pelerinimin iplerinden birini beline dolayıp kendi belimdeki kemere taktım. Bunu ilk defa deneyen birisi için böylesi daha güvenliydi.

"Hazır mısın?" diye sordum yine yüksek sesle. Korkudan dili tutulmuştu. Kafasını hayır anlamında salladı ama bana sarılışı hazır olduğunu gösteriyordu.

Kendimi konumlandırıp pozisyonumu aldım. Nor-

malde huyum değildi ama onu hazırlamak için üçten geriye saydım.

Üç.

İki.

Bir.

Ve Atakule'den atladık.

Ah, söylemeyi unuttum. Basınçtan dolayı ağzını sürekli açık tutması gerekiyordu. Bir an bunu ona söylemeyi düşündüm ama korkudan çığlık attığı için buna gerek olmadığını fark ettim. Pelerinimin iplerini çekip kendimden emin bir şekilde gülümsedim. Çok keyifli olacaktı.

Bir süre pelerine yeterince hava dolması için biraz hızlı gidecektik. Gittik, gittik, gittik.

Hayır olmuyordu.

Bir aksilik vardı.

Şimdiye kadar pelerine hava dolmuş olmalıydı. Çoktan yavaşlamış olmalıydık. Bu ışıklı manzaranın keyfini sürmeliydik. Eğer bu kadar hızlı inersek sonuç ikimiz için de pek hayırlı olmazdı.

İpleri çekip hava balonunu küçültmeyi denedim. Ve o an pelerindeki yırtığı gördüm. Pelerin yırtılmıştı. Hava kaçırıyordu.

Yere çakılmak üzereydik.

"Pelerinim yırtılmış."

Pelerinin yırtılmış olması bir şeydi. Yükseklik korkusu olan ve bana güvenip bilmem kaç metreden aşağıya benimle birlikte atlayan birine bunu söylemek başka bir şeydi. Tabii mesele sadece söylemek değildi. Ne yapacaktık? Bundan kurtulmanın bir yolu var mıydı?

İlk defa başıma geliyordu ve bunun için hazırlıklı olmadığım içim kendime küfürler ediyordum.

Bu bir sınavdı. Arkadaşlığımızın sınavı.

Nasıl akıl edememiştim bilmiyordum ama pelerinimin böyle olmasının tek bir sebebi olabilirdi. Fatma'yla birlikte kaçarken korumanın silahından gelen o kurşun. Çok yakınımdan geçtiğini biliyordum, hatta beni ıskaladığı için sevinmiştim. Ancak pelerinime denk geleceğini hiç düşünemezdim. Bunu şu an fark etmiş olmak pek hoş olmamıştı tabii ki.

"Ne dedin, duyamıyorum?" diye bağırdı kulağıma doğru.

"Pelerin yırtılmış. Düşüyoruz."

Ellerim titriyordu. Bu endişeyi Fatma'ya belli etmemeliydim ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Kalbi-

min atışları Fatma'nınkilere yaklaşmıştı ve rüzgârın hızına rağmen terliyordum.

Fatma kafasını kaldırıp sızıntıyı bulmaya çalıştı. Sonra tekrar bana baktı. Bir anda gözlerindeki o ışığı gördüm. Yükseklik korkusu olan o ürkek kız gitmiş, yerine kararlı ve ne yapacağını bilen biri gelmişti. "Beni yukarı kaldırabilir misin?" diye sordu kulağıma iyice eğilerek.

Yerçekimine karşı aksiyonlar yapmaya bayılan biri olarak hayır demezdim ama bunu gerçekten başarabilir miydim?

Sonunda onu kafamla onayladım. İşe kemerimdeki ipi sökmekle başladım. Fatma'yı yukarı kaldırabilmek için serbest bırakmam gerekiyordu. Ve ölümüne sıkı tutmam. Fatma da o sırada ayaklarını belime doladı ve "İpi kendine çek!" diye bağırdı sertçe. Önce hangi ipten bahsettiğini anlayamadım. Sonra pelerininin hava salınım ipi olduğunu fark edince tüm kuvvetimle çekmeye başladım. Bir yandan aşağıya doğru hızlı bir iniş yaparken bir yandan da bunlarla uğraşmak hiç de kolay olmuyordu. Hesaplama konusunda uzman olmadığım için ne kadar süre içinde yere çakılacağımızı bilmiyordum ve bu ciddi bir sorundu.

Sızıntıya doğru uzanan Fatma, "İt!" diye bağırdı. Kollarımı birleştirip ona bir basamak oluşturdum. Ayağını basıp omzuma çıkmak için destek alabilirdi ama gücü yetmiyordu.

Sorun bendeydi. Onu itmek yer çekimine ters olacaktı. Kendimi itmeliydim. Böylece o pelerine biraz daha yaklaşmış olacaktı.

Ayak bileklerinden kavrayıp tutundum. Önce onu doğru pozisyona getirdim, sonra da ellerimi ayak ta-

banlarına dayandım. Sonra bütün gücümle kendimi aşağı doğru ittirdim. Bu, Fatma'yı yukarı çıkarmaktan çok daha kolay olmuştu.

Fatma deliğin olduğu bölgeye yaklaştı, belinden aşağı doğru sarkan ipi tuttum. Ayakkabısını çıkarıp deliğe sapladı ve aniden normalde olması gereken şekilde pelerine hava dolmaya başladı. Bu sefer pelerin beni yavaşlattı ve aniden ben yukarı çıktım, Fatma aşağı indi. Çünkü Fatma pelerine bağlı değildi. Yerçekimi onun için hâlâ aynı işliyordu. Yanımdan hızlıca geçerken gözlerindeki korkuyu tekrar gördüm. Elimde tuttuğum beline sarılı ipi daha sıkı kavradım. İp onun da hızını kesti. Hemen altımda ipte sallanıyordu. Kollarımın gücünü yitirmek üzereydi.

Onu bırakamazdım. İp elimden kayıyordu, ben de biraz daha güçlü sarıldım ve ipi koluma doladım. Gücümün neredeyse bittiğini hissediyordum ki bir araba alarmıyla kendime geldim.

Fatma bir arabanın üzerine inmişti ve arabanın alarmını çalıştırmıştı. Biraz acılı bir iniş olmuştu ama başarmıştık.

Eğer Fatma yanımda olmasaydı, şu an bir ölüydüm. Arkadaşım mühendisliğini konuşturmuştu ve bunu birlikte başarmıştık. Ya tek başıma atlamış olsaydım? Fatma benim hayatımı kurtarmıştı.

Yere değer değmez, "Allah'ım şükürler olsun!" diye bağırdım. Pelerinden Fatma'nın ayakkabısını çıkarıp ona geri verdim. Fatma'nın yüzü korku filmi izler gibi bir hal almıştı. Tam, "İyi misin?" diye sormak için yanına yanaşmıştım ki arabanın alarmına çevre binalardan bir adam çıktı ve "Hey!" diye bağırdı.

Daha fazla adrenaline ihtiyacım yoktu ama polisler gelmeden gitmek zorundaydık. Fatma'ya bakıp, "Koş!" diye bağırdım ve onu kolundan çekiştirdim.

Oysa daha pelerinimi toplayamamıştım bile!

* * *

Nihayet Fatma'nın evine geri döndüğümüzde ortalık süt liman olmuştu. Fatma'nın yükseklik korkusunu atlatması niyetiyle giriştiğim bu olay bana pahalıya patlamıştı. Eve gelene kadar tir tir titremişti kızcağız. Kaç defa özür diledim, pişmanlığımı nasıl açıkladım bilmiyorum. Ama gerçekten çok üzülmüştüm.

Neyse ki eve vardık ve uzunca bir süre bunu tekrar yapmayı planlamıyordum. Kendime söz.

İçeri girince onun kanepeye uzanmasını sağladım. "İyi misin? Su getireyim, ister misin?" diye sordum. Dili damağı kurumuştu. Belki biraz yardımım dokunurdu da kendine gelebilirdi. Kafasını hayır anlamında sallayıp masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı gösterdi. İstediğini alıp uzattım. Yattığı yerde bilgisayarı açıp hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladı. Yazdıkça kendine geliyor, yüzüne can geliyordu adeta. Gördüğüme inanamadım ama yavaş yavaş doğruldu ve normale döndü. Ona bir şey sormak için yeltendiğimdeyse, ısrarla beni susturdu. Sanki klavyeyle bütünleşmiş ve bir robota dönüşmüştü. Klavyenin tıkırtıları arasında sakince bekledim. Normalde hiç huyum değildir ama onu Atakule'nin tepesinden ölümün eşiğine getirdiğim için suçlu hissediyordum ve telafisinin de bu olacağına inanıyordum.

Neden sonra yazmayı bıraktı ve devasa ekranlı bilgisayarının başına geçti. O esnada bana da emir verircesi-

ne, "Pelerinini çıkar!" dedi. Korkumdan hızlıca pelerini çıkardım. Yaralı yeri gözüme takıldı ve şimdilik üzülme kısmını es geçtim.

Odaklanmış bir haldeyken Fatma ürkütücü biri oluyordu. Asabi, gergin ve pür dikkat. Hiç sesi çıkmıyordu ama bilgisayar sanki onunla konuşuyor gibiydi. Aralarında farklı bir enerji vardı, bunu hissedebiliyordum.

Bilgisayardaki işi bitince masanın yanında duran makine tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Ellerini ovuşturup sesin geldiği yere yöneldi. Ben de merakla yanaştım. Bu bir tür yazıcıya benziyordu ama ne olduğunu tam olarak söyleyebilmem mümkün değildi. Nihayet o gürültülü ses durunca Fatma içindeki ürünü çıkardı.

Şaşkınlıkla neler olduğunu izliyordum. Ne yapmaya çalıştığını anlayabilmiş değildim. Fatma'ysa elindeki ürüne dünyanın yedi harikasından biriymiş gibi bakıyordu.

"Bu da ne?" diye sordum. Tabii ki cevap alamadım. Bu sessizlik fazla odaklanmaktandı. O kadar derinlerde bir yerdeydi ki şu anda, onu oradan çekip çıkarmak tehlikeli olabilirdi.

Pelerinimi alıp açtı ve elindeki ürünü omuz kısmının altına yerleştirdi. Hızlıca arka tarafta duran malzeme dolu masaya gitti ve iğne, iplik, kablo ve birkaç parça bir şey daha toparlayıp geldi.

Nihayet işi bittiğinde kafasını kaldırıp, "Şimdi iyiyim!" dedi yüksek sesle, gülümseyerek. Gerçekten de kendine gelmişti. Onun tedavisi buydu işte. Kod yazmak ve mühendislik harikası ürünler çıkarmak, bir yudum sudan daha iyi hissettirmişti ona. "Al bakalım!" di-

yerek uzattı pelerini. Diktiği o şey, adeta bir apolet gibi parlıyordu omuz kısmında.

Gururlu bir asker gibi baktım apolete. "Ne bu?" diye sordum aynı heyecanla.

"Bir çip. Sen pelerini kullanacağın zaman, pelerinde herhangi bir yırtık varsa sana haber verecek," diyerek uzanıp apoletime dokundu. Apolet, bir cadının son çığlığı gibi korkunç bir ses çıkarmaya başladı. Hızlıca kulaklarımı tıkayıp, "Kapat şunu kapat!" diye bağırdım. Fatma alarmı kapatınca, "Delik ne kadar büyükse o kadar çok ses çıkarıyor," dedi. "Nasıl, beğendin mi?"

Ben pişmanlıklarım içinde yüzerken o benim hayatımı kurtaracak bir şey yapmıştı. Bu kadar fedakâr birine nasıl olur da hayır derdim?

"Beğenmek ne kelime bayıldım, bayıldım," dedim mest olmuş bir halde. Pelerinime benim kadar değer veren birinin yanında olmak nasıl bir hisli tarif edemezdim. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve mutluluktan ölecek gibiydim.

Ben apoletimi incelerken Fatma'nın yüzü bir anda ciddileşti. "Şimdi," diyerek lafa girdi. "Şu meseleyi bir çözelim." Ellerini ovuşturup bilgisayarın başına geçmek için yeltenmişti ki aklıma ona getirdiğim hediye geldi.

"Dur bir dakika! Az kalsın unutuyordum," dedim pelerinimin ceplerini karıştırırken. Fatma kaşlarını çatıp beni beklerken ben adeta kara deliğin içine düşmüş gibi aranıyordum. Hızlıca bulmak istiyordum ama elime hiç olmadık şeyler geliyordu. Sonunda, "Heh! Buldum," diyerek aradığım şeyi çıkardım ve Fatma'ya uzattım. "Sana söz vermiştim."

"Bu..." Şaşkınlıktan nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. "Sen bu telefonu nereden buldun?" diye sordu.

Gülümsedim. "Bizzat kendilerinden aldım."

Gökkuşağı Kızları'ndan aldığım telefonu getirmiştim ona. Bu ona söz verdiğim ve daha önce kırılmasına sebep olduğum telefonun aynısıydı. Yani daha önceden kırılmış olan o tüp, bunun içindeydi ve artık ulaşılabilir bir haldeydi.

Fatma telefonu, her an kırılabilirmiş gibi nazik bir şekilde elimden çekip aldı. Sonra arkadaki, karışık malzemelerle dolu masanın üzerine koydu ve masa lambasını yaktı. Hemen ardından masanın yanına takılı büyüteci telefonun üstüne tutup ayırma işlemine başladı.

"Biraz uzakta dur!" dedi kararlı ses tonuyla. Kafamı sallayıp bir iki adım geriledim.

Fatma söküp takarak bir şeyler yaptı ama yeterince karmaşık ve hassas birkaç adımdan sonra yüzünün güldüğünü görmek, aradığını bulduğu anlamına geliyordu.

İki parmağının arasına sıkıştırılmış, içi sıvı dolu tüpü görünce gözlerime inanamadım. Hâlâ içimde bir yerlerde bunun gerçek olmadığına inanan bir taraf vardı ve bu tüpü görünce sanki suratıma bir tokat inmiş gibi hissettim.

Fatma tüpü alıp büyük bir hassasiyetle küçük bir cam şişenin içine koydu ve "Yarın bunu kargolamamız gerek," dedi.

"Ne kargosu? Böyle önemli ve hassas bir şeyi kargoyla mı göndereceksin?" diye sordum. "Ayrıca nereye ve kime göndereceksin?"

"Şu bahsettiğim ilaç firmasında bir laboranta. Eğer tüpü gönderirsem antikorunu yapabileceğini söylemişti. Bunu ona göndermenin başka bir yolu yok ki," dedi şişeyi bilgisayar masasına götürerek.

"Ver!" dedim sert bir şekilde. "Ben kendi ellerimle teslim ederim. Bana adres ver yeter."

"Saçmalama. Koskoca ilaç firması. Seni öylece içeri alırlar mı sanıyorsun?"

Gülümsedim. "Bazen benim yapabileceklerimi küçümsüyorsun gibime geliyor," dedim kararlı bir tavırla, elimi belime koyarak.

Bir süre düşündü. Sonunda kendi kendini ikna edince, "Tamam o zaman. Haber gönderiyorum şimdi. Yarın tüpü teslim edeceksin," dedi. Bilgisayarda yaptığı yazışmalar sonucu bana yer, saat yazılı bir kâğıt verdi. "Buluşacağın kişiyi nasıl tanıyacaksın?" diye sordu.

Omuz silkip, "Bilmem," dedim. "Üzerindeki beyaz önlükten mi?"

"Ha ha. Çok komik," dedi sinirli bir şekilde. "Buluştuğunuz zaman sana bir kartvizit verecek. Bu senin kartvizitin."

"Benim kartvizitim mi? Benim kartvizitimin onda ne işi var ya?"

"Bana vermiştin ya hani, hatırladın mı? Ona bir kopyasını gönderdim şimdi. Böylece o kişi olduğundan emin olacaksın."

Kafamı sallayıp onayladım. Ne yapacağımı biliyordum.

* * *

"Nasıl göremiyorsun ya? Sen yazılımcı değil misin? Yok mu bu şifreleri kırabilmenin bir yolu?"

Buraya gelmeden önce bir plan yapmıştım. Buna göre İyi Anne'nin hesaplarına girmemiz gerekiyordu ama son birkaç saattir Fatma inatla giremediğini söylü-

yordu. Saatler geçmişti ve biz hâlâ bir ilerleme kaydedememiştik.

"Yeni değil ki, aylardır uğraşıyorum ben. Kadının güvenlik duvarı çok kalın," dedi sakinliğini koruyarak.

Bense öfke doluydum. "O duvara kafa göz dalsam da rahatlasam keşke!"

Odanın içinde birkaç tur daha attım. Hayali bir duvardan bahsetmiyor olsaydık, tekme ve yumruklarımı seve seve savurabilirdim ama işte benim anladığımdan uzak meselelerdi bunlar. Fatma bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. Bense son derece gergin ve sinirliydim.

"Keşke başka bir yolu olsa... Ama yok işte," dedi Fatma klavyeyi bırakıp gerinerek. Düşünmekten tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. Oysa bu hiç huyum değildi. Nereden çıkmıştı şimdi?

Birden aklıma Enver Amca'nın telefon görüşmesi geldi. Belki Enver Amca'nın hesaplarına girersek oradan bir açık yakalayabilirdik. Durumu Fatma'ya anlattım. "Olabilir," dedi pek emin olamayan bir ses tonuyla. "Denemekten bir zarar gelmez."

Cebimi elime atıp telefonumu çıkarmaya çalıştım. Elim otomatikman cebime gitmişti ama telefonum yanımda değildi. "Ah!" dedim kafama vurarak. "Bütün belgeler telefonumdaydı. Toplantıya giderken düşürdüm ve şimdi o belg –"

"Bazen benim yapabileceklerimi küçümsüyorsun gibime geliyor," diyerek lafımı kesti Fatma, yandan bir gülüş atarak. Beni taklit ediyordu, gayet de ikna ediciydi.

"Sana birkaç soru soracağım ve telefonun içindeki tüm bilgiler burada olacak," dedi devasa ekranlı bilgisayarı göstererek.

"Doğru ya!" diyerek sevindim. Bilgisayara biraz daha yaklaştım ve istediği şifreleri tek tek girdim. Nihayet bütün bilgilerim buradaydı. Artık amacımıza bir adım daha yakındık. Ben fotoğrafları hızlıca geçerken Fatma aniden, "Dur! Dur! Dur!" diyerek beni durdurdu. Fotoğraflarda biraz yukarı çıktı ve bir fotoğrafa bakakaldı.

Annemin fotoğrafına...

İyi Anne'yle yan yana duran annemin fotoğrafına...

Fotoğrafları kıyaslayabilmek için orijinalini çıkarmama gerek bile yoktu. Anlayabiliyordum. Görebiliyordum. İyi Anne bana yalan söylemişti. Bu fotoğrafta onları yan yana görmek bile bana acı veriyordu. Annemi kullanmışlardı. Beni kullanmışlardı ve bunu sanki çok normal bir şeymiş gibi yapmışlardı.

Ekrandaki annemin yüzünü okşadım. *Keşke onu bir kez daha görebilseydim,* diye geçirdim içimden.

Fatma ekranı yakınlaştırdı. Anneme odaklanıp, "Bu... annen mi?" diye sordu. Bu kadar zeki bir insanın bunu tahmin etmesi beni şaşırtmamıştı. Başımla onayladım.

"Pelin..." dedi. Boğazına bir şey düğümlenmiş gibi. "Bunu nasıl akıl edemedim bilmiyorum, ikinizin de turuncu saçları var. Sonra bu uçarı tavrın, kahramanlık peşinde koşman ve iyiliksever yanınız... Nasıl da annensin..."

"Sen... Sen annemle tanışıyor muydun?" Sesim heyecanla yükselmişti.

"Beni o binadan kurtarıp bağımsız bölgeye getirdiklerinde o tedavi etti ve sonra iki yıl kadar orada kaldım ben. Annenin yanında. Onun her adımını izledim."

Ağzım açık bir halde anlattıklarını dinliyordum. Fat-

ma onu on yaşındayken tanımış ve benim canım annem ona yardım etmiş. Onu tedavi etmiş ve onunla ilgilenmiş. Sanki kendi çocuğu gibi...

Ellerim titriyor, sevinçten elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum. En sonunda hiç beklemediği bir anda lafını kesip Fatma'ya kocaman sarıldım. Sanki anneme olan özlemimi giderebilecek kadar büyük bir kucaklamaydı bu. Gözlerim dolmuştu ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Kaderin varlığına inanmak için daha iyi bir sebep olabilir mi?" diye sordum, ağlamakla gülmek arası bir yerde.

"Tesadüf yoktur. Kader vardır," dedi Fatma, sarılmama şaşkınlıkla karşılık verirken.

Sabahın köründe en sevmediğim kahveciye gelmek için çok iyi bir nedenim vardı. Yoksa buraya adımımı bile atmazdım. Kahveleri midemi bulandıracak kadar kötüydü ama işte popülaritenin gözü kör olsun.

Derin bir iç çekerek saatime baktım. Birkaç dakika içinde burada olurdu. Sıraya girip beklemeye koyuldum. Dün gece iyi uyuyamadığım için iyi bir kahveye ihtiyacım olduğu kesindi, tabii öğürmeden içmeyi başarabilirsem.

Kahvemi alıp arkamı dönmüştüm ki hızla bana doğru gelen birine çarptım. Sadece çarpmakla kalmadım, elimdeki sıcacık kahve de üstüme döküldü. Ve kızın elindeki her şey yere saçıldı. "Yandım Allah!" diye bağırmamla kız yerdekileri mi toplasa, bana mı yardım etse şaşırıp öylece kalakaldı. Pişmanlığını hat safhada yaşarken, "Çok özür dilerim! Ben geç kalmıştım da, onun için şe –"

Lafını kesip, "En sevdiğim gömleğimdi bu. Üstelik daha yeni almıştım ya," dedim göğsümü kavuran sıcaklıkla baş etmeye çalışırken.

"Ben gerçekten çok özür dilerim," diyerek üstümde-

ki kahve lekelerini temizlemeye çalıştı. O esnada, "Bu Dior mu? Yeni koleksiyon değil mi bu? Ama daha satışa dün çıkmıştı," dedi heyecanla. Kahveyi tamamen unutmuştu. Gözlerini gömleğimden alamıyordu. Oldukça şaşırtıcı olduğunu itiraf etmem gerekti.

"Evet," dedim gözlüğümü düzelterek. Kendimi *Clark Kent* gibi hissediyordum. O da gözlüğü takınca *Superman* olduğu anlaşılmıyordu, değil mi? Sonuçta onun pelerini varsa, benim de pelerinim vardı.

O sırada gömleğe bakmaktan yere saçılan eşyalarını tamamen unuttuğu için onun yerine ben yere eğilip eşyalarını toplamaya başladım. Benim eğildiğimi fark edince o da telaşla etrafa saçılanları topladı ve en sonunda yere düşen tabletini de ona uzatıp gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra cüzdanını çıkarmaya çalışarak, "Gömleğinizin kuru temizleme masrafını ben ödemek isterim," dedi.

"Hayır, hayır. Hiç gerek yok. Zaten kahveyi de bitiremeyecektim galiba," dedim ve hızlıca uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan, "En azından kahvenizi telafi etseydim," dedi ama ben onu duymazdan gelip kahveciyi hızlıca terk ettim.

Şimdiden ter basmıştı ancak içimdeki kahkaha atma isteğini bastıramıyordum. *O neydi öyle be?* Ellerimle ağzımı kapatıp kocaman bir çığlık attım. İçimdeki duygu patlamasını bastırabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim aslında.

Önceki gece Fatma'nın evinde gerçek bir plan için kollarımızı sıvamıştık. İyi Anne'nin bilgilerine hiçbir şekilde ulaşamayınca, aklıma İyi Anne'nin evindeyken

yanımıza gelen asistan gelmişti. Asistan'ın bilgisayarına ya da telefonuna sızarsak, bir şekilde İyi Anne'ye ulaşabileceğimizi düşünmüştüm. Ancak elbette hiçbir şey o kadar kolay olmadı. Asistanın ismini bile bilmiyordum ki. Sadece yüzünü hayal meyal hatırlıyordum. Bu yüzden İyi Anne'nin sahibi olduğu bütün şirketlerin personel bilgilerini indirdik. Bunların arasından bütün gece boyunca o asistanı aradık. Gerçekten aramaktan vazgeçtiğim bir anda karşıma çıkmamış olsaydı, şu an bunu başaramamış olacaktık. Fakat biz bir şekilde asistanın kredi kartı bilgilerine ulaştık ve aslında çılgınca alışveriş yapması haricinde hiçbir şey öğrenemedik. İşte bu durum da bizi buraya getirdi.

Bu kötü kahveciye.

Her gün aynı saatte buradan 14.99 lira değerinde bir kahve alıyordu. Lüks markaları seviyordu, orası belliydi ama şu kötü kahvenin nesini seviyordu Allah aşkına?

Neyse işte, Fatma'ya asistanın elindeki tabletten bahsetmiştim. O da her zamanki sihrini konuşturmuş ve o tabletteki bilgileri alabilmemiz için bir çip tasarlamıştı. Benimse tek yapmam gereken tablete o çipi yapıştırmaktı. Ve tabii ki çarpışma sahnesi, benim küçük kurgularımdan biriydi. Üzerimdeki gömleğin dikkatini çekeceğini tahmin etmiştim ancak bu kadar hayran kalabileceğini düşünememiştim.

Önce eşyalarının etrafa dağılmasını sağlamıştım. Bunun için bir miktar kahve sıcaklığını tatmam gerekiyordu. O kahveye kendi çarptığını sanıyordu oysa ben kendim dökmüştüm kahveyi üzerime. Gömlek vesilesiyle onun dikkati dağıldığı sırada yere düşen eşyalarının arasından tableti aldım ve çipi yapıştırdım.

İşte bu kadar.

Kahveciden yeterince uzaklaştığıma emin olunca, gözlüğü çıkarıp attım. *Clark Kent*'çilik de bir yere kadardı.

* * *

Bir mağazaya girip üzerime temiz kıyafetler aldıktan sonra Fatma'nın meşhur laborantıyla buluşmak üzere yola koyuldum. Issız bir alana inşa edilmiş bu kocaman fabrikayı görünce, buraya sadece "ilaç firması" demenin yeterli olmadığını anladım. Giriş her zaman kolay olurdu ama bakalım buradan kolayca çıkabilecek miydim?

Fatma'nın anlattığına göre, zemin katta hammaddelerin depolandığı bir alan vardı. İçeriye diğer insanlar gibi giremeyeceğimi biliyordum, o yüzden Fatma buluşma saatimizden on beş dakika önce kameraları devreden çıkaracaktı. Bir kaos oluşmaması için daha önceden yedeklenen görüntüleri gösterecekti ve biz de o esnada takası gerçekleştirecektik.

Fabrikaya doğru yaklaştıkça tuhaf bir tanıdıklık hissi beni ele geçirmişti. Sanki *deja-vu* oluyor gibi hissediyordum ama yaşadığım hissin tam karşılığı *deja-vu* değildi aslında.

Ürpertici bir sessizlikle Fatma'nın bahsettiği arka kapıya ulaştım. Saatimi kontrol ettim. Bir dakika içinde kameralar işlevsiz olacaktı. Onu beklemeliydim.

Bu geniş kapı sevkiyat giriş kapısıydı. Her gün iki kez büyük kamyonlar gerekli malzeme tedariki için buraya yanaşıyorlardı. Kapıyı açmak için kırmızı bir buton vardı. *En fazla ne olabilirdi ki,* diye düşünüp butona bastım.

Kapı açılmaya başladı ama haddinden fazla yüksek

bir ses çıkardı. Sanki arabayı geri vitese takmışım gibi ses çıkıyordu fakat şiddeti dağları tepeleri uyandıracak cinstendi. Etraftan koşuşturma seslerini duyar duymaz harekete geçtim. Saklanacak uygun bir yer bulmalı ve kapının kendi kendine açıldığına inanmaları için dua etmeliydim.

Yere yatıp ağır ağır yukarıya doğru açılan kapının altından hızlıca geçtim. Karşıma uzun bir koridor ve etrafı kat kat ürün dolu bir depo çıktı. Ayakkabı sesleri yaklaşırken hızlıca köşede duran kolilerin arkasına saklandım. Kapı sonuna kadar açılmıştı ve güneş bütün depoyu aydınlatıyordu. Ellerimi gözlerimin üzerine siper edip kapıya gelen adamların sesini dinledim. İki kişilerdi. Sanki ilk başta daha çok kişi geliyormuş gibi hissetmiştim ama sanırım yanılmıştım. Etrafıma bakınıp saklanabileceğim bir yer aradım. Köşede ağzı açık bir koli görünce, adamların henüz içeri girmemiş olmasını fırsat bilerek koliye koştum. İçi boştu. Hızlıca içine girip kapağını kapattım. Böyle zamanlarda ufak tefek olduğum için şükrediyordum.

Biraz sonra kapının tamamen açılmasıyla ses dindi. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum ama kapalı alan fobim beni ele geçirmişti. Bu kutular bu kadar küçük olmak zorunda mıydı Allah aşkına?

Karanlık, dar ve soğuk...

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alam...

"Eeeh! Yeter be!" diye bağırarak kutuyu parçalarcasına açtım. *Dövüşse dövüş, silahsa silah kardeşim! Nedir yani?* Bağırmamla beraber, adamlar bana doğru koşmaya başladılar. Valla kapalı kutu çekilir dert değildi.

Onun yerine dövüşmeyi tercih ederdim.

Ellerinde tuttukları silahlarla beni hedef almış, koştura koştura geliyorlardı. Elimi cebime atıp işe yarar bir şeyler aradım. Bir yandan da o geniş koridorda koşmaya başlamıştım.

Adamlardan biri hızlıca silahını ateşlerken kaçtım ve cebimden çıkan ilk şeyi kullanmaya karar verdim: Sis bombası. Bu, işleri biraz yavaşlatırdı. Bana yeterli süreyi sağlardı.

Sis bombasını atıp adamların etrafını sarması için birkaç saniye bekledim. Hemen ardından koridorun iki yanındaki kolilere doğru koştum. Kolileri bir araya getirip iple bağladım. Hızlıca karşıya geçip aynı şeyi buradaki kolilere de yaptım. Sonra iki ipi birleştirip hızlıca koşmaya başladım. Beni görebilecekleri, ancak bana yetişemeyecekleri kadar uzak bir mesafedeydim.

Sisin azalmasıyla birlikte etraflarında beni arayan adamlara doğru ıslık çaldım. Beni gören adamlar hızlıca bana doğru koşmaya ve ateş etmeye başladılar. Mermilerden kaçmak için malzemelerin arkasına sığındım ve adamları bekledim.

Üç adım sonra ne olduğunu anlayamadan ipe takıldılar ve ipe bağlı olan koliler de adamların üstüne yıkıldı. Yaklaşık yirmi küsur kolinin altında kalmışlardı. Bayıldıklarını görebiliyordum. Artık ilerleyebilirdim. Sadece planı biraz daha hızlı işletmek gerekiyordu.

Depolama alanından çıkıp koşmaya başladım. Buluşmaya geç kalmıştım bile. Eğer birkaç dakika içinde söz verdiğim yerde olmazsam, elimdeki tüpü teslim edeceğim biri de olmayacaktı.

Gideceğim yönü anlamaya çalışırken etrafta bir şeyler tanıdık gelmeye başladı. Bu tanıdıklık hissi iyi his-

settirmiyordu. Sanki kapalı bir alanda kalmışım gibi korkunç bir his, kalbimden çıkıp bedenimi sarmalamaya başlamıştı. Neler oluyordu bana? Hem şimdi sırası mıydı?

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Sağ mıydı, sol muydu? Ne tarafa gidiyordum ben? Hay aksi! Tam da sırasıydı.

Koridorda ilerlemeye devam ettikçe beynimin içine sıkışıp kalmış binlerce anı gözümün önüne gelmeye başladı. Kalbim anormal bir hızda atmaya başlamış, nefesimi kontrol edemez olmuştum. Bir saniyeliğine durmalıydım. Sadece bir saniye.

Koridor büyük ve genişti. Karanlık da değildi. Peki neden böyle hissediyordum?

Bir anda küçük bir kız çocuğu geçti yanımdan, hayal meyal gördüm onu. Turuncu uzun saçları birbirine dolanmıştı ve sanki bir şarkının nakaratını mırıldanıyordu kendi kendine. Dönüp bana baktı. Evet, onu takip etmemi istiyordu.

Nerede olduğumu bile unutmuş bir halde, onu takip etmeye başladım. İlerledikçe etraf soğuyor ve kararıyordu sanki. Soğuktan vücudumu kontrol edemez bir halde titremeye başlamıştım bile. Ama kızı takip etmekten vazgeçemiyordum. O an peşimde birilerinin olması bile umurumda değildi. Kızın beni nereye götüreceğini merak ediyordum. Bir yere yaklaşıyor olma hissi, kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Her şey tanıdık ve bir o kadar da yabancı geliyordu bana. Beynim, sanki buraları daha önceden biliyormuş gibiydi. Önümdeki turuncu saçlı kızın beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama hissediyordum.

Yolun sonunda kötü bir şeyler vardı.

Yine de artık geri dönmek ve vazgeçmek için çok geçti. İnatçılığım ve merakım, bedenimi sarmalayan bu telaşla bütünleşmişti çoktan. Gitmem gerekiyordu.

Turuncu saçlı kız, onunla gelip gelmediğimi kontrol edercesine arkasına bir kez daha baktı. Ve sonra koridorun sağ tarafındaki yola keskin bir dönüş yaptı. Onu kaybettiğimi sanıp hızlıca koştum. Gözümün önünden kaybolursa nereye gidecektim?

İşte oradaydı, bana dönmüş ve elini uzatmıştı. Yanına gidip elini tuttum. O kadar cılızdı ki... Ufacık bir rüzgâra kapılıp gidebilecek kadar ufaktı. Bana kendi küçüklüğümü hatırlatmıştı.

Yol boyunca kapılar sıralanıyordu ve kapıların üstünde küçük camlar vardı. Hafızam, hatırlamak istemediğim bütün her şeyi o an önüme getiriyordu. Kapıların ardından binlerce ses yükseliyordu. Hayvan sesleri.

Nefes nefeseydim ve artık yürüyemeyecek bir hale gelmiştim. Fakat hatırlıyordum.

Ben kendimle boğuşurken, küçük kız hızla elimi bırakıp kapılardan birinden içeriye girdi. Açık olmayan bir kapıdan. "Dur!" diye bağırsam da sesimi duyuramayacak kadar güçsüzleşmiştim.

Hatırlıyordum.

Duvara tutunup kendimi zorlayarak yükseldim. Camdan içeri bakmak istemiyordum ama bakmak zorundaydım.

Burasıydı.

Hatırlıyordum.

Bütün o çirkin anılar yeniden buradalardı. Hepsini silmek, yok olmasını dilemek için yıllarca uğraşmıştım ve şimdi... İşte buradaydı.

Beş yaşımda, çiftlik evine kaçırıldığımda buraya ka-

patılmıştım. Sağ taraftaki duvarda derin bir çatlak vardı. Her gün, her saat ona bakardım. Oradan çıkabilmek için dualar eder, ağlardım.

Ne gücüm ne dayanağım vardı. Sadece beş yaşındaydım. Cılız, küçük ve uzun turuncu saçları birbirine dolanmış o kızdım ben.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, hıçkırıklarımı tutmakta zorluk çekiyordum. O derin çatlağa baktım tekrar. Unuttuğum her günü yeniden hatırladım. Çektiğim her acıyı ve eziyeti. Açlığımı, soğuğu ve karanlığı...

Kapalı bir kutunun içinde sıkışıp kalmak nasıl bir histir, bilir misiniz? İlk başta sanki minik bir sığınak gibi hissettirir insana. Güzel ve sevimli görünür. Günler geçtikçe, yanınızda birinin olmasını dilersiniz. Konuşmak, gülüşmek ve oyunlar oynayabilmek için. Ardından açlık gelir. Karnının gurultusunu her şeyden daha çok duyarsın, bir damla su için bile yalvarırsın. Saatlerce ağlarsın annenin babanın arkasından. Ama sesin en fazla o kutu kadar duyuluyordur. Daha önceden hiç öyle hissetmemiş olsan da yavaş yavaş karanlıktan korkmaya başlarsın. Bir yerden sonra ağlamayı kesersin çünkü ağlamanın bir faydası olmadığını anlarsın. Güneş her seferinde yeniden doğduğunda, sadece güneşin vurduğu yerlerde durursun. Gecenin karanlığı bastırdığındaysa, o kutunun en köşesine sığınırsın. Sırtını duvara dayayıp gözlerini dört açarsın. En sonunda soğuk gelip çattığında artık ne dökecek gözyaşın ne de kendini koruyacak mecalin kalır. Bir şarkı geliverir aklına aniden. Annenle son kez söylediğin o şarkı... Onu mırıldanıp uykuya dalarsın annene kavuşacağını hayal ederek.

Ağlamak istemiyordum ama kendimi durduramıyordum. Bir an önce uzaklaşmalıydım buradan ama

ayağa kalkacak gücü bile bulamıyordum. Ruhumu burada bırakmıştım ben. Hep çocuk ruhlu derlerdi ya bana hani. Hiç büyümedim ki. Hep buralarda dolaştım. Beş yaşında, kırılgan ve üzgün.

Derken o an, birden yanımda beliren bir adamın omzuma dokunup, "İyi misiniz?" demesiyle donakaldım. Duygularım beni savunmasız bırakmıştı. Ne ara bu kadar kendimden geçmiştim? Gözyaşlarımı silip adama gergince bir bakış attım. Beni yakalamıştı, değil mi? O halde neden iyi olup olmadığımı merak ediyordu? Şimdiye kelepçeleri takmış olması lazımdı.

"Siz gecikince, bir şeyler olduğunu tahmin ettim. Sonra koridorda sizi bu tarafa doğru koşarken gördüm ve..." Cümlesini tamamlamadan cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı.

Benim kartvizitim.

Bu o kişiydi.

Burada buluşmam gereken kişi.

Ruhsal olarak derin bir an yaşıyordum ama hemen toparlanmalı ve bu işi tamamlamalıyım. Daha önce bu karanlıktan çıkabilmiştim. Bunun için yıllar gerekmişti ama başarmıştım. Şimdi çok daha güçlüydüm. Şimdi, o zaman yapamadıklarımı yapabilirdim. Ruhen teslim olmuştum ama o zaman bedenen zayıftım. Artık öyle değildi.

Kendine gel Pelin!

Toparlan!

Bu senin sınavın! Artık beş yaşında değilsin.

Gözyaşlarımı sildim. Titreyen bacaklarıma inat, kendimi ayağa kalkmak için zorladım. Burada bıraktığım ne varsa yanıma aldım. Ellerimi yumruk yapıp ne kadar güçlü olduğumu hatırlattım kendime. O kadar sert bas-

tırıyordum ki elimi, tırnaklarım etime batıyor, canımı yakıyordu. Bu da bana güven veriyordu. Unutmak için zorladığım her şeyi, şimdi hatırlamak için çabalıyordum. O anıları artık saklayamazdım. Benliğimi oluşturan hiçbir şeyden kaçamazdım. Kaçış, çöküş demekti.

Bunu yapabilirdim. Kendime inanıyordum.

Burada yaşadığım her şey, şu anki beni bu ana hazırlamıştı. Yani hepsi varlığımın bir parçasıydı. Bunu kabullenmeliydim. İşte böyle güç bulacaktım. Evet, burada yaşanan her şeyi kabullenmeli ve önüme bakmalıydım. Geleceğe.

Bütün bunlar için babamı suçlamıştım ama burası çiftlik evi değildi bile. Babamın bir kez daha haklı çıkmış olması beni derinden üzmüştü. Artık ona borçluydum. Onu bulmak ve İyi Anne'yi yok etmek zorundaydım. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Biraz daha iyi hissediyordum şimdi. Güçlü. Kararımı vermiştim. Bize bunları yapanlara hepsini teker teker ödetecektim.

Elimi cebime atıp Fatma'dan aldığım tüpü ona uzattım. Adam hızlıca tüpü alıp, "Gitmeliyim. Siz de gitmelisiniz," diyerek koşmaya başladı. Çıkış için ufak bir yardım isteyecektim ama artık çok geçti. Uzaklaşmaya başlamıştı bile.

* * *

Nihayet buraya girdiğim depoya geri dönünce büyük bir karmaşanın hâkim olduğunu gördüm. İlk başta bunun sebebinin ben olduğumu tahmin etmişim ama galiba kendimi biraz abartıyordum. Yeni ürünler gelmek üzereydi. Dışarıda kamyonlar vardı, birileri forkliftle taşıma yapıyordu. Sadece küçük bir güvenlik eki-

binin gözleri birini arıyor gibiydi. Beni.

Hızlı bir gözlemden sonra, kendimi ikna etmekte biraz zorlansam da, forkliftin taşıyacağı kutulardan birine girdim.

O an heyecanla birlikte hafif bir şaşkınlık geçirdim, çünkü bu sefer ki kapalı kutu beni eskisi gibi rahatsız etmiyordu. Ömrüm boyunca belki ilk defa nefessiz kaldığımı düşünmüyordum. İyi hissediyordum. Sakince forkliftin gelip beni alışını ve kamyonun içine yüklenmeyi bekledim. Tüm bunlar olurken hareketsiz kalmayı başarmıştım.

Ben başarmıştım.

Artık karanlıktan ve dar alanlardan korkmuyordum.

Bu benim yapabileceklerim için gücümün büyüklüğünü gösteren kocaman bir adımdı.

Tüm bu ufak maceranın sonunda tekrar Fatma'nın evine döndüm. Tüm duyguları art arda yaşamış biri olarak bitkin hissediyordum. Yatmak, uyumak ve sonsuza kadar uyanmamak istiyordum. Ancak eve girmemle Fatma telaşla konuşmaya başladı. "Ortalık karışık!" dedi ve beni içeriye doğru sürükledi.

Halsiz bir şekilde, "Zaten ne zaman karışık değildi ki?" diye sordum. Gerçekten biraz uyumaya ihtiyacım vardı.

"Hayır hayır hayır. Bu sefer farklı."

Beni sürüklemeye devam ederken, "Neler olduğunu sormayacak mısın?" diye sordum. Anlatmak için can atıyordum. Hem de tüm halsizliğime rağmen.

Fatma yüzüme ciddi bir şekilde bakakaldı. Bir an düşündükten sonra, "Soracağım tabii ki ama daha acil bir mesele var." O da en az benim kadar dalgındı ya da tek bir konuya aşırı odaklanmıştı. O yüzden sormayı unutmuştu. Elbette ona da sıra gelecekti.

"Pekâlâ!" dedim, sabırsızca nefes vererek. "Gönder gelsin."

"Az önce mecliste birden fazla karar alındı. Bunlar-

dan bir tanesi de İyi Anne'nin yeni ürettiği aşıyla ilgiliydi."

"Eee?"

Muhtemelen onay çıkmamıştı ve İyi Anne bir darbe daha almıştı.

"Babanın hastanede olduğunu düşündükleri için ortada bir kararsızlık durumu vardı. Ancak sonra bir şey oldu, bir şeyler değişti ve onaylandı."

"Sence bu işte İyi Anne'nin parmağı mı var?"

"Bilmiyorum. Ama eğer baban iki gün içinde ortaya çıkmazsa bu iş başlamadan sona erer."

"Nasıl yani?"

"Meclisten geçen herhangi bir yasanın onay süresi yedi gün. Bu yedi gün içinde itirazlar yapılabilir ve tabii cumhurbaşkanının ret yetkisi var. Ancak oy birliği vardı. Kimse itiraz etmeyecek demektir bu. Yani baban iki gün içinde ortaya çıkmazsa, itiraz süreci de geçmiş olacağı için kanunlaşmış olacak."

İç çekip daha fazla dayanamayan bedenimi koltuğa bıraktım. Babamı bulmak hızlı bir çözüm olabilirdi elbette. Ancak nerede olduğunu sadece ben değil, hiç kimse bilmiyordu. Ölmüş olabilme ihtimalini aklıma getirmek dahi istemiyordum. İyi olduğuna ve kimsenin bilmediği bir hastanede iyileşmeye çalıştığına emindim. Elimde en ufak bir ipucu olmadan onu bulmak, samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Bu zor bir atıştı. Fazlasıyla zor.

Başka bir yol denemeliydik.

Rahatlamak için saçlarımdaki tokaları çözerken konuşmaya devam ettim. "Bunun başka bir yolu olmalı. Oy birliği olsa bile iki gün içinde itiraz edilebilir, değil

mi?" Aklıma bir şeyler geliyordu. Ancak bu soruyla Fatma'nın aklını karıştırdığımı görebiliyordum.

"Yani... Evet. Bir kişi bile itiraz etse süreci uzatmak için yeterli olur. Bu da bize zaman kazandırır," diye cevapladı sorumu.

"Orada kazandığımız zaman sayesinde babamı bulmak için yeterli fırsatımız olur," dedim durumdan hoşnut bir şekilde.

"İyi ama..." dedi Fatma endişeli bir şekilde. "Bunu nasıl başaracağız?"

Alnımı ovuşturup, "Bilmiyorum," dedim çaresizce. "Büyük bir olay olmalı. O kadar büyük olmalı ki birilerini tetikleyip itiraz sürecini başlatabilelim."

Fatma hızlıca yanıma yaklaşıp çok gizli bir sır verirmiş gibi, "Nasıl yani? Şantaj mı yapacağız birilerine?" diye sordu.

Gülümseyip, "Hayır, hayır," dedim. "Biz İyi Anne'nin yolundan gitmeyeceğiz."

* * *

Birkaç saat sonra ikimiz de sayısız fikri elemiş, sayısız plandan vazgeçmiş ve artık tükenmiş bir haldeydik. Beynimiz nihayet yanma kıvamına geldiğinde dinlenme kararı aldık ve ufak bir sessizliğin ardından Fatma gün boyunca yaşadıklarımı sormayı hatırladı. Ufak bir mahcubiyetle, "Vallahi ben sormayı unuttum ya! Neler oldu anlasana. Hem biraz kafamız dağılır."

Bunun üzerine ona asistanla yaşadıklarımdan başlayıp fabrikadaki aksiyonlarıma ve beni hapsettikleri odayla yüzleşmeme kadar her şeyi anlattım. Fatma şaşkın yüz ifadesiyle beni dinlerken, "Ama ilacı teslim ettin, değil mi?" diye sordu.

"O kadar olay anlattım. Gerçekten en merak ettiğin şey bu mu Fatma?" diye sordum hafifçe kızarak.

"Ne yapayım? Öyle şeyler yaşıyoruz ki artık şaşıramıyorum bile. Ama haklısın. Yaşadıklarını tahmin bile edemem," dedi mahcup bir halde.

Ortamı yumuşatıp, "Tamam tamam. Şaka yaptım zaten. Aklımız bu kadar karışıkken bunu sormanı bekliyordum zaten. Ve merak etme, evet, teslim ettim."

"Oh çok şükür."

Aslında ona kızmamıştım. Haklıydı. Zaten her şey yeterince karışıktı. Hem geçmişin kirli izlerini kendi kendime silmeyi başarabilmiş, kocaman bir kız olmuştum artık, değil mi? Fatma'nın yıllar önce yaşadığı acılar o kadar büyüktü ki bana travmatik gelen tüm o süreç onun için önemsiz bir detaydı. Onu anlayabiliyordum. Ve tabii kendimi de. İkimiz de haksız değildik. Sadece odaklanmalıydık. Şu ana. Yaşadıklarımıza ve yaşayacaklarımıza.

Neden sonra, aklımda bir ampul yanıp sönmeye başladı. O an, "Evreka! Evreka!" diye bağıramayacağım için hafifçe gülümsedim ve Fatma'ya, "Sana bir sorum var!" dedim.

Bana dönüp sormamı bekledi.

"Diyelim ki bir ürünün var ve bunun çok satmasını istiyorsun. Ne yaparsın?"

Konunun nereye varacağını anlamayan Fatma, kaşlarını çatarak biraz düşündü. Biraz sonra, "Bilmem. Reklam veririm galiba," diye cevap verdi.

"Peki bu reklamı hangi mecralarda kullanırsın?"

"Nasıl yani?"

"Yani *billboard* reklamı mı verirsin, dergilere mi reklam koyarsın, ne yaparsın?"

"Haa! Anladım. Hmm... Bir düşüneyim... Ürünün çeşidine göre karar verirdim ama büyük ihtimal sosyal medyadan ilerlerdim."

"Yani sosyal medyanın gücünü kullanmak isterdin. Güzel. Peki bu reklamlar nasıl olurdu? Yani ürünün iyi kötü her şeyini açık bir şekilde anlatır mıydın?"

"Şimdiye kadar hangi reklam ürünü açık bir şekilde anlatmış ki ben anlatayım? Tabii ki hayır!"

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Planımızı bulmuştuk.

Fatma'ya hiçbir şey anlatmamıştım. Ama sadece şu örnekle, o ne demek istediğimi anlamıştı. Ya da telepatiyle anlaşabiliyorduk, artık o kadarından emin değilim. Sadece bir şeyden emindim. Mutluydum ve huzurlu hissediyordum. Bir çıkış yolu bulabilmek, o kadar iyi gelmişti ki.

Açtığım saçlarımı tekrar ve son kez bağladım. Bu iş tamamlandığında artık bağlamama gerek kalmayacaktı. Aynı anneminkiler gibi dalga dalga rüzgârda süzüleceklerdi. Bunu hak ediyorlardı. Sadece önümüzdeki engeli aşmam gerekiyordu. Son kez doladım tokayı saçlarıma.

Fatma, "Çok mantıklı," diyerek rahatlamak için gerindi. Kafasını sandalyeye dayayıp tavana bakakaldı bir süre. "Onları kendi silahlarıyla vuracağız aslında," dedi, yapacağımız işin ciddiyetini anlatmak için.

Omuz silkip, "Başka bir çıkış yolu göremiyorum ne yazık ki," dedim ve cebimden iki lolipop çıkardım. Birini Fatma'ya uzattım. Lolipopu açmak için uğraşırken, "Küçüklükten beri tek bir hayalim vardı," dedim. "Ger-

çek bir kahraman olmak. Ama şimdi düşünüyorum da galiba yanlış bir hayal bu."

"Annen bir kahramandı. Bunu kimse inkâr edemez," dedi Fatma kendinden emin bir şekilde.

"Eğer annemin yolundan gitmek istiyorsam, onu anlamak istiyorsam, kahramanlık sadece bir araç olabilir. Galiba doğrusu başka..." diyerek kafamı kaşıdım. Bu benim için büyük bir adımdı. Yıllardır bildiğim, öğrendiğim her şeyden kopmak, bambaşka bir yola sapmak gibiydi ama doğru olanın bu olduğunu görebiliyordum. Yıllar sonra nihayet annemi gerçekten anlayabiliyordum. Annemin derdi, birileri onu övsün, sevsin, tebrik etsin değildi. Annemin derdi yaşanabilir bir dünyaydı. Savaşların olmadığı, çocukların ölmediği, insanların canileşmediği bir dünya...

"Ben, kötülüğün olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Fatma bana dönüp gülümsedi ve "Kötülüğün olmadığı bir dünyada kahramanlara ihtiyaç duyulmaz," dedi.

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Bunu düşünmeliydim.

Koltuğa geçip uzandım. Kafamın içinde planın detayları dönerken, rahatlamak için annemin mektuplarından birini açıp okumaya başladım.

Babamın yerini biliyorum. Aşının antijeniyle birlikte sana gönderdiğim konuma gel. Kimseye haber verme! Eğer bir kişi bile haberdar olursa, gizli kimliğin tüm gazetelere manşet olur!

Mesajı gönderirken elim titriyordu ama o bunu bilemezdi, değil mi? Derin bir nefes alıp Fatma'ya yardım etmeye koyuldum.

Yıllar önce terkedilmiş küçük bir lunaparktı burası. Yıllar içinde ağaçlar egemenliğini ilan etmiş, bazı oyuncakları tamamen kaplamış olsa da, buranın kendine has bir atmosferi vardı. Hangileri hâlâ çalışıyordu bilmiyordum. Bunu kontrol etmek için vaktimiz yoktu. Zaten buna gerek de yoktu.

Aslında ilk tercihim burası değildi. Ancak kimseyi rahatsız etmek istemiyordum. Bu işi sessiz sakin halletmeliydim.

Mesajı attığım kişi buraya gelene kadar vaktimiz vardı. Sonrasında neler olacaktı bilmiyordum ama heyecanlanmadığımı söylersem yalan olurdu. Fatma'yı ağaçların arasına ama beni görebileceği bir konuma

yerleştirip etrafa dizilmesi gereken malzemeleri yerleştirdim. Sonrası içinse pelerinim bana yol gösterecekti. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

* * *

Yaklaşık bir saat sonra, nihayet mıcırlı yoldaki arabanın sesleri duyulmuştu. Bu tahminimden uzun sürmüştü. Konuşmayı hızlı ilerletmem gerekiyordu. Zaman işliyordu.

Fren sesi.

Kapının açılma ve hızlıca kapanma sesi.

Kalbimin yerinden çıkacakmışçasına hızla atma sesi.

Ve nihayet elinde antijenle birlikte bana doğru yürüyen Enver Amca.

Planın birinci adımı başarıyla gerçekleşmişti. Babamın yerini söyleme karşılığında antijeni alacaktım. Sadece ufak bir sorun vardı. Babamın yerini bilmiyordum. Tabii onlar da bilmiyorlardı ve öğrenmek için can atıyorlardı. Eğer öğrenirlerse, yapacakları ilk işin babamı öldürmek olacağını da çok iyi biliyordum. Ben de bunu kendi lehime kullanmaya karar verdim.

Enver Amca yeterince yaklaştıktan sonra, "Geciktin!" dedim onun duyabileceği şekilde.

Saçı sakalı birbirine karışmış bir haldeydi. Eski düzenli ve losyon kokan halinden eser yoktu. Anlaşılan babamı aramak, yorucu ve nefes aldırmayan bir iş haline gelmişti onun için.

"İstediğini bulmak kolay olmadı," dedi. Sesindeki telaşı hissedebiliyordum. Bu benim tanıdığım kişi değil gibiydi. Gerçek yüzünü görmek beni üzmüştü. Keşke böyle olmasaydı.

"Sen istediği her şeyi kolayca elde edebilen bir adam-

sın!" dedim sert bir şekilde. Aramızdan soğuk rüzgârlar esiyordu. Çok tuhaftı.

Neden acele ettiğini biliyordum. Bir an önce babamın yerini öğrenmek istiyordu. Ama bu mümkün değildi. Onu oyalamalıydım.

"Fazla vaktim yok. Bana babanın yerini söyle!" dedi, az önceki sert tavrıma aynı şekilde karşılık vererek.

"Eh!" dedim gözlerimi devirerek. Omuz silkip, "Ama benim var," dedim. Yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladım. Ne kadar ağırdan alırsam o kadar iyiydi. "Booooolca vaktim var."

İyice yaklaştım ve bir kol mesafesi kaldıktan sonra, "Kuralları biliyorsun. Önce antijeni alayım," dedim.

Enver Amca başını onaylamaz bir şekilde salladı. "Babanın nerede olduğunu bilmem lazım. Sana güvenemem. Duvar İşçileri'nin içine kadar girip sonra kaçtın."

Ben bununla övünüyordum ancak galiba Duvar İşçileri bu duruma biraz alınmıştı. "Ama kabul edelim. Senin de benden aşağı kalır yanın yok," dedim alaycı bir tavırla. Enver Amca'yla böyle konuşuyor olmak biraz garipti ama tuhaf bir şekilde iyi hissettiriyordu. "Yıllarca babama hizmet ediyor gözüktün. O sana güvendi. Her şeyini emanet etti. Peki sen ne yaptın? Ona ihanet ettin! Üstelik beni de kullandın. Beni kullanmak için ölmüş birinin anılarını çaldın sen! Annemi pis işlerinize alet ettin!"

Şaşırmıştı. Şaşırdığını belli etmemek için ifadelerini saklamaya çalışıyordu ama ben onu iyi tanıyordum. "Ah Pelin! Demek keşfettin. Kim düşünürdü o küçük kızın bu kadar akıllanacağını. Oysa hep aklı bir karış havada bir kızdın sen."

Beni küçümsüyordu. En baştan beri beni küçümsemişti. Ancak bunu söylemiş olması, kafamda bazı taşları yerine oturtmuştu. "Sendin!" dedim parmağımla onu göstererek. "Küçükken beni kaçırmalarına yardım eden kişi sendin. Çiftlik evine gideceğimizi söyledin. Beni gönderdin. Ama bu yalandı. Beni denek odalarında tuttular. Bunu biliyordun. Beni kaçırmalarını sen sağladın." Gerçeğin hiddetiyle zangır zangır titriyordum. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Enver Amca en başından beri babama ihanet ediyordu.

Enver Amca dalga geçercesine hafifçe gülümsedi. "Artık hiçbir şey önemli değil. Baban ölmek üzere. Ve sen bir hiçsin. Ayağımıza takılan küçük bir taş parçası. Evet, busun sen! Eğer Duvar İşçileri'ne katılırsan bir faydan olur diye düşündüm ama bunu hak etmiyorsun. Sen Duvar İşçisi olmaya layık değilsin."

Öfke ve nefret doluydu. Bu sözler sanki başka bir ağızdan çıkıyordu. Ruhu neredeydi? Ne zamandan beri bu kadar kötü kalpliydi?

"Neden?" diye sordum, tanıdığımı sandığım Enver Amca'nın orada bir yerde olması umut ederek. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Boşuna uğraşma!" dedi alaycı bir şekilde. "Şu salak kahramanlık zırvalarını biliyorum. Sana sadece şunu söylüyorum. Bir kahraman herkesi kurtaramaz. Eğer bir kahramansan, beni kurtaramayacağını bil. Ben buyum."

"Yazık!" dedim, ondan tiksinirmişçesine bakarken. "Oysaki babam sana acımış. Yanına almış. Kendi elleriyle büyütmüş. Sen İyi Anne'nin bir maşasısın sadece!" diye bağırdım.

"Ben kimsenin maşası falan değilim!" dedi öfkeli bir ses tonuyla.

Konuşmanın en hararetli anındayken Fatma'dan bir işaret geldi. Geliyordu. Acele etmeliydim.

Hızlı bir karar vererek taktik değiştirdim. Masum, sakin ve Enver Amca'nın bildiği kızı oynamaya karar verdim. Sesimi dinginleştirip, "Sana son bir kez sarılmama izin ver," dedim en masum halimle.

Enver Amca şaşırıp, "Neden?" diye sordu.

Hiç sevgi görmeyen insanlar, sarılmanın önemini anlayamazdı. Ben ona anlatmaya razıydım. Derin bir nefes alıp, "Belki şu an değil ama ben Enver Amca'mı çok sevdim. Ve sana son bir kez sarılırken aslında eskiden tanıdığım, beni bütün sıcaklığıyla karşılayan, öz amcam kadar sevdiğim kişiye sarılıyorum," dedim.

Enver Amca kaşlarını çatıp ufak bir şüpheli bakıştan sonra beni kafasıyla onaydı. Bense olabildiğince yavaş bir şekilde ona sarıldım. O da bana karşılık verdi.

Birkaç saniye sonra mıcırlı yolda iki araba daha belirdi. Öndeki araçtakilerin sarıldığımızı gördüğüne emindim. Enver Amca hızlı bir şekilde geri çekildi ve yeterince tedirgin bir şekilde, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. Bu rahat tavrım onu huzursuz etmişti. Bir arkasına yanaşan araçlara, bir bana bakıyordu. Kafası karışmıştı. Benden uzaklaşıp araçların olduğu tarafa yanaştı ancak tahminimce artık çok geçti.

Aslında ben de iki araç beklemiyordum. Tek araç gelecek diye düşünüyordum. Bu benim için de sürpriz olmuştu. Kaşlarımı çatıp beklemeye koyuldum. Önce şoför indi ve arka kapıyı açtı.

Arka kapıdan bembeyaz elbisesi ve dik duruşuyla İyi Anne indi.

Dün sabah, asistanının tabletine erişim sağladıktan sonra bizim için her şey daha kolay olmuştu. Asistanının tabletine girip İyi Anne'nin bütün programını incelemiştik. Günlük, aylık, hatta yıllık... Ne, nereye, ne zaman gidecek, hepsi elimizdeydi. Ve işte tam bu saat, bu dakikayı kendimiz için ayarlamıştık. Gerçi oraya bunu açık açık yazmamıştık elbette. Burada bir tür iş görüşmesine geldiğini sanıyordu.

Ta ki şu ana kadar!

Bu nedenle onun da şaşkın oluşunu anlayabiliyordum. Şimdilik yemi ortaya atıp akışına bırakmayı düşünüyordum. Gerektiğinde müdahale edip istediğimi alacaktım.

Neler olacağını çok merak ediyordum.

Birden tavır değiştirip, "Eyvah!" dedim, hepsinin duyabileceği bir şekilde. "Yakalandık!"

İyi Anne öfkeli bir ifadeyle Enver Amca'nın yanına geldi.

Enver Amca, "Ne? Ne yakalanmasından bahsediyorsun sen?" dedi telaşlı bir şekilde. Alnında biriken terleri bir tek ben görüyor olamazdım.

"Sizin burada ne işiniz var? Hemen bana neler olduğunu anlatın!" diye emir verdi İyi Anne.

Enver Amca ne diyeceğini bilemez bir halde kalakalmıştı. Anlaşılan ona bunu benim açıklamam gerekiyordu. "Enver Amca bana antijeni getirdi. Ben de ona teşekkür ediyordum ki siz geldiniz. Hakikaten bizi nasıl buldun İyi Anne?" dedim korku dolu gözlerle onlara bakarken.

İyi Anne bizi yakaladığı için gururlu ama bir yan-

dan da bunun nasıl olduğunu anlamadığı için şaşkındı. "Antijeni mi?" diyerek Enver Amca'ya döndü. "Bu doğru mu?"

İyi Anne'nin bana inanmayacağını, Enver Amca'nın da durumu inkâr edeceğini biliyordum. "Hayır hayır! Doğru değil elbette. Ben şey... Ben... Yerini bildiğini söyledi. Babasının yerini biliyormuş. Onu söyleyecekti. Onun için geldim ben," diyerek parmağıyla beni gösterdi.

Bense üzgün bir suratla, "Neden yalan söylüyorsun Enver Amca? Madem öyle, bunun bende ne işi var?" diye sordum parmaklarımın ucunda antijeni sallarken.

İkisi de kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Enver Amca'ya sarılırken elim cebine uzanıvermişti. Ve hoop! Antijen artık bendeydi. Tabii bunu İyi Anne'nin bilmesi gerekmiyordu.

İyi Anne büyük bir sinirle burnundan nefes alıp verdikten sonra, "Bana yalan söylüyorsun!" dedi Enver Amca'ya dönerek. "Sarıldığınızı gördüm. Sen bir hainsin!" Sonra yanındaki korumasına dönerek, "Götürün bunu! Onunla sonra ilgileneceğim!" dedi sert bir şekilde. Enver Amca, aniden İyi Anne'nin ayaklarına kapandı ve yalvarmaya başladı. Ancak her şey için çok geçti. Koruma, Enver Amca'yı sertçe yerden kaldırıp ellerine plastik kelepçe taktı. Ardından onu öne doğru ittirip arabaya götürdü.

Açıkçası bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim ancak İyi Anne'nin yapacaklarından korkması normaldi. Kim korkmazdı ki? Böylece Enver Amca'nın defterini dürmüş, babamın öcünü almıştım.

Şimdi sıra İyi Anne'deydi.

Onlar Enver Amca'yla ilgilenirken ben de elimde du-

ran antijeni hızlıca pelerinimin derinliklerine gönderdim. Böylece İyi Anne beni yakalasa bile onu bulması çok uzun zaman alacaktı ve bu bana biraz zaman kazandırabilirdi.

İyi Anne üstüme gelirken ben de geri geri gitmeye başladım. İkimiz de hiç acelemiz yokmuş gibi davranıyorduk. Benden antijeni almaya çalışacaktı, beni öldürmeye çalışacaktı, babamın yerini öğrenmeye çalışacaktı. Bunları biliyordum. Ancak bunları nasıl yapacaktı, işte bunu bilmiyordum. Sakince geri geri giderken Fatma'nın bir şeylerle uğraştığını görebiliyordum. Şimdi konuşmanın tam zamanıydı.

"Bir şeyi merak ediyorum, İyi Anne. Sen kimsin?"

İyi Anne, sandığımın aksine kibirli bir kadındı. Hafifçe gülümsedi ve bana yaklaşmaya devam ederken konuşmaya başladı. "Seni meraklı şey. Pekâlâ, bu merakını da gidereceğim. Nasıl olsa bunlar son dakikaların. Ben şu an bu ülkenin en zengin kadınıyım. Ben güçlü bir kadınım. Başka kimseye muhtaç değilim. Bugünlere tek başıma geldim ve ben her şeyim! Duvar İşçileri'nin baş yoldaşıyım. Bu yolda karşıma çıkan her kim olursa olsun ezerim!" Konuştukça vücudu dikleşiyor, heybetini artırıyordu. Dövüşe çıkmış bir horoz gibi görünüyordu adeta. Bense sanki o konuştukça yanında küçüldükçe küçülüyordum.

"Peki ben kimim?" diye sordum, bu heybetini nasıl söndüreceğimi bilemez bir halde.

Beni şöyle bir süzdü. Bakışlarını kısıp, "Sen sadece bir kuklasın. İplerin benim elimde ve seni oynatıp duruyorum. Birazdan o ipleri boynuna dolayacağım," diyerek gülümsemesini genişletti.

Ölüm tehdidini alınca nedensizce içim rahatlamıştı.

Artık yaptığımdan, şu an yapıyor olduğum şeyden tam olarak emindim. Doğru yoldaydım. Devam etmeliydim. İyi Anne canımı acıtmaya çalışıyordu ama umurumda değildi. Göz ucuyla yukarıya baktım. Kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Bu kadar belli olacağını tahmin edememiştim ama tam olarak kafasını yukarıya kaldırmazsa asla fark edemezdi. Ben sadece konuşmalı ve onu konuşturmalıydım. Dikkatini çekip kafasını karıştırmaya çalıştım.

"Şimdi bana o antijeni ver!" dedi kendi adamlarına emir verircesine.

Kafamı eğip üzgün bir surat takınarak, "Maalesef veremem. Pelerinimin derinliklerinde bir yerde kayboldu," dedim.

"Yani o pelerini sırtından söküp almamı istiyorsun," dedi.

Gözlerim korkudan hafifçe büyümüş bir halde hızlı bir geri adım attım. Ancak kameranın açısından çok uzaklaşmamam gerektiğini hatırlayıp durdum. "Hayır! Asla!" dedim sertçe. Pelerinimi koruma içgüdüsüyle biraz daha geriye doğru gittim.

Konuyu değiştirmek için, "Bu antijen neden bu kadar değerli? Ne var bunun içinde?" diye sordum, pelerinimi karıştırırken.

"Pelin, sakın bir aptallık etme! Elimizde başka antijen yok!" diye telaşla atıldı İyi Anne. Galiba antijeni kıracağımı falan sanmıştı. Oysa ki ben lolipopumu arıyordum.

Nihayet aradığım şeyi bulduğumda, "Ah hayır! Bu sadece bir lolipop. Sakin ol!" diyerek lolipopu ağzıma götürdüm.

İyi Anne derin bir nefes alıp tekrar sakinleşti. "Eğer o

olmazsa aşıyı üretemeyiz. Ve aşıyı üretemezsek herkes yavaş yavaş ölür," dedi bunun üzerine.

Onu tetiklemek ve böylesine açık konuşmasını sağlamak hoşuma gitmişti. Bir lolipopun bunu yapabileceğini kim düşünürdü ki?

"Bir dakika! Herkes ölür de ne demek? Bu aşı neyden koruyor ki bizi?" diye sordum, sanki cevabı bilmiyormuşçasına.

İyi Anne, "Elindeki telefondan," diyerek omuz silkti, sanki onun için çok normal bir şeymiş gibi.

"Nasıl yani? Telefonum beni öldürecek mi? Buna inanmamı beklemiyorsun değil mi?" diye sordum. Ben cevabı biliyordum ama bunu onun ağzından duymam gerekiyordu. Sadece benim değil, herkesin onun ağzından duyması gerekiyordu.

"Ah, Pelin. Sizin yaşınızdakiler gerçekten çok saf oluyorlar. Bunu duyduğun anki şaşkınlığın tam da benim istediğim şey. Telefon sizin bağımlılığınız. O küçük elleriniz bir an olsun duramıyor. Hep telefonun üzerindeler. Ve ben o değerli telefonlarınıza bir virüs yerleştirdim. Gerçek, canlı bir virüs. Siz telefonlarınıza dokundukça vücudunuza yayılıyorlar ve sizi yavaş yavaş öldürüyorlar."

"Madem bizi öldürmek istiyorsun o zaman bu antijen neden var?"

"Hayır hayır! Sen çok yanlış anladın. Öldürmek istemiyorum, para kazanmak istiyorum. Milyonlarca insan o telefona dokunmaya devam ettikçe bu virüsle ilişkisi olacak ve sürekli hastalanacak. Bu aşı, bu virüsün tek çaresi. Üstelik tek sefer de değil. Sürekli. Sürekli bu aşıyı yaptırmak zorundasınız."

İşte tam olarak bunları duymak istiyordum. Eğer bunları bir kameranın karşısında oturup ben anlatıyor olsaydım, kimse söylediklerimi ciddiye almazdı. Doğru olsa bile. Ancak bunları bu işin arka planındaki insandan duyarlarsa, işte o zaman meselenin ne kadar ciddi olduğunu anlarlardı.

Tıpkı reklam gibi.

İyi Anne'ye kendi ürününün reklamını yaptırıyordum şu anda. Bunun gerçek reklamlardan tek farkı, aylarca *Gökkuşağı Kızları*'na kamu spotu adı altında yaptırttığı *aşılar iyidir, güzeldir* temasının gerçek halini göstermemizdi. Hem de kendi ağzıyla söylüyordu ne planlar yaptığını.

"Senin için insanlar sadece para biriminden ibaret, değil mi?" diye sordum. Ona gerçekten acıyordum. Sevgisizliği bu kadar derinden hisseden birini daha önce hiç tanımamıştım.

İyi Anne cevap vermek yerine omuz silkti. Ben de devam ettim. "Ama duyduğuma göre bu aşı yasalara uygun değilmiş. Ve daha dün mecliste onaylandı. Bütün bunları nasıl başarıyorsun? Herkesi nasıl ikna edebilirsin ki?"

"Eğer paranın nasıl kullanılacağını bilirsen," diyerek başını bana doğru eğdi, "yapamayacağın hiçbir şey yoktur."

"Yani onları da mı satın aldın? Buna inanmıyorum."

Bu sefer ciddiydim.

"Kimilerini satın aldım. Kimilerini tehdit edecek kişileri satın aldım. Kimileri gönül rızasıyla bunu kabul etti. Yani... Aslında biraz zor oldu ama oldu işte. Bir de babanın yerini öğrenirsem artık rahat uyuyabilirim."

Sormam gereken her şeyi sormuş, açığa çıkması ge-

reken her şeyi öğrenmiştim. Artık bu oyuna bir son vermeli ve üçüncü aşamaya geçmeliydim.

"Sana rahat uyumanın yolunu söylememi ister misin?" diye sordum gülerek. "Kafanı kaldır ve el salla!"

İyi Anne şaşkın gözlerle başını yukarı kaldırınca kamerayı gördü.

"Şu anda, tahminimce üç ana kanalda, var olan bütün sosyal mecralarda ve en iyisini sona sakladım, Meclis TV'de canlı olarak yayınlanıyoruz. Buraya geldiğinden beri canlı yayındayız. Yani söylediğin her şey, herkes tarafından duyuldu. Kapatmadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum, gözlerimin içi gülerken. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

İyi Anne öfkeyle gürledi.

"Galiba yok! İyi günler dileriz sayın seyirciler, her nerede yaşıyor ve yaşatılıyorsanız. Bundan sonrasını biz hallederiz," dedim ve kameranın kırmızı ışığı söndü. Yani kayıt bitmişti.

Ben kapanışı yaparken İyi Anne adamlarını çağırmıştı bile. Son cümlemi söylediğim sırada beni kollarımdan tutmuş ve havaya kaldırmışlardı. Bu korumalar gerçekten sinir bozucuydu. Yani şimdi böyle bir gerginliğe ne gerek vardı, değil mi? İlla kavga istiyorlardı. Oysa az önce ne de güzel konuşuyorduk.

Ayaklarım havada sallanırken iki yanıma bakıp derin bir nefes aldım. "Peki madem. İnceldiği yerden kopsun," diyerek ayaklarımı iki yana doğru açıp kendimi geriye ittirdim. Ancak onları hafife almıştım.

İyi Anne bu başarısız kaçma eylemimden sonra tuhaf bir kahkaha atıp, "Bazı hareketlerin beni çok güldürüyor. Bundan kurtulabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun," dedi. Ona bakıp fazlasıyla sinir bozucu olduğunu

söylemek istiyordum ama odaklanmam gerektiğini fark ettim. Madem geriye doğru kaçamıyordum, başka bir yol denemeliydim. Hızlı bir salıncak gibi ayaklarımı sallamaya başladım. Bir. İki. Üçüncü sallamanın sonunda kendimi ters çevirebilecek kuvveti kazanmıştım. İkisinin de bilekleri hızlıca ters döndü ve bu beklenmeyen acı karşısında kollarımı serbest bıraktılar.

Bense takla atıp ayaklarımın üstüne düşmeyi başardım. "Oh be!" diyerek yüzüme doğru düşen pelerinimi kaldırdım. O esnada iki koruma da acımasız yüz ifadeleriyle hızlıca bana doğru geliyorlardı. Onları alt edebilirdim. O yüzden kaçmayı seçeneklerim arasına eklememiştim. Aniden biraz ileride duran, paslı atlıkarınca dönmeye ve yüksek sesler çıkarmaya başladı. Bu sesler korumaların arkalarını dönmesine ve dikkatlerinin dağılmasına sebep olmuştu. Bunun Fatma'nın marifeti olduğunu tahmin ediyordum.

Hafifçe gülümseyip korumalardan birinin omzuna zıpladım. Onu bacaklarımın arasına kıstırmışken elimi pelerinimin ceplerine atıp işe yarar bir şeyler aradım. Elime ilk gelen bir şapka olmuştu.

Ne, şapka mı?

Her neyse.

Şapkayı çıkarıp omzuna bindiğim adamın yüzüne kapattım. Sonra hâlâ bacaklarımın arasına kısılmış boynuyla bir takla attım. Böylece adam yere kapaklandı. Ben de diğer koruma bana gelene kadar kısa bir süre kazanmış oldum.

Elimi tekrar pelerinin ceplerine soktum. Bu sefer bir flüt çıktı. Ben bu flütü buraya ne zaman koymuştum?

Neden ihtiyacım olduğu anda doğru şeyleri bulamıyordum ki? Galiba iyice bir sadeleşmeye ihtiyacım var-

dı. Neyse bunu sonra düşünecektim. Neyin nerede ve ne zaman lazım olacağı hiç belli olmuyordu neticede.

Flütü sopa gibi kavrayarak ikinci korumanın ilk hamlesini savuşturdum. Basit yumrukların sözü burada pek geçmiyordu. Diğeri yerde şapkayı yüzünden çıkarmakla uğraşırken ufak bir açığını yakaladığım ikinci korumanın boynuna flütü geçirdim. Aslında kafasına geçirmek isterdim ama ne yapayım ancak boynuna yetişebiliyordum. Bu sert darbeyi beklemeyen adam bir anda sinirlendi ve öfkeyle bacak arası açık bir halde tekmeler savurmaya başladı.

Birkaç geri adım sonrası pozisyonumu korudum ve bacak arasına ciddi bir tekme attım. Bu ona yetmişti. Bu kadar kolay olacağını düşünmüyordum ama yerden kalkabilecek kadar iyileşir miydi bilemiyorum.

Nihayet başındaki şapkayı çıkarmayı başaran diğer koruma bana doğru koşmaya başlayınca flütü ona doğru fırlattım. Şunu açıkça belirtmem gerek. Ben berbat bir nişancıyım ve hangi akla hizmet o flütü fırlattım, bilmiyorum. Nitekim flüt adama çarpmak şöyle dursun, kafasının üstünden uçup arka taraflarda bir yere gitti. Yani elimdeki tek şansı da kaybetmiş oldum.

Adamın kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. O an iyi bir durumda olsak ben de kendi halime gülerdim. Ancak maalesef dezavantajlı taraf bendim.

Artık pelerinimden malzeme arayacak vaktim yoktu. Keşke bunu daha önceden düşünüp sağa sola birkaç parça zulalasaydım diye düşündüm. Artık bunun için çok geçti. Az önce gürültülü bir şekilde çalışmaya başlayan atlı karıncaya doğru koşmaya başladım. Köşeye sıkışmıştım ve bir çözüm bulmak için zaman kazanma-

lıydım. Arkamdan yükselen İyi Anne'nin sesini duyabiliyordum. "Buradan kurtuluşun yok Pelin. İstediğin kadar kaçabilirsin."

Koşarken hemen yan tarafta büyük bir çöp konteyneri gördüm. Üstüne zıplayıp adamı bir an olsun benden uzak tutacak vakti kazanmayı sağladım. Çöp konteynerinin üzerinden, hemen yanında duran bilet kesme noktasının üstüne atladım. Her yer sarmaşık kaplıydı ve ayağıma dolanıyordu. Adam peşimden geliyordu ama tepeye çıkamadığı için beni yerden takip ediyordu. Hemen ardından biraz yüksekte duran atlı karıncanın eğimli çatısına atladım. Koruma da binince atlı karınca dönmeye başladı. Dönen bir zeminde atların arasından geçip benim olduğum yere ulaşmaya çalışıyordu. Ben de bir anlığına durup düşünecek zamanı buldum. Pelerinimi karıştırıp içinden bir bıçak bulduğumda, işlerin ciddileşeceğini fark etmiştim.

Ben pelerinimin cepleriyle boğuşurken arkadan bir şey beni çekmeye başladı. Adam pelerinimin bir ucundan yakalamış, beni aşağıya doğru sürüklüyordu. Bütün kuvvetimle direnmeye çalışsam da zayıf noktamı bulmuştu.

Pelerinin ipi boynumu kesiyor, çektikçe daha da nefessiz kalıyordum. Gittikçe daha çok çekiyordu ve en sonunda atlı karıncanın tepesinden yere düştüm. "Ah!" diyerek inlemem ve bir lapa halinde yere çakılmam bir oldu. Galiba bu uğurda birkaç kemik de feda etmiştim. Nefessizlikten moraran suratım, düşmenin etkisiyle hasar gören vücudum beni tamamen savunmasız bırakmıştı. Bıçaksa korumayı aşmadan ulaşamayacağım bir yere savrulmuştu.

Yavaşça doğruldum. Korumanın hiç acıması yoktu. Hızlı bir şekilde gelip ilk tekmesini savurdu.

Yüzüme sağlam bir tekme yemiştim. Toprağa sıçrayan kan damlaları, sersemlemiş halimle bile gerçeği yüzüme vuruyordu. Güçlükle kalkıp sırtımı dikleştirdim. Pelerinimi düzelttim ve pozisyonumu aldım. Ağzımda biriken kanı yere tükürüp büyük bir öfke patlamasıyla saldırdım. Yıllardır öğrendiğim bütün hareketleri burada göstermeyi düşünüyordum. Korumayı belinden yakalayıp geriye doğru ittirdim. Kuvvetli bir itiş sonrasında sersemleyen haliyle yeni pozisyon almasını beklemeden yüzüne bir yumruk indirdim. Biraz geri çekilip açık ararken o da kendini savunmaya ve saldırmaya geçti.

Bu dövüş için ustalık eserim diyebilirdim. Şimdiye kadar bu kadar şairane dövüştüğümü hiç hatırlamıyorum. Tekmeler, yumruklar, envai çeşit ölümcül vuruş havada cirit atarken dudağım patlamış, saçlarım dağılmış, üstüm toz toprağa karışmış ve muhtemelen parmaklarımdan biri kırılmıştı.

Biraz mesafe kazanabilmek için yerdeki topraktan alıp adamın yüzüne doğru fırlattım. Gözlerine gelen toprağın etkisiyle görüşü kapanınca karnına sağlam bir tekme geçirdim. Geri geri gidip atlı karıncanın yanındaki duvara dayandı. Dayandığı yerde bir merdiven ve açıkta boya kovaları duruyordu. Önce ayağı boya kovalarına dolandı. Sonra kovalardan birinin içine bastı ve ne yapacağını bilemez bir halde telaşlandı. Bir sağa bir sola yalpalayıp çaresiz bir şekilde kovadan kurtulmaya çalışırken merdiven dengesizleşti ve adamın kafasına düştü.

Ben hayretler içinde onu izlerken ne yapacağımı bilemez halde kalakalmıştım. Adam yere düştü ve bayıldı.

Bense tükenmiştim.

Geriye sadece İyi Anne kalmıştı. Bunu başarabilir miydim bilmiyordum.

Güçlükle İyi Anne'nin yanına yürümeye çalıştım. Bir zafer kazanmışçasına mutlu hissediyordum ki hevesim kursağımda kaldı.

Karşımda İyi Anne, hemen arkasında Duvar İşçileri'ne katılmak için beni zorla götüren iki izbandut koruma ve onların arkasında da *Gökkuşağı Kızları* duruyordu. Anlaşılan ikinci arabada korumalar ve *Gökkuşağı Kızları* vardı. Dövüşmeye hazır ve nazır!

Harika! Daha ne isteyebilirdim ki?

Önce alternatiflerimi değerlendirdim ve daha fazla yaklaşmadan önce, "Onları ara!" dedim bağırarak. Fatma'ya sesimi duyurmaya çalışıyordum ama gayriihtiyari Fatma'nın gizlendiği yere yönelmiştim. Bu, yaptığım ilk hataydı. Evet, Fatma beni duymuş ve çoktan hareket geçmişti ama böyle aptalca bir hamle yaparak İyi Anne'nin Fatma'nın yerini keşfetmesine sebep olmuştum. Onlar Fatma'ya benden daha yakınlardı, neden aptal gibi ona seslenmiştim ki? Reflekslerimi kontrol etmeliydim. Bu onun hayatına mal olabilirdi.

İyi Anne'nin ufak bir işaretiyle birlikte adamlardan biri Fatma'nın olduğu tarafa doğru gitti. O kalın kafasının içindeki beynin ufacık olmasını ve bir mucize eseri Fatma'yı görememesini diliyordum ama işler her zaman benim istediğim gibi gitmiyordu işte. Adamın dikkatini dağıtmak için önüne bir taş fırlatmaya çalıştım. Doğru nişan alamadığımdan taş kafasına denk geldi ama bu onu etkilemişe benzemiyordu. Zaten güçlü bir atış da

değildi. Onu yenemezdim ve engelleyemezdim. Bunu daha önce denemiştim. Şimdiyse ne gücüm ne enerjim buna yeterdi.

Adam sonunda Fatma'yı gizlendiği yerden aldığında, "Bırak! Onu bırak!" diye bağırdım. Fatma olabildiğince tepiniyordu ama onun da yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Bırak beni, iğrenç, hormonlu yaratık!" diye bağırıyor, ayaklarıyla adamı uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Adam kollarını bir ahtapot misali Fatma'ya dolamıştı ve hareket etmesini engellemişti.

Fatma çığlıklar atıyor, onu bırakması için bağırıyordu.

Çaresizdim.

Sanki bir anda her şey durdu. Orada bunu yapmak için henüz hazır olmadığımı fark ettim. Yetersizliğim Fatma'nın canına mal olabilirdi.

Adam, Fatma'yı İyi Anne'nin yanına kadar sürükledi. İyi Anne, "Bakın burada kimler varmış? Pelin'in küçük yancısı!" diyerek Fatma'nın saçlarından kavradı. "Küçük oyununuzun bedeli ne olacak dersin Pelin?" diye sordu Fatma'yı çekiştirirken. Canlı yayını kastediyordu. Fatma keskin bir şekilde, nefret dolu gözlerle İyi Anne'ye bakarken, "Ona hiçbir şey söyleme Pelin!" dedi.

Ne demek istediğini anlamıştım. İyi Anne'yi kışkırtıp zaman kazanmaya çalışıyordu. Çünkü zaten ona söyleyebileceğim bir şey de bilmiyordum.

Yerdeki taşlar elime batarken diz kapaklarımın üstünde öylece bekliyordum. Bacaklarım titriyor, kalkacak gücü bulamıyordum. Kendimi zorladım. Burada ölebilirdim. Umurumda değildi. Ancak Fatma bunu hak etmiyordu. Onu kurtarmalıydım.

"Tamam," dedim pes etmiş bir halde. "Sen kazandın."

İyi Anne hafif bir kahkaha attı. "Madem öyle," diyerek yanıma gelip çenemden tuttu. Patlamış dudağımdan sızan kan İyi Anne'nin pantolonuna bulaştı. Bembeyaz kıyafetleri içinde o kadar kusursuzdu ki beni yendiğini sandığı o an pantolonuna bulaşan leke aslında gerçeği söylüyordu hepimize. Ama o umursamadı ve devam etti.

"Söyle bakalım, baban nerede?" diyerek çenemden tutup beni sarstı.

"Bilmiyorum. Bilseydim de söylemezdim," diyerek ağzımda biriken bütün kanı yüzüne tükürdüm.

İlk defa ona bu kadar yakınlaşabilmiştim ve şimdi sadece pantolonu değil, ceketi de kan olmuştu. Eğer biraz daha gücüm olsaydı yüzüne bir de yumruk savurabilirdim ama kolumu bile kıpırdatamıyordum.

İyi Anne geri çekilip tiksindiğini belirtircesine yüzünü sildi. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi eski ifadesini geri takınıp arkasını döndü ve "Öldürün şunu!" diyerek Fatma'yı gösterdi.

İyi Anne, Fatma'nın ölüm emrini vermişti. Son kozumu oynama vakti gelmişti. "Eğer ona bir şey olursa, son bir yıl boyunca görüştüğün herkesin, gittiğin her yerin saati, dakikasına kadar internette olur!" diye bağırdım.

İyi Anne durdu. Korumasını da durdurdu. "Ne? Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. Paylaşmak istemeyeceği bilgiler olduğunu biliyordum. Bütün gizli görüşmeleri, görüşmemesi gereken tehlikeli isimler, hepsi asistanının tabletinde açık açık yazıyordu. Sonuçta gizlilik sözleşmesi vardı. Bunları açığa çıkaramazdı. Ancak bizi engelleyen bir şey yoktu. Aksine bunu koz olarak kullanmaktan çekinmem saçmalık olurdu.

"Asistanında bulunan bütün bilgiler elimizde! Eğer Fatma'nın kılına zarar verirsen hepsini halka açık hale getiririm. Zaten canlı yayında her şey açığa çıktı. Hisseleriniz çoktan baş aşağı olmuştur. Meclistekilerin de bundan çok hoşlandığını sanmıyorum. Elbette itiraz sürecini başlatacaklardır en kısa zamanda. Elinde bir tek bu var. Eğer bunu da açığa çıkarırsam elinde hiçbir şey kalmaz!"

Bu sözler üzerine İyi Anne bir an durup düşündü ve sonra, "Gerçekten umurumda mı sanıyorsun? Ah, Pelin! Beni hiç tanıyamamışsın. Bu kadar yıl, bu kadar emek boşa gider mi sanıyorsun? Bana hiçbir şey olmaz," dedi. ardından adamlarına devam etmelerini söyledi. Benimse çığlık atmaktan, yakınmaktan ve yalvarmaktan başka çarem kalmadı.

Fatma gözlerini kapatıp kendini olacaklara hazırladı. Hiçbir korkusu yoktu. Sanki yıllarca buna hazırlanmış gibiydi. O an geçmişteki sözlerini hatırladım. *"Ölmek önemli değil ki. Hepimiz öleceğiz. Sen, ben... Önemli olan nasıl yaşadığın ve nasıl öldüğün. Eğer beni yakalarlarsa, fena mı şehit olurum bu yolda!"* diyerek omuz silkmesi, gülüşü, ses tonundaki rahatlık doldu beynime. Ve ilk defa korkmadım ölümden, onun sayesinde. O kadar güçlüydü ki.

Sonra görünmez bir yerden, korumaların arkasından bir tava döne döne gelip Fatma'yı tutan adamın kafasına çarptı ve adeta bir bumerang gibi geri döndü. Önce rüya görüyorum sandım ama adamın sersemlemesiyle Fatma elinden kurtuldu ve koşarak bana gelmeye başladı.

Bu gerçekti.

Gelmişlerdi.

Nihayet buradaydılar.

Eğer herhangi biri olsaydı o tavanın darbesiyle çoktan yere serilmiş olurdu ama bu adamlara kullandırdıkları ilaçlar her neyse, üstün ırkı oluşturmuşlardı gerçekten. Yine de o darbe, Fatma'nın o adamın elinden kurtulmasına yetecek kadar fırsat vermişti. Bu da yeterdi.

Sonra bir toz bulutunun arasından bir kılıç göründü. Parlıyor, göz alıyor, eğimiyle insanı rahatsız ediyordu. Eğer bu bir film sahnesi olsaydı, arka planda çalan o

heybetli giriş müziğini duyabilirdiniz ama biz sadece rüzgârda dalgalanan saçları, kendinden emin tavırları ve dövüşmek için can atan Hazal ve Evren'i görüyorduk.

"Sonunda!" dedim kendi kendime. Onları çok özlemiştim ama sonra da hasret giderebilirdik. Mesela bu meseleyi çözdükten sonra.

Fatma'nın benim yanıma gelmesiyle, onları ikiye iki sıkıştırmıştık. Tabii güç olarak onlar bizden üstündü. Bu kaçınılmaz bir gerçekti ve açıkçası nasıl üstesinden geleceğimizi bilmiyordum.

Herkes şaşkınlık içindeyken, "Umarım partiyi bölmüyoruzdur," diyen Evren, tavasını elinde şöyle bir çevirip omzuna taktı. Bakışı, duruşu, kendine olan özgüveni gerçekten hayranlık uyandırıyordu. Hazal'sa olabildiğince rahat bir tavırla kılıcı omzuna yaslamıştı bile.

İyi Anne kafası karışmış bir halde, "Siz de kimsiniz?" diye sordu. "Bu ne cüret?" diyerek bağırdı. Ancak bizimkilerin hiç telaşı yok gibiydi.

Hazal, İyi Anne'nin bu sert tavrı karşısında kılıcını büyük bir hışımla yere saplayarak, "Birileri küçük kız kardeşimizi üzüyormuş diye duyduk," diyerek kafasını eğdi ve düşmanlarına karşı takındığı o alaycı tavırla devam etti. "Ailemin tehdit edilmesinden pek hoşlanmam da!" Sanki bir mahalle kavgasında kardeşini dövmüşler de hesap sormaya gelmiş gibiydi. Hoş benim durumum da bundan biraz halliceydi ama neyse.

Evren'le Hazal birbirlerine bakıp gülümsediler. Bu sözleri Hazal'dan duymuş olmak, beni ailesi gibi görüyor olduğu gerçeği benim için o kadar değerliydi ki tüylerim diken diken olmuştu.

O an onlara ve bize inancım ikiye katlandı. Başarabileceğimize yürekten inandım. İstemsizce gülümsedim.

Bu sırada Fatma, ânın büyüsünü bozmamak için sessiz bir şekilde, "Senin kardeşin yok diye biliyordum," dedi. Merak dolu gözlerle bana baktı.

Tabii ya! Ona açıklamayı unutmuştum.

"Kardeş olmak için kan bağına ihtiyaç duymazsın ki," diye cevap verdim, yeterince açıklayıcı olduğumu düşünerek.

Fatma'yı onlarla tanıştırmak için can atıyordum. Her şeyi erteliyor gibi görünüyor olabilirdim ama yemek yerken bile tatlıyı en sona bırakırsınız, değil mi? Fakat onları tanıştırmak için öncelikle buradan sağ salim kurtulmamız gerekiyordu. Şimdilik tek dileğim buydu.

"İyi anne bu durumdan pek hoşlanmamış gibi görünüyor," diyen Fatma, kafasıyla İyi Anne'yi işaret etti. Benimse gözüm, *Gökkuşağı Kızları*'na kaymıştı. Konuşmaya hiçbir şekilde katılmıyor, yorum yapmıyor, öylece bekliyorlardı. Adeta birer robot gibiydiler. Kendilerini savunabilecek bir pozisyonda duruyorlardı ve zaten yedi kişi oldukları için birbirlerinden güç alıyorlardı.

İyi Anne'nin ani çıkışıyla kendime geldim. "Yeter artık! Sizinle uğraşacak halim yok! Kızlar!" diyerek *Gökkuşağı Kızları*'na emir verdi. Kafasıyla bizim tarafı göstermesi yeterli olmuştu.

Kızlar hızlı adımlarla bize doğru gelmeye başlayınca, durumu fark edip kendime geldim.

Fatma'nın kolundan tutup, "Koş!" diye bağırdım. Fatma'nın kondisyonunun iyi olmadığını bildiğimden, "Arkandan ayı kovalıyormuşçasına koş!" dedim onu gaza getirmek için.

"İyi de ayı kovalarsa kaçmam ki ölü taklidi yapa-

rım," diyen Fatma'ya göz devirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Neyse ki normalden hızlı koşuyordu ve arayı açmayı başarmıştık. Herhangi bir planım yoktu. Bu seferlik doğaçlama yapacaktık. Arkama şöyle bir bakma fırsatı bulduğumda, Evren ve Hazal'ın çoktan işe girıştiğini fark ettim. Onlar, iki devasa korumayla ilgileniyorlardı. İyi Anne bir kenara çekilmiş, olacakları izliyordu ve halinden gayet memnun görünüyordu. Keşke en başta yılanın başını ezseydik diye düşündüm ama koruma duvarını aşmadan İyi Anne'ye ulaşabilmek mümkün değildi.

Şimdi yıllarca hayranı olduğum, onlar gibi olmanın hayalini kurduğum yedi kız benim peşimden koşuyordu. Tabii bu hiç de iyi bir durum değildi. Ben arkamda olan biteni kontrol ederken Fatma hızla beni bir tarafa doğru çekiştirmeye başladı. "Bir fikrim var!" diyerek beni umutlandırdı. Biraz sonra dönme dolabın girişine vardık. Fatma hızlıca kabine yöneldi. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. "Orada saklanmayı mı planlıyorsun yoksa?" diye sordum. Peşimizden gelen kızların şu an ne yaptığımızı görebilecek mesafede olduklarına emindim. Yani buraya saklanmak çok saçma olurdu.

"Tabii ki hayır!" dedi kabinin içinde bir şeyler yaparken. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Çabuk ol!" diye bağırdım, *Gökkuşağı Kızları*'nın ne kadar yaklaştığını kontrol ederken. Telaşlı bir şekilde bir o yana bir bu yana bakarken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye sızlandığımda kızlar varmak üzereydi.

"Bekle! Çok az kaldı." Fatma kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ama artık gitmemiz gerekiyordu.

Kabine dalıp onu çıkarma niyetindeydim ki, "Bitmek üzere!" diyerek iki kabloyu birbirine bağladığını gördüm. Kızlarsa çoktan gelmişlerdi. Fatma kapıdan hızlı bir bakış atıp, "Onları oyala! Buna değecek!" dedi.

Mecburen tekrar dışarı çıktım. Kızlar etrafımı sarmak için yeterli zamanı bulmuştu bile. Fatma'yı korumam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp çevremde bir çember oluşturmalarını sakince seyrettim. Kırmızı'nın yüzünde aptal bir gülüş vardı. Onu yüzünden söküp atmak için can atıyordum. Hepsinin rengine uygun giyiniyor olması, küçüklüğümden beri çok sevdiğim bir özellikleriydi. Şimdiyse çevremde gerçek bir gökkuşağı varmış gibiydi.

"Biliyor musunuz?" diye sordum, her birine teker teker bakarken. "Yeterince yukarıdan bakıldığında, gökkuşakları birer çemberdir. Bu gerçekten şaşırtıcı," dedim onların çember oluşunu ima edercesine bakarken.

Kırmızı, öfkeyle bir adım öne çıktı ve "Biliyor musun, gökkuşaklarına dokunamazsın," dedi bilge bir şey söylemiş gibi havaya bakıp. Kavga istiyordu. Derdi sadece antijen değildi. Onun otoritesini sorguluyordum ve bu, hiyerarşide en tepede olan kişi için sıkıntılı bir histi. Kırmızı beni kendine rakip olarak görüyordu.

"Öyle mi dersin?" diye sorup yavaşça ona doğru yürümeye başladım. Yeterince yaklaştıktan sonra parmak ucumu omzuna dokundurdum. Sonra şaşırmış bir halde, "Ama ben dokundum," dedim.

O an, Kırmızı'nın sadece omzuna değil gücüne de dokunmuştum. Turuncu, Lacivert ve Mor'un hafifçe gülüşünü yakalamak bana güç verdi. Ancak Kırmızı bunu fırsat bilip ona dokunduğum parmağımı yakalayarak kolumu hızlıca büktü.

"Şimdi de o kadar ulaşılabilir geliyor mu sana?" diye sordu öfkeyle.

Onunla saç saça baş başa kavga etmem için beni kışkırtmaya çalışıyordu. Bunun mahalle kavgasına dönmesini istemiyordum. Kolay bir hamleyle elimi kurtarıp geri kaçtım. Üstümü düzelterek ona bıkkın bir bakış attım.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Koskoca *Gökkuşağı Kızları*, böyle mi kavga ediyor?"

Benim sorumla birbirlerine bakıp gülüştüler. Neden kendimi lisede popüler kızlara karşı kendini savunan ezik kız gibi hissediyordum şu anda?

Mor beklenmedik bir şekilde öne çıkıp, "Pelin, eğer antijeni verirsen kimse seninle kavga etmeyecek," dedi tedirgin bir şekilde diğerlerinin onayını almayı beklerken.

Turuncu, Sarı'ya hafifçe dirsek atıp, "Tabii garanti veremeyiz," dedi.

Sarı da gülüşüne karşılık vererek, "Avuç içlerim biraz kaşınıyor da," dedi ve Mor hariç hepsi kahkahalara boğuldu.

Oysa bu komik bile değildi.

Minik kalbim binlerce kez paramparça olmuştu zaten ama kendi idollerim tarafından alaya alınmak, küçümsenmek, ciddiye alınmamak bundan çok daha fazla üzmüştü beni. Derin ve büyük bir yara almış gibi acıyordu içim. Ruhuma onlar adına doldurduğum bütün o sevgi bulutları teker teker gözden kayboluyordu ve geride bıraktıkları boşluk canımı yakıyordu. En son annemin ölümünü öğrendiğimde böyle hissetmiştim kendimi. Sanki içim boşaltılıyor gibi.

"Hayır!" dedim sert bir şekilde, sanki benimle dalga geçtiklerini duymamış gibi. "Antijeni size vermeyeceğim."

O sırada arkadan bir ses yükseldi. "Hey!" Hepimiz sesin geldiği yöne döndük. Fatma, elinde bir kumandayla birlikte dönme dolabın hemen önünde duruyordu. Herkes ona döndükten sonra elindeki kumandadan birkaç tuşa bastı. Arkasında bütün ışıklarıyla parlayan dönme dolap yavaşça dönmeye başladı. Işıklar hareket ediyor ve gökkuşağının rengini alıyorlardı. Bu fazlasıyla ironikti. Gülümsedim.

Kızların şaşkınlığını fırsat bilerek Fatma'ya doğru koştum. Aralarından geçerken Mavi ve Yeşil'e omuz atmak zorunda kalmıştım. Hafifçe sendeleyip beni yakalamaya çalıştıklarında Fatma'nın yanına varmıştım bile.

Birlikte hızlıca devam edip dönme dolabın kabinlerinden birine atladık. Kızlar da hemen arkamızdan koştular ve bir sonrakine bindiler.

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedim büyük bir heyecanla. Sonra kollarımı havaya kaldırıp bağırdım. "Sizi yeneceğiz Gökkuşağı Kızları!"

Fatma, sıkı sıkı parmaklıklara tutunmuştu ve korku dolu bir şekilde, "Umarım yükseklik korkum olduğunu unutmamışsındır," dedi.

Tamamen unutmuştum!

"Iı... Şey... Ben seni tutarım," dedim kendimden emin bir şekilde. Onun hassasiyetlerini unutmuş olduğumu çaktırmamaya çalışıyordum.

"Her neyse. Arkamızda ilgilenmen gereken bir mesele var," dedi arka tarafı göstererek. Unuttuğumu anlamıştı. Bunun için biraz utanmıştım.

Hızla arkamı döndüm.

Kırmızı, arkadaki oturağın tepesine tırmanmış, bize ulaşmak üzereydi. Fatma'nın güvende olduğuna emin olunca, ben de arka parmaklıklara tırmandım. Üzerinde oturduğumuz kısım şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı.

Aynı esnada yukarıya çıktıkça Hazal ve Evren'i apaçık bir halde görüyordum. Kısa bir bakışla zorlu geçen bir mücadele olduğunu fark etmem zor olmadı. Acaba başarabilecekler miydi?

"Pelin!" diye bağıran Fatma, bacağıma yapışınca dengemi kaybettim. Yalpalayarak Kırmızı'nın üzerine düştüm. Bunun üzerine ikimiz de içeri doğru devrildik.

Fatma daha az sallanmaya başlayınca, "Karşıya geç!" diye bağırdım. Eğer karşı tarafa otururşa, ona ulaştıklarında tekme atabilir ve biraz olsun bana zaman kazandırabilirdi. O kendi durumuyla mücadele ederken, ben de hızlı bir durum analizi yaptım. Yeşil, Mavi ve Lacivert bir arka sıradaydılar. Turuncu ve Sarı bu oturağın tepesindeydi. Mor etrafta gözükmüyordu.

Evren, yerde yatan adamı ceketinden tutup döndürmeye başladı. Acaba içinden *hangi yemek tarifini uyguluyor? Uzaktan bakan bir göz olarak yaprak sarması diyorum.*

Dönme dolap yükselmeye devam ederken ben de ilk yumruğumu atmak için fırsatımı buldum. Kırmızı'yla çetin bir mücadeleye girişmiştim. Onunla boğuşurken Sarı ve Turuncu, Fatma'nın yanına varmak üzereydi ve Kırmızı'yı alt etmeden onlara nasıl yetişeceğimi bilemiyordum.

Birden hızlı bir karar verip Kırmızı'yı sert bir tekmeyle parmaklıklara sıkıştırdım. Tüm gücüyle beni iterken bacak kaslarım yanıyordu ancak dönme dolap

tepeye varıp diğer yöne dönmeye başlayıncaya kadar biraz beklemeliydik. Böylece Fatma aşağıda kalmış olacaktı ve ben de Turuncu'yla Sarı'nın tepesine inecektim.

Kırmızı alt taraftan bacağıma sağlam bir yumruk savurunca, bacağımı inlemeler eşliğinde geri çektim. Ancak hırsımı alamadığımdan omuzlarından sertçe tutup onu yana savurdum. Bu tahminimden daha sert bir savuruş olmuştu ve Kırmızı bir anda parmaklıkların ötesine geçti.

Şaşkınlıkla korku arası elimi uzatıp onu yakalamaya çalıştım. Son saniyede parmaklıkların alt tarafından yakaladı.

Hazal, adamın attığı yumruktan kaçıp Yatağan Kılıcı'nı sırtına doğru savurdu. Of! Çok acımıştır.

"Yardım et!" diye bağırdı bana doğru. Emir vermeye o kadar alışmıştı ki böylesine zor bir durumdayken bile bundan vazgeçemiyordu. Bir saniyeliğine her şey durdu. Ne yapacağımı idrak edemedim. Onu kurtarmalı mıydım? Ben bu durumda olsaydım o beni kurtarır mıydı?

Aşağıya sarkan bedenini tek eliyle tutmakta zorluk çekiyordu, bunu görebiliyordum. Ama kararsızdım. O an Fatma'nın çığlığıyla kendime geldim. Turuncu ve Sarı ona ulaşmış ve onu yakalamışlardı.

Bu sırada dönme dolap da tepeye ulaşmıştı. Kırmızı'yı öylece bırakıp aşağı atladım. Pelerinimden ufak bir yardım alarak kolayca Fatma'nın bulunduğu oturağın üst kısmına indim. Bu sırada Lacivert, Mavi ve Yeşil, Kırmızı'yı kurtarmak için uğraşıyorlardı. Onlarla sonra ilgilenecektim.

Evren, tavasındaki döner bıçakları çıkardı. Anlaşılan işler *orada da baya zorlu ilerliyor.*

Kollarımdan destek alıp kendimi aşağı doğru sallandırdım. Sert bir tekmeyle giriş yapmıştım. Tam kafasına darbe alan Sarı yere yığıldığı sırada, darbem bu kadar çabuk sonuç verdiği için şaşırmıştım. Ancak Turuncu inatçıydı. İçlerinden en çok onu kendime benzettiğim için bu tavrı beni şaşırtmamıştı. Fatma'yı kıskıvrak sarmış bir halde, tehditkar bakışlarla bir sonraki hamlemi bekliyordu.

"Onu bırak!" dedim sert bir şekilde. Fayda edeceğini düşünmüyordum ama işte bir umut.

Yan bir gülüş atıp, "Antijene karşılık anlaşabiliriz," dedi. Küçücük alanda kocaman oyunlar oynuyorduk. Ancak bunlar küçük bir kız çocuğunun oyunlarına benzemiyordu hiç.

Turuncu ciddi olduğunu göstermek için Fatma'yı aşağıya doğru sarkıtır gibi yaptı.

"Sakın!" dedim.

"Şakam yok! Yaparım," diye cevap verdi ciddi bir şekilde.

"Tamam," dedim. "İstediğin gibi olsun." Ellerimi kaldırıp ceplerimi karıştırmaya başladım. "Antijen buralarda bir yerde," diyerek karıştırmaya devam ettikten sonra, "Hah! Buldum," diye bağırarak elimi cebimden yavaşça çıkardım.

"Sakın bir aptallık edeyim deme! Antijeni bana ver," dedi. Aşağı atacağımı düşünüyordu, bu yüzden elini temkinli bir mesafede bana uzattı. Oysaki benim başka fikirlerim vardı. Elimdeki antijen değildi, göz yaşartıcı spreydi.

Elimi cebimden çıkarınca, Turuncu'nun bakmasına izin vermeden işe koyuldum. Hemen spreyi sıkıp Turuncu'yu alt ettim.

Turuncu, "Aaah! Yanıyorum!" diyerek kendini yere attı. O yerde kıvranırken, "Seni ne çok severdim be!" diyerek hafif hüzünle karışık bir veda ettim çocukluk kahramanıma.

Hazal, adama sert bir tekme savurdu ancak adam sendelemedi bile. Adamın bacağından akan kanı buradan bile görebiliyordum. Hazal bazen gerçekten çok acımasız olabiliyordu.

Bu sırada Fatma da göz yaşartıcı spreyden etkilenmişti ancak ondan kolayca kaçıp kurtuldu.

"İyi misin?" diye sordum ona endişeli bir ses tonuyla. Kafasıyla onaylayıp gözlerini ovuşturdu. Gözleri yanıyor olmasına rağmen iyi durumdaydı.

Dönme dolap ikinci turu atmaya başlayınca işler yine ters döndü. Kırmızı'yı yukarı çekmeyi başarmışlardı. Buraya çıkmalarına müsaade etmeden ben onların oturağına atladım. Aynı yöntemle tepeden hızlı bir tekmeyle giriş yaptım ancak bu sefer ıskalamıştım. Dört kişinin aynı anda saldırıyor olması haricinde çok dar bir alanda dövüşüyor olmak da oldukça zordu. Yumruklardan ve tekmelerden kaçarken hangisine nasıl vurduğumu anlayamıyordum.

Lacivert'in en zayıf halka olduğunu keşfedince onun üstüne oynamaya karar verdim.

İki yumruğu hedef şaşırırken ben karın bölgesinden işe giriştim. Fakat bu tahminimden uzun sürüyordu çünkü diğerleriyle de uğraşıyordum. Özellikle de Kırmızı'yla.

Evren, sarı bezini çıkarmış. Öyle masum bir mutfak aletini bıçak gibi keskin bir şekilde *kullanabilen başka kimse yoktur herhalde.*

Bu esnada Yeşil, Fatma'ya ulaşmak için tavana çıkmaya çalışıyordu. Onu hızlıca bacaklarından tutup aşa-

ğı indirdim. Lacivert hızlı bir tekme savuracakken altından geçtim ve hızlıca kalkıp onu kendime çektim. Sert bir kafa darbesiyle onu elemeyi başarmıştım.

Yeşil ve Mavi elimden kurtulup tepeyi tırmanmayı başarmışlardı. Kırmızı'dan kurtulmadan onlara ulaşamazdım.

Kırmızı için pelerinimden yardım almaya karar verdim ve bedenimi ona doğru savurdum. Bu yakınlık karşısında şaşıran Kırmızı, pelerinim tarafından ele geçirilmişti bile. Hızlıca boynumdaki bağcığı çözüp ellerine geçirdim. O debelenip kurtulmaya çalışırken pelerinin yan tarafından uzanan ipleri de ayaklarına bağladım. Kırmızı'yı bağlamak, balık yakalamaya benziyordu. Nefessiz kalmış gibi çırpınıyordu. Ancak bu iplerden kurtulabilen pek yoktu. İplerin sıkılığından emin olduktan sonra Kırmızı'nın etrafına doladığım pelerini çekip aldım. Böylece onu da ekarte etmiştim. Elleri ve ayakları iple dolanmış, bir paket gibi hazır edilmişti.

Vakit kaybetmeden geri kalanları halletmek için tırmanmaya başladım. Mavi ve Yeşil hemen tepemizde, birbirlerinden destek alıp Fatma'ya ulaşmak için çeşitli yollar deniyorlardı.

*Evren, bir deterjan bombası attı. Her yer sis içinde. Adamlar öksürüyor. Solumaya devam ettikçe çamaş*ır suyu etkisiyle bayılacaklar.

"Çok şanslısın!" diye bağırdı Mavi, sesinin yeterince iyi duyulduğundan emin olmak için.

"Neden?" diye sordum.

"Normalde bir davete gidiyorduk. Eğer buraya, seninle dövüşmeye geldiğimizi bilseydik çok daha farklı olurdu. Bundan kurtulamazdın. Seni kesinlikle yenerdik," dedi ve gülümsedi. Bu gülümsemeyi biliyordum.

Mavi, düşmanlarına karşı bir planı olduğunda bu gülümsemeyi takınırdı.

"Hazırlıksız yakalandığınız için özür dilerim," dedim üzgünmüş gibi. Onları yıllarca izlemenin bazı avantajları vardı.

Arkamdan duyduğum ani ayak sesleriyle, Mavi'nin bu tavrını birleştirince ne yapmaya çalıştıklarını anladım. Ve hemen kenara çekildim. Arkamdan hızlıca koşarak bana gelen Yeşil, beni itecekti. Mavi bu yüzden dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. O konuşurken beni aşağı atacaklardı.

Ancak tam o anda hızlı bir şekilde geri çekilmemle Yeşil, Mavi'nin üzerine düştü ve ikisi de dengesini kaybedip birlikte aşağıya düştü. Bunu tahmin etmediğimden, ben de arkalarından atladım. Pelerinim hızlıca açılıp içi havayla dolarken onlara yetişip yakalamayı, en azından sert düşüşlerine mani olmayı hedefliyordum. Düşman olabilirdik ama ölmeleri gerekmiyordu ya.

Ancak yetişemedim. Ben hızımı alamadan onlar yere inmişti bile. Neyse ki çok yüksekten düşmemişlerdi. Eminim kırıkları vardı. İkisinin de nefesini kontrol ettim. Yerde yatıyor olmalarına rağmen, yaşıyorlardı. Bu bir nebze olsun gönlümü ferahlatıyordu.

Hazal, nihayet adamı yere serdi. Şimdi ikisi birlikte *diğer adama saldırıyorlar. Çok yara aldılar ve yoruldular.*

Mor'un diğer kızlarla yukarı çıkmamış olduğunu çok geç fark etmiştim. Acaba onları alt edebilme ihtimalime karşılık geç bir savunma olarak mı görüyordu kendini? Bilmiyordum.

Tam karşımda duruyor, beni bekliyordu. Kendimi her türlü olaya hazırlıklı bir halde ona doğru ilerlerken buldum.

Bunun üzerine Mor sakin bir şekilde ellerini havaya kaldırdı ve "Benden sana zarar gelmez," dedi. Sesi gayet inandırıcıydı ancak İyi Anne'nin türlü oyunlarının bir yenisi olabilirdi bu.

Kaşlarımı çatıp, "Seni dövmememem için bana bir sebep ver," dedim küstah bir şekilde. Bu sırada Fatma da arkamdan dönme dolaptan indi ve iner inmez, ağız dolusu kustu. Yanına gitmek için yeltendiğimde, "Ben iyiyim!" diye bağırdı ve beni bir nebze rahatlattı. Artık son bir adım kalmıştı.

Mor.

Yorulmuş olabilirdim, tükenmek üzere olan vücudumdan gelen bütün itirazları göz ardı edip onu yenebileceğimi biliyordum. Belli ki o da biliyordu. Şöyle bir düşündü.

"Öyle bir sebebim yok. Antijen sizde. Onu almak istemiyorum. Bu ekibin bir parçası olarak hapse gireceğimin farkındayım ve üzülerek söylüyorum ki buna razıyım. Çünkü şimdiye kadar çok yanlış işler yaptık. Bunun bedelini ödemeliyiz."

Hafif bir gülümsemeyle, "Hapse girmek için bu kadar hevesli olan birini ilk defa görüyorum," dedim.

Aslında onu bir nebze olsun anlayabiliyordum. Küçüklüğünden beri bir kapana kısılmış gibiydi. En küçükleriydi ve en çok ezilenleriydi. Bu ufak başkaldırışında haksız sayılmazdı.

Fatma yanımıza yaklaşırken, "Fazlasıyla huzurlu görünüyorsun," diyerek Mor'un bu kararına destek olduğunu göstermeye çalışırken bir şey fark ettim. Mor zaten en başından beri yakalanmalarını istiyordu. Yaşadıkları ona ağır geliyordu ve bu sorumluluğun altından kalkamıyordu. Günahlarından arınmak istiyordu. Ona

daha iyi bir arınma yöntemi sunabilirdim belki de. Hem benim Duvar İşçileri'nden kaçışım sırasında da bir nevi bana yardım etmemiş miydi? Kim bilir ne kadar azar yemişti o olay için. Şimdi yardım sırası bendeydi.

Fatma'ya dönüp, "Sence de hava, yurtdışına giden ilk uçağa bilet almalık değil mi?" diye sordum.

İkisi de anlamamış bir ifadeyle bana baktılar.

"Ne bakıyorsunuz canım?" dedim sahte bir öfkeyle. "Herkesi yakalayamam ya! Ben de insanım. *Gökkuşağı Kızları*'ndan birisi kaçmış işte, ne yapayım?"

"Yani sen diyorsun ki..."

Mor lafını tamamlayamadan atıldım. "Ben bir şey demiyorum. Sadece çok yorgunum ve dünya turuna çıkmak için mükemmel bir hava."

Mor'un en büyük hayali dünyayı gezmekti ve ona bir seçenek sunuyordum. Belki en iyisi değildi ama kaçmak ve dünyayı dolaşmak, diğer altı kızla aynı kodesi paylaşmaktan daha iyi bir seçenekti. Hemen şimdi yola çıkarsa, polisler işlemleri başlatmadan bir uçağa binmiş olurdu. Bir daha onu kim nerede bulacaktı ki?

Fatma, "Hadi, hadi! Ne bekliyorsun, zaman geçiyor!" diyerek Mor'u resmen kovaladı. Mor ise durumun şaşkınlığıyla, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yola koyuldu.

O çalılıkların arasında kaybolurken biz de Evren'le Hazal'ın yanına doğru gittik. Bizim varmamızla, iki dev adamın yere serilmesi eş zamanlı olmuştu. Dört kişi canları çıkasıya dövüşmüşlerdi ama çok şükür ki bizimkiler onları alt etmeyi başarmıştı. Nasıl bir mücadele olduğunu tahmin bile edemiyordum ama bu iki dev adam benim boyumu aşıyordu. Ablalarımdan yardım istemek büyük bir akıllılıktı.

İkisi de adamların ellerini arkadan bağlarken Hazal, "Biz bunları paketliyoruz, siz şuna bakın," diyerek kafasıyla bizi yönlendirdi.

İyi Anne kaçıyordu. Yaşına başına aldırmadan hunharca koşuyordu. Çok komik görünüyor olmasının dışında, kaçmak için çok da geç kalmıştı. Tam arkasından koşmak için harekete geçmiştim ki omzuma dokunan bir el beni durdurdu.

Fatma gözleriyle, "Bu iş bende!" dercesine bir bakış attı ve şalının üzerine takılı iğnelerden birini çıkardı. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum ama o cevap vermek yerine, İyi Anne'ye odaklandı.

Elindeki iğneyi, dart tahtasına dart iğnesi atıyormuş gibi tutup İyi Anne'ye yolladı. Gözlerim kocaman açılmış bir halde, iğnenin hedefe varıp varamayacağını merak ederek onları izledim.

İyi Anne, "Ah!" diyerek omzundan gelen acıyla durdu. O ne olduğunu anlamadan Fatma ikinci ve üçüncü iğneyi yollamıştı bile. İğnelerden biri eline, diğerine baldırına saplanınca İyi Anne yere çöktü. İğneleri çıkarmak için uğraşıyordu ama nafile. İğneler birer kanca gibi saplanıp kalmıştı.

"Sen..." dedim şok olmuş bir halde. "Bunu nasıl başardın?"

Fatma, sanki çok normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Biraz mühendislik, biraz yetenek."

"Madem böyle bir yeteneğin vardı, ben bunu neden şimdi öğreniyorum?" diye sordum. Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti.

"Aslında birkaç sebebi var," diye cevap verdi gözlerini kaçırarak. "Bunlar prototip. Yani işe yarayacaklarından tam emin değildim. Bir de yüksekteyken o kadar

korkuyordum ki aklıma gelmezdi," diyerek dönme dolaba baktı.

Gülümsedim.

Gülümsedik.

İyi Anne'nin yanına vardığımda hâlâ iğnelerle uğraşıyordu. Omuzları sarkmış, artık kaçmaktan vazgeçmişti, canının derdindeydi. Zaten onu koruyabilecek kimse de kalmamıştı.

"Beni öldürmeyin! Ne isterseniz veririm. Para, yat, kat, arsa... Ne istersen!" dedi yalvarırcasına.

"Öyle bir derdim yok," dedim ellerini bağlamaya başlarken. İşim nihayet bittiğinde, "İşte bu kadar," diyerek ellerimi çırptım. Tam gidiyordum ki elimdeki Duvar İşçileri izini hatırlayıp, "Sorması ayıp, acaba bunu nasıl geçiririm?" diye sordum.

Koluma bakıp, "Derini kazıman gerek," dedi umutsuz bir vakaymışım gibi bakarken. Derin bir nefes alıp verdikten sonra bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Ben de üstelemedim. Zaten onun alengirli laflarını anlayacak halim de kalmamıştı.

Demek bu izi ölene dek taşıyacaktım. Bu günden bir hatıra niyetine. Elimdeki ize dokunup geri kapattım. Duvar İşçileri hâlâ var mıydı yok muydu, varlıkları bir şekilde devam edecek miydi bilmiyordum. Ama ben şimdilik elimden geleni yapmıştım.

Kızların yanına geri dönerken uzaktan gelen polis sirenlerini duydum. Telaşlı bir halde, "Gitmemiz gerek," dedim. Hepsi yaklaşan sesleri duyup beni onayladı.

"Eeee..." diyerek lafa giren Evren oldu. "Ne yapıyoruz?" diye sordu elindeki sarı bezi belindeki kemere itinayla yerleştirirken.

Üçü de benim cevabımı bekliyordu.

"Gidiyoruz!" dedim parmağımla İyi Anne'nin arabasını gösterirken. "Babamı bulmaya gidiyoruz."

Biz oradan uzaklaşmaya başlarken polis ekipleri olay mahalline varmıştı. Fatma'yla bunun olacağını tahmin etmiştik. Polisler buraya gelmeden ortadan kaybolmak en iyisiydi. Kimin kimden yana olduğunu hiç bilemezdiniz.

Tüm bu maceranın sonunda, nihayet babamın nerede olduğunu anlamıştım. Biraz geç fark etmiştim ama artık kavuşma vakti gelmişti.

Hep beraber çiftlik evine gidiyorduk.

Gerçek çiftlik evine.

Annemin mektuplarını okumak iki şeyi çok net bir şekilde anlamamı sağlamıştı. Babamın ülkesine duyduğu aşkı ve ailesine duyduğu sevgiyi. İkisini birlikte yürütmek için çokça uğraştığını da fark etmiştim. Ancak her şeyin mükemmel olmasını beklemek biraz ütopik olurdu.

Annemin vefatına kadar neler yaşadıklarını, benim doğumumla gelen sorumlulukları üstlenişlerini, çiftlik evinde geçirdikleri güzel vakitleri hep mektuplardan okumuştum. Öte yandan, annemin ani ölümüyle babamın ne kadar zorluk çektiğini tahmin bile edemiyordum. Üzgün, yıpranmış, şaşkın ve beş yaşında annesiz bir çocukla yapayalnız kalmış gibi hissetmişti muhtemelen.

Ve tüm bunlar yaşanırken, benim kaybolmamla başlayan serüven. Yıllar sonra ortaya çıkıp, "Baba ben geldim, buradayım. Yaşıyorum," dediğimde gözlerindeki sevinci görmüştüm. Ancak ona karşı o kadar öfke doluydum ki onun sıcakkanlı tavrını, mutluluğunu, beni bulmuş olmanın heyecanını anlayamamıştım. Hatta rol yaptığını sanmış, içten içe daha çok kızmıştım. Oysa hepsi gerçekti.

Duygularını göstermekte zorluk çeken, öfke kontrolünde problem yaşayan bir insan için normalden de fazlasını göstermişti o an bana. Maalesef ben fazlasıyla kördüm. Görmemek için fazladan çaba harcamıştım.

Ve şimdi bütün yaşadıklarımızı annemin penceresinden değerlendirince her şey bana çok farklı geliyordu. Enver Amca'nın manipülasyonları olmadan, İyi Anne'nin yönlendirmeleri olmadan, sadece iyilikleri ve sevgisiyle...

O benim babamdı. Annemin biricik sevgilisi, canının efendisi ve bana, biricik kızına gözü gibi bakandı. Şimdi ayaklarına kapanıp pişmanlığımı dile getirsem, binlerce kez özür dilesem affeder miydi acaba beni?

Onu öldürmeye çalışmıştım, düşmanlarıyla işbirliği yapmıştım. Evet, o benim babamdı ve ben de hâlâ onun kızıyımdır.

* * *

Kapıları gürültülü bir şekilde açıp hızlıca arabadan indik. Çiftlik evine varmıştık. Ben içimdeki tatlı heyecanı bastırmaya çalışırken, "Vay! Demek burasıymış!" diyerek lafa giren Hazal oldu. Biz daha kapıya varmamıştık ki içerden dört güvenlik görevlisi çıktı. Büyük bir kaosun ortasına düşmüş gibiydik. Dördü de gözlüklü, siyah takım elbiseli, uzun boylu ve silahlıydılar. Silahlarını bize uzatmış bir şekilde kapının önünü kapatıp girişimize engel oldular.

"Silahlarınızı atın!" dedi içlerinden biri.

Fatma şaşkın bir halde, "Ama hayır ama ya! Daha yeni o kadar aksiyon yaşadık," dedi kollarını iki yana açıp.

"Hareket etmeyin!" diyerek silahlarını biraz daha

sokma cesaretini bulunca sessiz kalmamam gerektiğini anladım.

Öne çıkıp, "Babamı görmeye geldim. Babam burada, değil mi?" dedim sakince yaklaşarak.

"Yaklaşmayın!" diyen görevli beni durdurdu.

"Eh! Siz de fazla oldunuz canım," diye esprili bir çıkış yapan elbette Evren'di. "Görmüyor musunuz, cumhurbaşkanının kızı burada! Pelin burada!" Son cümleyi içeriye doğru bağırarak söylemişti. Babama sesimizi duyurmaya çalışıyordu.

Ellerimi havaya kaldırıp kızlara silahlarını bırakmalarını işaret ettim. Evren tavasını, Hazal kılıcını, Fatma'ysa kucağından bir dakika olsun indirmediği bilgisayarını yere koydu. Bilgisayarının bir silah olduğunu düşünmesi ancak eşarbına takılı iğnelerin hiç aklına gelmemesi komik bir ayrıntıydı. Buna daha sonra gülecektim. Şimdi ciddi olmam gerekiyordu. Babama ulaşmama çok az kalmıştı.

Hazal yatağan kılıcını yere koyarken gözlerini devirip, "Umarım baban buradadır Pelin. Yoksa işler can sıkıcı bir hal alabilir," dedi, tehditkâr bir şekilde.

"Tamam, hepimiz bir dakikalığına sakin olalım," dedim ve görevliye dönüp, "Babama burada olduğumu haber verir misiniz lütfen?" diyerek yalvarır bakışlar attım ona.

Görevliler birbirlerine bakıp ne yapacaklarına karar veremediler. Derken içlerinden biri kulağındaki cihaza dokunup, "Acilen buraya gelmen gerek," diyerek birini çağırdı.

Kısa bir sessizlikten sonra kapı büyük bir hışımla açıldı. "Allah aşkına, nedir bu kadar acil olan?"

"Osman!"

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi şaşırmıştım. Gelen kişinin Osman olmasını hiç beklemiyordum. Üstelik onu Enver Amca'nın işbirlikçilerinden biri sanıyordum ancak şimdi babamın yanındaydı.

"Pe-Pelin Hanım!"

O da en az benim kadar şaşkındı. Ancak gözlerinde eskisi gibi utangaçlık değil, öfke görüyordum. Bu öfke bana mıydı acaba?

"Siz... Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu, nasıl davranacağını şaşırmış bir ifadeyle.

"Babam. O burada. Biliyorum. İnkâr etme."

Osman derin bir nefes aldı. Kafasını olumsuz anlamda sallayarak, "Olmaz," dedi. "Sizi görüştüremem."

"Neden? Buna hakkın yok. İçeri gireceğim," dedim ve beklemediği bir anda Osman'ı ittirip kendime geçebileceğim kadar yer açtım. O an sert bir şekilde beni kolumdan yakaladı. Hızlıca kendine doğru çekti. Şimdi hemen dibindeydim. Bana dokunması yasak değil miydi? Bu babamın kuralıydı. Bunu öylece ezip geçemezdi. Bileğimi sıkıca tutuyor oluşu mu yoksa bana öfke dolu gözlerle bakışı mı daha çok canımı acıtıyordu bilmiyordum. Ancak anlamam gerekiyordu.

"Ne yaptığını sanıyo –" cümlemi tamamlayamadan bizim kızlar silahlarını geri kuşandılar. Her şey çok ani bir şekilde gelişmişti. İpler hızlıca gerildi.

"Bunu yapmak istemezsin, koca adam!" Hazal gözdağı vermekle uğraşıyordu ancak Hacı Osman'ın geri adım atacağı falan yoktu.

Osman bileğimi tutmaya devam ederken geriye doğru el ettim. Sinirli olduklarını görebiliyordum ancak bu mesele benimle Osman arasındaydı. Bunu ikimiz çöz-

meliydik. "Gerginliğe gerek yok kızlar. Ben halledeceğim."

Ancak kızlar silahlarını hiç de bırakacak gibi değillerdi. Hazal'ın sağı solu belli olmazdı ama Evren'e güvenebilirdim. Fatma'nın zaten adamlardan birinin kafasına bilgisayarını geçirdiğini hayal bile edemiyordum, o yüzden olduğu haliyle devam ettim.

Ben bütün bu kafa karışıklığıyla oyalanırken Osman ani bir hareketle sağ elimi herkese gösterircesine ortaya çıkardı. Duvar İşçileri'nin damgası apaçık ortadaydı. Artık saklayamazdım, çoktan görmüştü.

"İşte tam da bu yüzden içeri giremezsin. Yıllardır bununla mücadele ediyoruz biz. Ve sen de onlardan birisin."

Yüzüme iğrenircesine bakıyordu ve bu benim minik kalbimi daha çok yaralıyordu. "Hayır. Bu doğru değil," dedim elimi çekmeye çalışarak. "Ben... Biz..."

O bu kadar öfke doluyken kelimelerimi toparlayamıyordum. Sertçe kolumu çektim. Bileğimi ovuşturup damgayı söküp atmak istercesine bastırarak, "Ben Duvar İşçisi değilim!" diye bağırdım. "Asla onlar gibi olmadım. Olmam da! İyi Anne'nin bütün planlarını mahvettik."

Öfkelenmiştim. Kırılmıştım. Ve yorgundum. Uzun uzun açıklayacak kadar enerjim bile kalmamıştı.

"Sana inanmıyorum. Defalarca kez yalan söyledin. Bana kanıt gerek."

Ama ben bunu hak etmiştim. Onu defalarca kez oyuna getirmiştim, daha Duvar işçileri meselesi ortada yokken bile.

"Kanıtım, yüzümdeki yaralar," dedim, çeşitli morluklar ve kurumuş kanla kaplı suratıma bakmasını sağ-

layarak. "Nasıl bu hale geldim ben? Neden? Babam için. Tabii ki babam için." Cümlenin başında fazlasıyla yüksek çıkan sesim, sona doğru giderek kısıldı. Bunu, kendimi babama ispatlamak için yapmıştım. Sebeplerim ve motivasyonum tamamen farklı gibi duruyordu ancak işin gerçeği buydu.

İnanıp inanmamak ona kalmıştı ancak kalbimin ufak bir parçası ona yalvarıyordu. Sadece babamı görebilmek için değil, Osman'ın gerçekten bana inanmasını istiyordum. Birkaç saat önce canlı yayın yapmıştık. İnternete girsek bununla ilgili milyonlarca haber bulabilirdik ve bu benim doğru söylediğimi kanıtlardı. Ancak onun bana inanmasını istiyordum. Söylediklerime. Başkasından veya internetten duyduklarına değil. Sadece bana...

Yüzüme baktı.

Belki ilk tanıştığımızdan günden beri ilk defa bu kadar uzun bakıyordu bana. Sanki her bir kuru kan tanesini gördüğünde içi biraz daha eziliyor gibiydi.

O uzun sessizlikte kuşlar öttü, çekirgeler uçtu, gün ağardı. O birkaç saniye öyle uzun ama aynı zamanda öyle kısa geldi ki bana. Ve birden, bana bakmaktan hiç vazgeçmesin diye yalvarırken buldum kendimi. Kalbim gümbürdedi. Bu da neyin nesiydi?

Neden sonra Osman başını onaylarcasına sallayıp derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi cüretkâr bir şekilde bana bakmaya devam ederken.

Ancak daha fazla konuşmadı. Neden bilmiyorum ama zaten konuşmasına gerek yok gibiydi. Sanki biz orada çoktan oturmuş saatlerce konuşmuş, anlaşmıştık. Onu öylece ikna etmiştim.

Sonra eskisi gibi kafası öne eğik bir biçimde kenara çekildi ve elini içeri uzattı.

"Buyurun, Pelin Hanım. Babanız sizi bekliyor."

* * *

"Baba."

Ağır bir kapıyı zorlukla ittirdim. Gıcırtıları kulağımı tırmalarken zorlukla açıldı. Sanki babama ulaşmanın zorluğunu anlatan bir metafor gibiydi.

Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Bir hastane yatağında uzanmış, o hasta halini mi görecektim, yoksa daha kötü mü olacaktı? İçim içimi yiyordu.

Kızlar çiftliğin ön kısmında kalırken ben babamı bulmak için içeri girmiştim. Beni buraya kadar yönlendirmişlerdi ancak bu kapıdan sonrası babama kavuşmaktı.

Umarım beni yargılamadan ve yok saymadan önce dinlerdi. Umarım dinleyebileceği kadar müsamahası kalmıştır bana.

Derin bir nefes alıp tekrar seslendim. "Baba?"

Sanki etrafta kimse yok gibiydi. Sonra köşede yere çömelmiş, çiçeklerle uğraşıp toprağı eşeleyen babamı gördüm. Beni mutluluktan havalara uçuracak kadar mükemmel bir görüntüydü bu. Sanırım onu ilk defa takım elbisesiz görüyordum. Bu spor kıyafetle, rütbelerden arınmış haliyle daha bir babamdı sanki. O sıcaklığı buradan hissediyordum.

Hastalık, koma, ölüm, hiçbiri yoktu burada. Aklımdan geçirdiğim kötü senaryoların hepsi yalan olmuştu bir anda.

Öyle sevinmiştim ki, "Ah, Pelin. Demek geldin?" diyerek ellerini çırpıp ayağa kalkan babamın resmen üstüne atladım. Ona sarılmak için neden bu kadar geç kalmıştım bilmiyordum ama bu çok iyi hissettirmişti.

Benim sarılmama karşılık bir tepki veya durdurma bekledim. Ne de olsa hakkıydı. Ancak babam koşulsuz bir sevgiyle bana daha çok sarıldı. Sanki yılların özlemini giderir gibiydi. Öylesine geç kalmıştık ki bunun için baba kız olmanın nasıl hissettirdiğini bile yeni anlıyor gibiydim.

"Baba... Ben özür dilerim," dedim hafifçe geri çekilerek. "Yaptıklarım ve sana yaşattıklarım için."

"Senin suçun değildi. İnsan bilmediğinden sorumlu tutulamaz, değil mi? Önemli olan öğrendikten sonra neler yapacağımızdır."

Babam bilgeliğini konuşturmuştu yine. "Ben... Şey... İyi Anne ve Env –"

"Biliyorum, biliyorum. Hepsini izledim. Ne yalan söyleyeyim, gerçek bir dâhi işi." Bu övgünün dâhilik kısmı Fatma'ya ait olsa da şimdilik ses etmedim. Nasıl olsa onu uzun uzun anlatacak zamanım olacaktı.

Demek babamın canlı yayından haberi vardı.

"Aslında bu süreçte senin neler yapabildiğini görmek istedim," dedi sonra bana. Ne demek istediğini anlayamamıştım. Beni çiçeklerin olduğu yere oturttu ve bir yandan çiçek dikip toprakla uğraşırken bir yandan da anlattı.

"Çok uzun zamandır takipteyim. İyi Anne'yle görüşmeye gittiğini biliyordum. Sonuçlarını merak ediyordum ve sen o harici bellekle odama geldin. Senin olayları anlayabilmen ve gerçekleri görebilmen benim için çok önemliydi. Yıllar önce yaşanan olaydan beni sorumlu tutuyordun ve birbirimize karşı bu kadar fevri davranırken çok sevdiğin birinin kötü olduğunu söylemem bir işe yaramazdı. Bunu görmen gerekirdi. İyi Anne'yle yıllardır bir tür psikolojik savaş içindeyiz. Beni ortadan

kaldırmak ve istediklerini elde edebilmek için hareke-te geçeceğini biliyordum. Enver'in de onun adamı olduğunu biliyordum. Seni de kandırmayı başardılar. Ve ben de hasta olduğumu söyledim. O belleğin içinde ölümcül bir zehir vardı. Bu beni hasta edecek, yataklara düşürecekti. Bunu senin vicdanına bıraktım. Eğer harekete geçmeseydin, her şey için çok geç olabilirdi. O aşı büyük bir tuzak. Ancak sen annen gibi bir kalbe sahip olduğunu kanıtladın," diyerek yanağımı usulca okşadı. Ellerindeki toprak hafifçe yüzüme bulaştıysa da umursamadım.

"Ben... Çok ama çok pişmanım," dedim tekrar gözlerimi kaçırarak. Ancak o her şeyi zaten biliyordu. Benim anlatmama ihtiyaç duymayacak kadar iyi biliyordu. Büyük ihtimalle benden daha fazlasını da biliyordu.

Sonra, "Ah, doğru ya," diyerek cebimden antijeni çıkarıp ona verdim. Telaşla antijeni unutmuştum. Babam büyük bir hassasiyetle ellerini temizleyip antijeni aldı.

"Bu orada bahsettiği antijen, değil mi?" diye sordu. Onayladım.

"Bundan sonrasıyla ben ilgileneceğim," dedi ve ayağa kalktı. İşe koyulma vakti gelmişti bile.

* * *

Kızların yanına birlikte geri döndük. Üçü birlikte bahçenin ön kısmındaki masaya oturmuştu. Derin bir sohbet halindeydiler. Fatma'yı bu kadar hızlı kabullenmiş olmaları ve şimdiden birbirlerine anlatacak bir sürü hikâye bulunması beni çok sevindirmişti.

Babamla birlikte yanlarına varınca, telaşla ve büyük bir heyecanla ayağa ilk kalkan Fatma oldu. Ona duyduğu saygıyı biliyordum. Babamın, annem ve Fatma'yla

ilgili olan hikâyeyi öğrendiğinde ne düşüneceğini çok merak ediyordum ama şimdi bunun yeri ve zamanı değildi.

Babam hepsine selam verdi. Sonra Fatma'ya dönüp, "Teşekkür ederim," dedi. Bu samimi, sıcak bir teşekkürdü.

Fatma'nın dili tutulmuştu.

Babam, "Sizinle oturup sohbet etmeyi çok isterdim ancak halletmem gereken önemli bir mesele var," dedi elindeki antijeni göstererek.

Babam hızla yanımızdan ayırılırken Fatma, "Rica ederim, efendim," dedi. Hâlâ ayakta duruyordu ve babamın arkasından bakakalmıştı. Gülmeye başladım ve bir sandalye çekip yanlarına otururken Fatma'yı da oturması için çektim.

"Evet, ne diyordum? İşte oraya vardığımızda..." Evren hararetli bir şekilde sohbete devam ederken parmağındaki parlak ışıltıyı gördüm.

"Ah, yüzüğün!" dedim heyecanla. Elini yakalayıp daha yakından bakmak için çekiştirdim.

Evren gülümseyip elini serbest bıraktı. Böylece ben de yüzüğü daha yakından inceleyebilmek için fırsat buldum.

Ben incelemeye devam ederken, "Evren senin kadar bakmamıştır kendi yüzüğüne herhalde!" diyen Fatma'ya hızlı bir bakış attım.

"Ne yapalım, ilk defa görüyoruz," dedim hafifçe gülerek.

"Eee?" diyerek, gözlerimi Evren'e diktim. "Anlatsana!"

"Neyi anlatayım?"

Gözlerimle yüzüğü göstererek, "Evlilik teklifini tabii ki!" dedim sabırsızca.

Evren sırıtıp, "Tamam tamam. Lafın buraya geleceği belliydi zaten," diyerek anlatmaya başladı. "Bir sebepten kütüphaneye gitmiştik. Kitapların arasında tamamen kendimi kaybetmiştim. Sonra Denis, bana uzaktan bir kitap gösterdi. 'Şu senin sevdiğin yazar değil mi ya bu?' falan diye gazladı beni. Ben de gittim aldım kitabı. Kitabın içini oyup ortasına bir yüzük yerleştirmiş. Kitabı açmamla, Denis'in yanıma gelip diz çökmesi bir oldu."

"Ayy!" dedim ve bütün bedenim oracıkta eriyiverdi. Hikâyenin her detayını dinlemek istiyordum. Evren anlattıkça hem heyecanlanıyor hem de üzülüyordum. O anları beraber geçirememiş olmak beni gerçekten üzüyordu.

"...Sonra Denis yüzünü ekşite ekşite tuzlu kahveyi içti. Babamın suratını bir görmeliydiniz..." Evren lafını bitiremeden Hazal isyan bayrağını çekti.

"Valla aynı şeyi defalarca dinlemekten içim şişti. Benim de bir sınırım var." Tişörtünü havalandırıp konuyu değiştirmek istediğini açıkça belli etmişti. Bense bana her şeyi saatlerce anlatmalarını ve hiçbir detayı atlamamalarını istiyordum. O yüzden ilgiyi onun üzerine çekmeye karar verdim.

"E peki o zaman sen anlat. Kürşat'la nasıl gidiyor?"

Hazal'ın çatılmış kaşları, kaçamak bakışları bir şeyler döndüğünü belli ediyordu. Ancak o, cevap vermek yerine, "Hadi o zaman bize müsaade!" diyerek ayaklandı. "Görev beklemez."

Şaşkın bir ifadeyle ona bakan Evren, "Ne o? Kür-

şat'ın adını duyunca iş aşkın mı tuttu? Pelin gelmeden biraz önce buranın ne kadar güzel olduğundan bahsetmiyor muydun?" diye sordu, manalı bir bakış atarak.

Üçümüz de sırıtarak Hazal'a baktık. "Hayır canım, ne alakası var? Hem ben Pelin için söylemiştim, gidelim diye. Özlemiştir," diyerek omuz silkti. Tam bir konu değiştirme uzmanıydı. Şimdi bütün gözler bendeydi.

Bense bu konuyu tamamen unutmuştum. Babamla ilgili meseleyi halleder halletmez MEA'ya geri döneceğime söz vermiştim. Bu bir sözden çok istekti. Bu sorunu hızla aşmak ve bir an önce MEA geri dönmek istiyordum. Yeni ve gerçek görevler almak için can atıyordum. MEA'da olmak, kahraman olmak demekti ve bu benim en büyük hayalimdi. Yıllarca bunun için yetiştirilmiş, bunun hayaliyle büyümüştüm. Ancak birkaç öngörülemez olay sonucu fikirlerim tamamen değişmişti.

"Ha!" dedim, yeni hatırlamışçasına. "Ben gelmiyorum."

İkisi birden şok olmuş ifadeleriyle bana dönüp, "Ne?" diye sordular.

"Gelmiyorum işte," diyerek omuz silktim.

Hepsi dönmüş, konuşmaya devam etmem için bekliyordu.

"Babamla kalacağım. Ve burada halledilmesi gereken çok iş var. Ona yardım etmeliyim. Onu bu kadar geç bulmuşken tekrar kaybedemem. Hem Fatma da yanımda."

Göz ucuyla Fatma'ya baktım. Anlamayan bakışlarla bizi dinliyordu. "Neden bahsettiğinizi hiç bilmiyorum ama benim bir yere gitmediğim kesin," dedi ellerini havaya kaldırarak.

"Evet, tamam. Kameralar nerede?" diyerek el sallamaya başladı Hazal. "Şaka değil mi? Şaka. Pelin bize şaka yapıyor."

"Hayır," dedim kafa sallayarak. "Ciddiyim. Geri dönmüyorum."

İkisi de nefesini tutmuş, şaşkınlıkla bekliyordu. Galiba hâlâ şaka yaptığımı düşünüyorlardı. Gerçi onlara hak veriyordum. Onlarla dönmek için gün sayan bendim ve şimdi şu olana bakın!

Kısa bir sessizlikten sonra, "Pekâlâ!" diyerek ayaklanan Evren oldu. "Madem öyle, bize yol göründü. Ne zaman ihtiyacınız olsa burada olacağımızı biliyorsunuz, değil mi?"

Bu cümle ta derinden gelen bir sızı düşürdü yüreğime. Artık onları eskisi gibi göremeyecek olmak oldukça üzücüydü. Belki telefonda bile konuşamayacaktık. Kim bilir hangi ülkede, hangi meseleyi çözüyor olacaklardı.

Hayatımın büyük bir parçasını kesip atıyor gibi görünüyor olabilirdim ama bu harika bir başlangıç yapmak için güzel bir fırsattı. Sadece umut vardı içimde. Umut ve bir sürü anı...

Vedalaşma ânı geldiğinde, ikisi birden kucakladı beni. Kocaman, büyük bir sevgi seli gibiydi. Bir an sonra sarılma seremonisine Fatma'yı da dâhil ettik.

Nasıl da güzel olmuştuk böyle.

Kucaklaşmamız sona erip birbirimizden ayrılırken Evren'in gözünden düşen bir damla yaşı yakaladım. Onunla son kez sıkıca sarıldık ve Hazal, "Hadi yeter artık! Bu kadar sevgi yumağı olmak bana yetti," diyerek arabaya bindi. Hepimiz gülüşürken Evren de arabaya bindi.

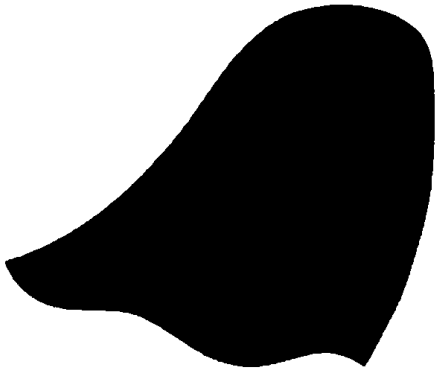
Uzaklaşırken ikisi de arkalarına bakmaktan kendile-

rini alamıyorlardı. Bense el sallamayı sonlandıramıyordum.

Arkalarından zıplayarak, "Tekrar görüşeceğiz!" diye bağırdım. Buna yürekten inanıyordum. Şimdilik nasıl ve ne zaman olduğunu bilemesem de inanıyordum.

O küçük şımarık kız çocuğu sanki yeniden içimde belirmişti. Ancak bu sefer istekleri ve heyecanı çok başkaydı. Artık içimde ajan olmaya dair bir istek kalmamıştı. Oradan oraya savrulan istekler silsilesinin peşinden sürüklemiyordu beni. Ne istediğini çok iyi biliyordu artık.

Fikrim değişmemişti, gideceğim yol değişmişti.

6 Ay Sonra...

"Aaaaaa!"

Pat!

"Acıdı mı? İyi misin?" diyerek yanına koştum. Benim meraklı sorularıma kahkahalarla cevap verdi.

"Pelin Abla, şu kadarcık yerden atladım. Hiç de bile acımadı." Yerden hızlıca kalkıp sanki az önce yere kapaklanan kendisi değilmiş gibi tekrar koşmaya başladı. Altı yaşındaki halleriyle bana kafa tutuyorlardı. Ancak günbegün pelerinleriyle gelişme gösteriyorlardı. Şimdilik uçmayı, kollarını açıp hızlıca koşmak sanıyor olsalar da ben onlara öğretiyordum. Gerçekten uçmayı... Bir gün onlar da benim kadar iyi olacaktı bu işte. Sadece sabır ve zaman meselesiydi.

Tüm bu süre zarfında İyi Anne yakalanmış, bütün bağlantıları açığa çıkarılmış, zehirli telefonlar toplatılmış ve Duvar İşçileri ifşa olmuştu. Biz sadece fitili ateşlemiş ve insanlara araştırmaları için bir sebep vermiştik. Gerisi çorap söküğü gibi gelmişti.

Yaşanan tüm o karmaşadan sonra üzerimize çöken

sakinlikle Fatma'yla beraber bir dernek kurmaya karar vermiştik. Önceleri ne yapacağımızdan çok emin olamasak da bizim gibi yetim ve öksüz olan, savaş bölgelerinden kurtarılmış mülteci çocukların bakımını ve eğitimini üstlenen bir dernek açtık. Adını annemden alan bu dernek vesilesiyle ilk yaptığımız iş, İdlib'de annemin şehit olduğu köyün civarındaki yerleşim bölgesine su kuyusu açtık. Annemin bir mezarı yoktu ama artık onun adına bir su kuyusu vardı.

Türkiye'ye dönünce de bir eğitim ve bakım merkezi açtık. Burası, yardıma muhtaç olan çocuklar için tasarlanmıştı. Fatma hevesli olanlara yazılım öğretiyordu, ben de onlara kendi bildiklerimi öğretecektim. Paraşüt meselesi için henüz çok küçüklerdi ancak bu fikri aşılamak için hiçbir zaman erken değildi. Sonuçta ben de ilk atlayışımı sekiz yaşında yapmıştım.

"Bak sana ne getirdim!" diye bağırarak bahçeye çıktı Fatma. Hafif rüzgârda dağılan tesettürünü düzeltip elime bir rozet tutuşturdu. "Ben yaptım," dedi gururla. Rozetin üzerinde *Dünya'nın En İyi Arkadaşı* yazıyordu. Gülerek ona baktım. Kendine de bir rozet yapmıştı ve onu takmakla meşguldü. Rozeti takıp, "Desene artık resmiyet kazandı," dedim ve cebimden iki tane lolipop çıkarttım.

Çocuklardan birkaçı lolipopu görünce çılgına döndü ve üzerime atlamalarıyla yere düştüm. "Tamam tamam sakin olun," diyerek kahkahalar eşliğinde onlara da lolipop dağıttık. Fatma'yla omuz omuza vermiş, sorumluluklarını yüklendiğimiz bu çocukların geleceğinden endişe eder halde bulmuştuk kendimizi. Hakikaten ne ara bu kadar büyümüştük?

"Sence başarabilecekler mi?"

Fatma, hemen yanımda umut dolu gözlerle çocuklara bakıyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş, bu heyecanlı küçüklerle ne yapacağımızı düşünüyordu. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan kafasını onaylamaz şekilde sallıyordu.

"Kesinlikle. Hiç şüphem yok!" dedim kendimden emin bir şekilde.

Fatma da kendinden hiç beklenmeyecek bir şekilde, buraya geldiğimizde çocuk gibi oluyordu. Onlarla oynuyor, eğleniyor, kahkahalar atıyor, birlikte koşturuyordu. Sanki yaşayamadığı çocukluğunun acısını burada onlarla birlikte çıkarıyordu. Galiba onları da en iyi Fatma anlıyordu. Ben zaten hiç büyümediğim için sürece adapte olmakta hiç zorluk çekmiyordum.

Fatma, "Şimdi yakalayacağım seni!" diyerek kızlardan birinin peşinden koştururken arkamdan gelen bir sesle irkildim.

"Pelin!"

"Baba! Burada ne arıyorsun?" Hatırladığım kadarıyla yurtdışında önemli birkaç görüşmesi vardı ve önümüzdeki haftaya kadar da geri dönmeyecekti.

"İşim erken bitti. Ben de yanına gelmek istedim. Hem de sana bir şey getirdim," diyerek elindeki paketi uzattı.

Babamın hemen arkasında Hacı Osman duruyordu. Utangaç bakışlarla selamlaştıktan sonra hafifçe gülümsedim. Gülümsememe karşılık verdi ancak babama odaklanmam gerekiyordu. Elindeki pakete uzandım. Bu, gittiği yerden getirdiği yerel bir hediye olmalıydı.

"Bana hediye mi aldın?" diyerek zıpladım. Sürprizlere asla hayır diyemiyordum.

Babam ne cevap vereceğine karar verememiş bir halde, "Bilmem, buna sen karar ver," dedi.

Pakete uzanıp aldım. Üzerinde Almanca yazılar bulunan bir mektup zarfı ve bir de hediye paketi vardı.

"Yoksa..." diyerek babamın gözlerinin içine baktım.

Kafasıyla onaylayınca mektubu heyecanla yırtarak açtım. Hızlıca okuyup en önemli yere geldiğimde heyecandan küçük dilimi yutacak haldeydim.

"Kabul edilmişim! Kabul edilmişim!" diyerek zıpladım ve babamın boynuna atladım.

Altı ay önce bir karar almıştım. MEA'dan, ajan olmaktan vazgeçmiş, annemin yolundan gitmeye karar vermiştim. Bu yüzden, Münih Ludwig Maximilians Üniversitesi'ne başvurmuştum. Annem orada tıp okumuştu. Ve görülen o ki ben de orada tıp okuyacaktım. Onun gibi bir doktor olmak, onun gururla taşıdığı beyaz önlüğü giymek için can atıyordum.

"Ben... İnanamıyorum. Almanya'ya gidiyorum!" dedim heyecandan ellerimin titremesine engel olmaya çalışırken. Babam kafasıyla onaylarken gülümsemesine engel olamıyordu. Onun mutluluğu da en az benimki kadar fazlaydı.

Heyecanla elimden düşen paketi geri aldım. Paketi açarken, "Bu annenindi," diyen babam, sanki benden daha heyecanlıydı.

Paketin içinden kar beyazı bir önlük çıktı. Şaşkınlıkla, "Bu gerçekten annemin miydi?" diye sordum. İnanamıyordum. O kadar güzel duruyordu ki sanki annemin güzelliği önlüğe geçmişti.

Önlüğü aldım ve hiç düşünmeden üzerime giydim. Önümde eğitimle geçecek uzun bir yol vardı ama ben şimdiden bu önlükle yaşayacağım maceraları hayal edebiliyordum. Zorlu, heyecan verici ve tam olarak bir kahramanın yaşaması gerektiği gibi...

Tıpkı annem gibi...

"Seninle gurur duyuyorum," diyerek alnımdan öptü beni babam. Gülümseyerek omzuna yaslandım. Huzur doluyduk.

Derler ki her yağmur sonrası çıkan gökkuşağının dibinde bir küp dolusu altın olur. Eğer gökkuşağının sonuna varabilirsen o altınları bulabilirsin ve zengin olursun. Ben gökkuşağının sonunu gördüm. Altınları bulup zengin oldum. Şu an, burada zenginliğimin en değerli parçasına sarılıyorum.

Babama.

